J. Negulescu

SEMNALE NECUNOSCUTE

I. NEGULESCU

SEMNALE NECUNOSCUTE

Versiunea digitală 1.0 – decembrie 2024

Realizată după volumul apărut la Editura Tineretului, București, 1965

Coperta: Liliana Roșianu

PARTEA ÎNTÂI
UN MECI DE FOTBAL AMERICAN ȘI URMĂRILE SALE

I

O căldură neobișnuită, ca o pătură înăbușitoare, se lăsase peste case și oameni. Nici ușoara briză dinspre largul Pacificului nu reușea s-o îmblânzească în după-amiaza aceea. Cu toate acestea pe terenul de sport se adunase o mulțime fără număr. Se disputa unul din cele mai îndârjite meciuri de fotbal[1] dintre „Colții albi" din Frio și „Lupii" din Beachtown. Fluierături, glasuri furioase, înjurături. Geamurile cabinei de transmisie vibrau. Vocea răgușită a crainicului hârâia stins.

Bill, stâlpul „Lupilor", era pur și simplu lamentabil. Se lăsase făcut mat de un tinerel necunoscut care marcase nu mai puțin de șase ori în terenul prost păzit de Bill.

Stupefiat de inexplicabila formă slabă a favoritului, publicul protesta îndârjit. Cei care se dezmeticiseră, cât de cât, puneau totul pe seama unei iubiri înflăcărate. Suporterii fanatici știau că, de multe ori, Bill neglijase antrenamentul, absorbit de frumusețea nopților senine de vară, petrecute alături de Annabel. Numele ei circula în tribune însoțit de blesteme și înjurături lungi și măiestrite.

În cabina de sticlă, șpicherul se ridicase în picioare, gesticulând cu ambele brațe, cu gura apropiată de microfon, cu respirația întretăiată. Relata, sufocat, ultima gafă a lui Bill: o placare în aer și adversarul său direct interceptase mingea. Încă o dată scorul se modificase.

Pe locurile centrale, doi inși își manifestau vizibil bucuria. La începutul meciului fuseseră tăcuți și încordați. Treptat, pe măsură ce jocul se desfășurase, observaseră cu satisfacție că Bill dă semne vădite de oboseală. Când la o lovire, mai mult sau mai puțin intenționată, a unui jucător apăru în marginea terenului o brancardă și interveni doctorul, Red – unul din ei – aruncă celuilalt, lui Mac:

— Erai chiar atât de sigur că „Lupii" nu au azi nicio șansă?

— Bineînțeles!

— Crezi că vor bănui ceva?!

— Sper că nu. Dar recunoaște că am făcut o treabă pe cinste.

— O.K.!

— E drept că mi-am stors din greu creierul.

— Bietul tău creier!

— Lasă, lasă, se feri Mac de ghiontul lui Red. Mă mir că-ți mai arde de spirite, după directa pe care ți-a ars-o Annabel.

---

[1] E vorba de fotbal american. (n.a.)

— Du-te dracului! De fapt în ultima vreme nici nu mă mai interesa.

— Oho!

— Chiar așa. Am vrut doar să mă distrez și – pe cinstea mea – am făcut-o!

— Crezi că acum între Annabel și Bill s-a sfârșit totul?

— Sunt convins, mai ales după meciul de azi. Annabel e o fată isteață. Din clipa în care Bill nu mai e o stea pe terenul de sport, răsfățatul publicului a pierdut și fetița! Prea se-ntinsese nespălatul! Auzi, până la Annabel! Bill! Bill din mahalaua docherilor!

— Până una-alta ne-am umplut de bani. Nu cred să fi pariat cineva pe „Colții albi" – afară de noi doi și câțiva fanatici din Frio.

— Păi, altfel, la ce bun tot tapajul!

— Lasă, că a mai fost și Annabel la mijloc!

Red rânji. Pentru Mac era și ăsta un răspuns.

La sunetul fluierului final, Bill răsuflă ușurat. Abia se mai ținea pe picioare. N-a căzut. Nu! Măcar de rușinea asta scăpase. După directa pe care o încasase în repriza a patra, mai că nu se prăbușise. Dar n-a căzut. Nu, n-a căzut! Nu-l interesa nimic: nici înfrângerea, nici urmările ei. Ironiile care i se aruncau nici măcar nu-l atingeau. Nu auzea și nu vedea nimic. Nu-și simțea decât mușchii dureroși și trupul îngreuiat; o sfârșeală cumplită. Era fericit că totul se terminase. Cum, nici nu-l interesa. Era mulțumit că nu a rămas întins lat pe teren. Dacă ar fi căzut nu s-ar mai fi putut ridica.

În drum spre cabine îi ieși în cale o fată cu ochi scăpărători.

— Ce dracu ai avut azi? Parcă erai o momâie!

Bill o privi cu ochii împăienjeniți. Annabel…

— Sper că o să speli într-un fel rușinea asta!

— Mă judeci la fel cu toți.

— Dar ce-ai vrea, să-ți cânt osanale, când te-ai făcut de râs în halul ăsta? Îmi venea să intru în pământ. Fetele, care ieri plesneau de invidie, acum au de ce râde!

— O, doamne, doar nu vrei să spui că te interesează numai performanțele mele. Eu reprezint și altceva pentru tine. Nu? încercă Bill, cu un zâmbet timid.

Enervată mai ales de atitudinea de câine bătut pe care o avea Bill, Annabel nu mai ținu seamă de nimic și-i aruncă în obraz:

— Din pricina ta am pierdut o groază de bani. Cu paralele pe care mi le dă amărâtul ăsta de ziar n-o să-i pot pune curând la loc!

Bill vorbi greoi, cu întreruperi:

— Nu știam… că te pasionează… pariurile…

— Multe nu știi tu!

Annabel îi întoarse spatele și dispăru. Bill rămase în loc, lăsându-se îmbrâncit de toți cei care treceau pe lângă el. Făcu un efort și păși. Un pas, încă unul. Capul îi vuia, și-l simțea greu. Nici măcar nu-și dădu seama că e singur. Până mai ieri îl însoțea o liotă întreagă de admiratori gălăgioși, care-l băteau cu veselie pe spate și pe umeri. Nu ținea la glorie, nu-i prea păsa că o cucerise, dar acum se simțea abătut.

Noaptea era senină. Nu-i venea să se ducă acasă. Locuia într-o casă sărăcăcioasă dintr-o mahala îndepărtată, unde trăiau aproape toți docherii din port. Intră într-un parc. Umbra foșnea de șoaptele îndrăgostiților. Trecea pe lângă perechi îmbrățișate strâns. Găsi până la urmă o bancă pe care se așeză cu o senzație de sfârșeală. Annabel plecase din viața lui așa cum intrase: brusc.

După un antrenament îi ieșise în față pe teren:

— Ești în formă, Bill! La ultimul meci ai fost fenomenal!

Bill, fâstâcit, bombănise ceva la întâmplare. Îl zăpăcise apariția neașteptată a fetei care îl poftise să se îmbrace cât mai repede și să vină în fața vestiarului.

— De unde o cunoști, Bill?

— Frumoasă fată!

— La un jucător ca Bill… nici nu-i de mirare!

— Parcă e ziaristă?

Bill se grăbise să scape de coechipierii săi și, renunțând la masaj, alergase pe scară în sus. Ocolise ieșirea prin vestiar și, cuprins de o panică inexplicabilă, ajunsese la cealaltă ieșire. Dar după câțiva pași se oprise. Nu, era absurd. De ce ar ocoli-o?! Ar fi de-a dreptul nepoliticos! Se întorsese la ieșirea din fața vestiarului. Din ușă putuse s-o vadă mai bine. Era într-adevăr foarte frumoasă; subțire și mlădioasă ca o nuia. Se apropiase. De sub sprâncenele arcuite foarte înalt îl săgetară doi ochi verzi, alungiți spre tâmple și plini de lumină.

De atunci, Annabel fusese nelipsită de la meciurile lui Bill și, în scurtă vreme, devenise o figură la fel de populară ca și el.

Răcoarea și liniștea serii îl calmară. Se ridică hotărât de pe bancă. Luă omnibuzul, dar rămase pe imperială. Coborî în apropiere de casă. Una din ferestre era luminată. Mama nu se culcase. Aflase desigur despre înfrângere și faptul că ea se datora mai ales lui, lui Bill. O durea. Îl aștepta cu masa pusă.

— Ți-e foame?

Curios. Nu-i era foame deloc. În general, după efortul pe care i-l cerea un meci, mânca ca un lup. Azi simțea că nu poate pune nimic în gură. Oboseala aceea obsedantă, apăsătoare, îl chinuia și acum.

— Bill… Bill, nu te mai gândi… încercă mama.

— Lasă-mă, mamă, lasă-mă…

— Bill, ce-i cu tine? Așa de obosit ca azi n-ai fost niciodată! Ești tras la față… Ce-i cu tine?

— Mă las de sport! Nu mai pot face față.

— Și ce vrei să faci?

— Mă îmbarc din nou.

— O, Bill! Te rog! Tocmai de acest răspuns îi fusese teamă. Orice, Bill, numai asta nu. Orice. Du-te în port docher, orice! Numai asta nu!

— Dacă „Swan” [2] n-ar fi naufragiat, nu mă întâlneam eu cu fotbalul și nici…

Se ridică brusc. Spuse într-o doară „noapte bună” și, ajungând în camera sa, se lăsă pe pat. Avusese intenția să se odihnească puțin înainte de a se dezbrăca, dar adormi pe loc. Dormi cu intermitențe, un somn chinuit care nu-l odihni. Se trezi abia a doua zi, după-amiază, scuturat cu putere de tatăl său.

— Hei, Bill! Ce dracu, ai întrecut orice măsură.

Îi vorbea aspru, dar undeva în glasul lui răzbătea o îngrijorare surdă.

— Mă simt îngrozitor de obosit, tată. Nu știu ce-i cu mine. Cred că sunt bolnav.

Bătrânul, care era un pasionat suporter, încercă să facă o legătură între forma proastă a lui Bill și nefireasca lui oboseală.

— Ai făcut vreun chef, înainte de meci?

— Tată!

— Mda!… Ai mâncat înainte de a intra pe teren?

— Ca de obicei, nu!

— Ai băut ceva?

— Nu! Adică… înainte de începerea jocului antrenorul mi-a atras atenția că e un meci greu și că nu am tocmai cea mai bună formă. Am luat niște întăritoare cu o jumătate de oră înainte, spuse Bill în silă, pentru că știa că acum taică-său se va porni pe tema lui preferată. Și nu se înșelă.

— Sigur, puteam să-mi închipui! Dopaj! Scârboasele astea de medicamente nesănătoase, ca unii să facă banii vânzând poșircă din asta, iar alții să câștige la pariuri! Ascultă-mă pe mine, nu ajută la nimic, ba chiar dăunează. Nu m-aș mira să fi pus ceva în băutura aia scârboasă. Da, da, până și sportul a devenit o afacere.

— Bine, tată.

— Bine, bine, așa-mi răspunzi mereu. Promite-mi că n-o să mai înghiți porcăriile lor!

— Bine, tată.

---

[2] Swan (în l. engleză) – Lebăda (n.a.)

Îi mai promisese și altă dată, o făcu și acuma, deși nu era sigur că se va ține de cuvânt.

— Ai vrut să fii vedetă! Uite ce-ai ajuns, în ce hal te-au adus drogurile lor! Ai vrut să-ți stimulezi forța și uite!

— Știi bine că nu am urmărit gloria…

— Nu știu ce-ai urmărit, dar nu înțeleg de ce te-ai apucat de fotbal. Asta nu-i meserie. Peste câțiva ani toți sfârșesc prin a fi aruncați pe tușă. Mi se pare că ți-a venit și ție rândul, chiar mai repede decât mă așteptam.

— Și ce vrei? Să mă las de fotbal?

— Să te lași, da, asta vreau! Mai bine acum decât mai târziu, când îți va fi mai greu să-ți faci o meserie.

— Eu am meserie!

— Vezi să nu te audă maică-ta! Ți-ai mai lăsat-o o dată de dragul fotbalului. Nu te mai apuca de ea, dacă nu de altceva, de dragul maică-tii!

— Nu, tată! De fapt nu am renunțat la meseria mea niciodată.

— Măi băiete, mai bine vino la noi. E o muncă cinstită și fără primejdii și… ne faci și nouă o bucurie…

— Nu, tată! Mă îmbarc.

— Totdeauna ai făcut ce-ai vrut tu! spuse bătrânul cu amărăciune, dar și cu oarecare mândrie. Bine măcar că te lași de sport.

Bill se ridică brusc de pe pat.

— Ei, da! Mă las. Dar nu acum. Nu, nu! Nu acum! Nu bătut! Nu la pământ!

— Bill!

— Vreau să părăsesc terenul cu fruntea sus, nu umilit!

— Mai ești și orgolios!

— Spune-i cum vrei! Asta e!

Știa că nu va avea liniște până nu va spăla rușinea meciului de ieri. Abia acum auzea huiduielile. Abia acum îl usturau ironiile. Și Annabel!… A, nu! Nu-l cunoșteau pe Bill!

Se plimbă cu pași mari și elastici prin cameră. Bătrânul îi făcu loc și-l privi. Ei da, era un băiat pe cinste! Moștenise umerii și brațele, picioarele și pieptul unei generații lungi de docheri. Era puternic, dar nu greoi. Era masiv, dar se mișca cu elasticitate. Capul cam mic pe gâtul puternic era înfrumusețat de o expresie deschisă, de o privire luminoasă, curajoasă, optimistă. O privire albastră-cenușie care cerea spațiu, da, da, poate largul oceanului! Gura hotărâtă, frumos tăiată, bărbia cu linie cam aspră i-o confirmau îndeajuns. „Ei, băiete! Dar ce mă fac eu cu maică-ta?”

II

Bill reluă antrenamentele. Evita orice invitație. Nu mai călca deloc prin baruri. Se plimba mult prin parcuri. Citea. La Annabel nu voia să se gândească. Undeva în el mocnea o durere surdă. Încerca s-o ignore și se antrena îndârjit. Curând reveni la forma lui bună. Aștepta următorul meci cu o nerăbdare ascuțită, cu încordare chiar. Urma să aibă loc de data aceasta la Frio, pe terenul „Colților albi". Nu era glumă!

Când citi avancronica meciului, Bill se mânie. „Lupii" erau considerați ca victime sigure de ziarele din Frio: „O simplă formalitate pentru băieții noștri!"

În schimb, ziarele din Beachtown nu mai conteneau cu laudele la adresa „Lupilor", comentând pe larg toate victoriile de prestigiu ale acestora, căutând să-și convingă publicul că neașteptata lor înfrângere pe teren propriu n-a fost decât un accident.

Disputa pe această temă ar mai fi continuat multă vreme și, desigur, s-ar fi ajuns și la invective, dacă n-ar fi intervenit celebrul Mike Smith, crainicul sportiv al televiziunii, care-și petrecea un scurt concediu pe plaja din Beachtown. Acesta declarase ritos prin toate barurile, ba chiar scrisese că „Lupii" pot ține piept multor echipe profesioniste de pe coasta Californiei și că, în orice caz, la ultimul meci fuseseră pe departe cei mai buni, dar se bazaseră prea mult pe Bill și acesta nu era în formă.

Zilele începură să treacă vertiginos. Bill avea trac. În perioada aceasta, Tom se dovedi, încă o dată, un bun prieten. Îl simțea lângă umărul său, tăcut și plin de solicitudine. Îl ajuta la antrenamente. Le continua alături de Bill și după ce ceilalți părăsiseră demult stadionul. Îl însoțea în plimbări lungi prin parcuri, pe malul oceanului, fie tăcând, fie căutând să-l distragă de la gândurile triste care-l măcinau.

Nu mică le-a fost mirarea când, în vagonul în care călătoreau spre Frio, îl zăriră pe Red, fiul unui cunoscut om de afaceri, și pe Annabel. Lui Bill nu i se păruse niciodată mai frumoasă. Echipa se strânsese ciorchine în jurul ei. Devenise demult mascota lor. Drumul decurse în discuții aprinse, în pronosticuri și în lungi tăceri. Bill nu scoase un cuvânt. Tom îl privea atent în răstimpuri. Îl iscodea și Red, încercând să nu fie observat. Annabel nu privi decât o singură dată spre el – la coborâre – fulgerându-l cu privirea. Tot drumul până la hotel, Bill se căzni să interpreteze această singură privire.

Adormi destul de ușor. Tom îl trezi și amândoi intrară sub dușul înviorător. Bill trepida.

— Ce facem azi, Tom?

— Dracu știe! După căpoșii de la ziarele de aici, am fi victime sigure.

— Dar după capul tău, bătrâne?

Tom ridică din umeri și mormăi ceva de neînțeles.

— Băieții s-au mișcat ușor și egal pe teren, la antrenamente, continuă Bill. Tu nu crezi că suntem în stare să le dăm o lecție „colțoșilor" ăstora, chiar la ei acasă?

— O victorie? Trebuie să fii nebun! La ei acasă, cu publicul lor sălbatic!…

— Atunci de ce mai jucăm, Tom?

— Avem un contract. Îl respectăm.

— Asta e și părerea celorlalți băieți?

— Nu, e originală!

Bill îl apucă de umeri, îl scutură, îi arse câțiva pumni în coaste și-i urlă în ureche:

— Învingem, bătrâne. Învingem! Am să-mi fac o ieșire pe cinste! E spectacolul meu de adio!

„Oare ce-o fi vrut să însemne privirea Annabelei?"

Ușa se deschise și în prag apăru un bărbat înalt, cărunt. Antrenorul.

— Ce faceți, băieți?

Bill ridică din umeri. Antrenorul se apropie de ei, cu un aer tainic.

— Băieți, va fi un meci foarte greu. Am încredere mai ales în voi doi. În tine, Bill! Interesul nostru e să facem un joc frumos și să încasăm cât mai puțin. Ar fi necinstit dacă aș vorbi de victorie…

— Adică să facem un joc de apărare, interveni Tom.

— Ce altceva am putea face?

— Tocmai asta spuneam și eu, remarcă Bill alb.

Tom încercă să spună ceva, dar antrenorul reluă:

— Am nădejde în voi. Vă dați seama, e și pâinea mea în joc. Uite, v-am făcut rost de niște pilule ca să rezistați până la sfârșit. M-au costat o groază de bani…

După plecarea antrenorului, Tom puse mâna pe un pahar cu apă. Bill sări, îl apucă strâns de mână, îi smulse pilulele și le azvârli pe geam. Apoi deschise ușa și începu să coboare scările, nedându-i răgaz lui Tom să facă un gest măcar.

Stadionul era înțesat de spectatori. Apariția „Colților albi" stârni un vacarm de nedescris. Tot stadionul se ridică în picioare. Oamenii agitau deasupra capetelor pălării de soare, batiste, sticle de Coca-Cola, urlând încurajator.

„Lupii" însă fură huiduiți pe îndelete. Fără să mai salute publicul, băieții din Beachtown își ocupară locurile pe teren. Tom apucă să-i arunce din fugă lui Bill:

— Aici e furtună, nu glumă!

— Am de gând să-i înnebunesc.

— Fii prudent, Bill!

Fluierul arbitrului principal anunță începutul unei lupte îndârjite al cărei animator deveni Bill.

Din primul minut înscrise.

— Rupeți-l în bucăți!

— Scoateți-l pe targă!

— Huo!…

Prin furia dezlănțuită a adversarilor, prin ploaia de obiecte aruncate de spectatori, Bill – cu un buchet de adversari în spate – mai înscrise de trei ori.

Tom încercă să-l rețină:

— Bill, oprește-te! Or să te cotonogească!

— Nu-mi pasă!

Cu toate acestea, Tom îl seconda îndeaproape, iar avântul și dârzenia lui Bill îi electriza și pe ceilalți băieți din echipă.

Antrenorul încercase în câteva rânduri să-i tempereze, sub cuvânt că trebuie să-și menajeze forțele. Mai ales pe Bill. Dar acesta nu mai asculta de nimeni. Juca cu furie. Era stăpânit de o singură dorință: să le marcheze adversarilor cât mai multe puncte. Și reuși!

Spectatorii, răgușiți și furioși, cu speranța în victoria „Colților albi” definitiv pierdută, priviră ultimele minute de joc într-o tăcere amenințătoare.

La casele de pariuri era mare animație. Pontatorii făcuseră o afacere strălucită. Era o cotă nemaiîntâlnită de mult.

În loc să-l poarte pe Bill în triumf, pe umeri, coechipierii săi se văzură siliți să-l ia între ei și să-l apere. Se strecurară cu mare greutate la adăpostul cordonului de polițiști. Dar și aceștia îi priveau fără simpatie.

Cei mai îndârjiți suporteri ai „Colților albi” nu părăsiră stadionul, ci se îndreptară în grup compact spre vestiare. Bill, escortat de Tom, sări o îngrăditură și ieși prin altă parte într-o stradă lăturalnică. Ajunși la hotel, se echipară în grabă. Când vrură să iasă, zăriră o masă de oameni pe trotuar. Ieșiră în grabă pe o ușă dosnică – la timp, căci în urma lor hotelul fu luat cu asalt.

În forfota gării se simțiră mai în siguranță. Trenul urma să plece peste o jumătate de oră. Dar foarte curând peronul se umplu de vociferări. Un grup începu să cerceteze trenul de la un capăt, iar altul de la celălalt capăt. Voiau să-l prindă la mijloc.

Ieșirile și intrările gării erau blocate. Peronul plin. Grupuri se împrăștiaseră chiar printre linii. Situația începea să devină îngrijorătoare. Bill era extrem de încordat. Tom căuta cu disperare o soluție. Pitiți după o magazie, așteptau un prilej prielnic de a se strecura pe undeva.

Auziră un zgomot de pași grăbiți. Se întoarseră, gata de apărare, când Tom se lumină:

— Unchiule!

— Hai, copii, repejor că s-a îngroșat gluma!

Pe o altă linie aștepta semnalul plecării un tren de mărfuri. Unchiul lui Tom, mecanic de locomotivă, îi urcă în cabină și-i înghesui într-un colț.

Când trenul de persoane se puse în mișcare, vacarmul în gară crescu peste orice limită. Furioși, simțind că le scapă, îl căutau pe Bill temeinic. Trenul nu era lăsat să plece. Voiau cu orice preț să pună mâna pe Bill.

Abia după ce lăsară gara în urmă, băieții răsuflară ușurați.

În oraș, Bill refuză invitația lui Tom la barul „Odeon” și se îndreptă cu pași repezi spre casă. Efortul, dar mai ales emoția îl obosiseră. Dar era o oboseală plăcută. Intră în casă cu ochii luminoși.

— Bravo, băiete! îl felicită bătrânul, care urmărise meciul la televizor.

— I-am bătut!

— Bravo, te-ai ținut de cuvânt!

— I-am bătut!

Bill nu mai avea altă replică. Se culcă și adormi imediat.

A doua zi dimineață mâncă cu poftă, îl sărută pe chelie pe bătrân și valsă cu maică-sa prin odaie. Apoi, cu haina aruncată pe umăr, plecă spre club.

Dinspre ocean venea o briză ușoară și răcoroasă. Îl mângâia și-l chema. Se va îmbarca. Își va relua meseria de radiotelegrafist. Va renunța definitiv la sport. Nu se mințea. Nu reușise să realizeze nimic, sau în orice caz nimic temeinic. Ziua de mâine era la fel de nesigură ca pentru toți tinerii de vârsta lui. Ce orizont avea? Eventualitatea de a intra într-o echipă de profesioniști. Da, și? La cheremul afaceriștilor, al intereselor bookmakerilor. Și, după ce va fi stoarsă toată vlaga din el (presupunând că va reuși să evite accidentele), după câțiva ani… tușa!

Apoi, goana după un serviciu, incertitudine, umilințe, speranțe destrămate. Și asta la vârsta la care alții și-au găsit, de bine, de rău, un rost în viață. Nu, nu! S-a hotărât. Victoria de ieri nu-i va schimba planurile. Se va îmbarca. Cerul și apa îl vor liniști, vor șterge definitiv urmele necazurilor, urmele unei dureri încă vie în el.

Fără să-și dea seama, ajunsese la club. Annabel îi ieși înainte, zâmbindu-i, de parcă nu se întâmplase nimic.

— Bill, ai fost pur și simplu formidabil! Unde-ai dispărut? Te-am căutat prin tot trenul!

Încercă să-l ia de braț. Bill se eschivă. O îndepărtă cu blândețe și trecu înainte. Numai privirea prea fixă îi trăda emoția.

În clipa următoare, fu înconjurat de reporteri. Între ei era și Tom. Blitzurile scăpărară, se instalară microfoanele, începură să curgă întrebările:

— Cum te simți după victorie?

— Ai primit oferte după meci?

— Cum ai scăpat de furioșii din Frio?

— E adevărat că ai călătorit pe acoperișul trenului?

— Ce primă îți dă clubul?

— E adevărat că ai fost cumpărat de bookmakerii din Frio?

Bill și Tom lăsară să se scurgă avalanșa întrebărilor, apoi Tom le vorbi despre meci, despre pregătirea premergătoare, despre jocul echipei, tactica ei, forma excepțională a lui Bill.

— Ei, Bill, tu nu spui nimic?

— Ba da, spuse Bill și, neobișnuit de serios, adăugă în liniștea care se lăsase: Meciul cu „Colții albi" din Frio a fost ultimul din cariera mea sportivă. Abandonez fotbalul definitiv. Am fost prea naiv. Nu mi-am dat seama de afacerile care se făceau pe seama băieților și a mea. M-am săturat…

Întreg grupul rămase consternat. Tom de asemenea. În clipa următoare, umerii puternici ai lui Bill făcură o breșă în grupul de ziariști și, înainte ca prima exclamație să țâșnească, dispăru.

Plecă spre plajă, uitând pentru ce venise la club. Pe fruntea transpirată simțea răsuflarea oceanului ca pe o mângâiere. Mări pasul.

III

O încântătoare proprietate se întindea de-a lungul plajei de pe țărmul oceanului. Înconjurată de grădini de palmieri, terasa vilei se răsfăța în soarele strălucitor al dimineții. Într-un fotoliu de pai, cu cafeaua și fructele puse la îndemână, ședea un bărbat fără vârstă, îmbrăcat cu o eleganță reținută. Era mister Bird, mister Archibald Bird.

Părea că privește tihnit golful în semicerc, plaja întinsă, silueta elegantă a iahtului ancorat la debarcader. Își sorbea încet cafeaua, gesturile îi erau calme. Dar privirea era întoarsă înăuntru, foarte concentrată și lipsită de veselie. Ziarul de dimineață, aruncat pe măsuță, semnala scăderea acțiunilor Landham and Co. cu două puncte, în ultimele douăzeci și patru de ore.

„Sunt în continuă scădere și se poate prevedea – fără să fie nevoie de prea multă perspicacitate – că vor scădea în continuare atâta vreme cât guvernul tergiversează afacerea R XVII. Și mi-e teamă că nici nu vor obține comanda. Șobolanii bursei au mirosul extrem de fin."

Archibald Bird sorbi din cafea. Era amară și groasă.

R XVII era o rachetă cu rază mare de acțiune, destinată să plaseze un satelit pe o orbită în jurul planetei Venus. Nu dăduse însă rezultatele cele mai strălucite. Și dacă guvernul nu aproba fondurile necesare, trustul Landham and Co. va trebui să-și pună unele probleme. Și nu dintre cele mai ușoare!

Bineînțeles, dacă la conducere ar mai fi fost mister Bird, fondurile ar fi fost obținute demult. Dar o politică ciudată, de neînțeles pentru Archibald Bird, prinsese în unele cercuri. El nu cedase și se văzuse debarcat. E drept, majoritatea acțiunilor îi aparțineau și apoi mai existau consilii și comisii unde cuvântul său nu-și pierduse greutatea.

Bird împinse la o parte ceașca doar pe jumătate golită și reluă ziarul, frunzărindu-l. Se opri la rubrica sportivă. Dar nici aici nu scăpă de lucruri neplăcute. Un anunț cu litere groase: „Bill Webster – favoritul publicului sportiv din Beachtown – s-a retras din viața sportivă. Bill Webster, scârbit! Bill Webster acuză clubul de afaceri murdare. Bill Webster a fost dopat…" „Pierderea celui mai bun jucător pe care l-a dat orașul nostru! Îl regretăm pe Bill!" scria între altele un grup de muncitori de la Landham and Co. unui ziar de stânga, cerând o anchetă la club.

Ei drăcie! Asta întrecea orice măsură! Bird se înfuriase cumplit. Între alte funcții pe care le mai deținea era și aceea de președinte al clubului. Și această funcție nu-i aducea numai satisfacții morale. Tocmai de aceea Bird simțea criticile presei ca pe niște atacuri la adresa propriei sale persoane, mai ales că toată afacerea amenința să se soldeze și cu pierderi bănești pentru club.

La sunetul strident al soneriei, cât ai clipi își făcu apariția un servitor negru.

— Dă-mi legătura cu Fredstone! porunci Bird scurt.

— Da, domnule.

— Foarte repede!

— Desigur, domnule!

După câteva minute, la capătul firului răsună:

— La ordinele dumneavoastră, domnule Bird.

— Ascultă, Joe, cum se face că apar asemenea declarații în presa din Beachtown?

— Nu înțeleg…

— Ar trebui să-nțelegi! Sper că citești ziarele.

Vocea suna foarte poruncitor.

— Da, domnule Bird.

— Și cel de azi-dimineață, sper.

— Da, domnule Bird.

— Atunci de ce ești nedumerit?

— …

— Vezi cine e acest Bill Webster, cu ce se ocupă, de unde până unde declarații de soiul ăsta, cu cine e prieten. Și repede!

Apoi, fără să mai aștepte un răspuns, trânti receptorul în furcă. Acest Bill Webster îl făcuse nu demult să piardă bani serioși la pariuri. Bird era perspicace și nu se lăsa înșelat. La ultimele două meciuri, însă…

Gândurile îi fură întrerupte de telefonul lui Fredstone.

— Domnule Bird, se pare că e vorba de o dragoste nefericită care…

— Prostii! Treci.

— S-a îmbarcat pe „Arrow”.[3]

— Cum! Atât de repede?

— A mai fost îmbarcat.

— Aha! E matelot?

— Nu, radiotelegrafist.

— Hm! Prieteni?

— Unul singur mai apropiat, coechipier, Tom Perkins.

— Cu ăsta ce e?

— A părăsit și el echipa.

— Oho. In corpore!

— Poftim?

— Nimic…

— Perkins a fost angajat într-unul din laboratoarele de electronică la uzinele Landham and Co.

— Cum e posibil? Cum și-au făcut rost atât de repede de angajamente?

— Au mulți simpatizanți peste tot… suporteri…

— În afacerea asta trebuie că și-a vârât nasul unul dintre racolerii cluburilor profesioniste. Oamenii ăștia n-au niciun Dumnezeu… Joe, să nu-i scapi din ochi pe ăștia doi! Dacă afli ceva, raportează imediat!

— Da, domnule.

Apoi Bird, liniștit, își începu plimbarea de dimineață, lăsându-și privirile să alunece leneș peste valurile oceanului. Poate o să facă și o baie…

IV

„Săgeata” fusese încărcată. Mașinile gemeau sub presiune când Bill se prezentă căpitanului de cursă lungă Thomson, bătrân ca rugina care slăbea

[3] „Arrow” (în l. engleză) – „Săgeata” (n.a.)

încheieturile navei. Fu primit cu bunăvoință de echipajul format din marinari în vârstă. În afară de Bill, doar bucătarul părea ceva mai tânăr.

După ce primi indicațiile lui Thomson, se îndreptă spre cabina radiotelegrafistului. Praful se așternuse peste huse. Le scoase. Aparatura era destul de nouă, butoanele de comandă își păstraseră strălucirea metalică. Recepția de trafic îi atrase atenția: lucra pe 16 canale, iar în undele scurte existau 12 extensii de gamă. Se bucură.

Îi plăcea ordinea. Cu voie bună, se apucă de o curățenie generală. În scurtă vreme totul lucea. Pe masa de lucru apăruse un aparat nou: magnetofonul. Era singura amintire din viața sportivă de care hotărâse să nu se despartă niciodată, și fusese dăruit de niște suporteri entuziaști în urma unui meci memorabil. Lupul de pe capac, în culorile echipei, dădea întregii cabine un aer familiar.

Bill se așeză. Căută șaltărul de alimentare a stației de radio. Îl apăsă și se pregăti să intre în legătură cu postul de pe coastă. Apoi, în timp ce căuta Insulele Hawaii, pentru a le anunța plecarea, sirena „Săgeții" sună pentru a treia oară. Lanțul ancorei se auzi hârșâind bordul și cu o ușoară legănare vasul se dezlipi de la dană.

Undeva, pe țărm, un docher privea lung spre vasul care pleca.

Curând, „Săgeata" plutea între cer și apă. Comenzile se auzeau din ce în ce mai rar. Radiolocatorul își orientă antena pe stația de ghidare din Hawaii, care deschidea vasului drum drept și sigur. Marinarii aruncară ultimele priviri spre portul ale cărui contururi se estompau într-o ceață din ce în ce mai deasă.

Duduitul mașinilor, acompaniat de vuietul oceanului, era singurul zgomot care pătrundea în cabina lui Bill. Strânse într-o mapă toate radiogramele ce le transmisese și, sprijinindu-se de spătarul scaunului, începu să asculte convorbirea dintre două posturi T.F.F. Nu-și spuneau nimic interesant, dar țiuitul lor răsuna familiar în urechile lui Bill, ca un motiv muzical demult pierdut și regăsit…

Pluteau de mai bine de douăzeci și patru de ore. Pacificul era calm. Cerul senin. Bill se scufundă în farmecul pe care-l încerca ori de câte ori era pe ocean. Se liniștea treptat. Uscatul, oamenii și întâmplările lui i se păreau foarte depărtate și neimportante.

Deschisese hubloul. O briză abia simțită îi mângâia fruntea. Își umflă lacom pieptul. Aroma oceanului!… Nimic n-o putea întrece. Valurile se lăsau învinse ușor de ascuțișul provei.

Încercă să prindă muzică la postul de radio, dar fără niciun rezultat. Deschise magnetofonul care inundă cabina cu ritmuri izbucnite din alămuri. Îl opri. Spicui pe bandă până găsi ceea ce dorea. Bluesul se revărsă melancolic și tărăgănat.

Bill se întinse în hamac. Foarte repede însă țăcănitul aparatelor îl smulse și-l readuse la masa de lucru. Un vas din larg anunța apropierea unei furtuni.

Ieși pe punte, îl anunță pe ofițerul de cart și rămase o clipă privind cerul adânc, albastrul depărtat. Apoi văzu norii albi, care veneau împinși de vânt. Se rostogoleau, se întâlneau, se uneau, devenind din ce în ce mai mari și mai groși. La orizont erau vineți-cenușii. Brusc, o rafală de vânt rece îl izbi în obraz. Cerul se acoperi vertiginos și se lăsă întunericul. Oceanul mugi și „Săgeata" începu să joace pe valurile amenințătoare.

Bill se întoarse în grabă la aparate. În cabină, cu tot zgomotul furtunii care bântuia eterul, radioul revărsa o muzică veselă. Lumea petrecea. Era o senzație ciudată ecoul acesta al unei lumi care petrecea în siguranță. Bill își amintea de singurul său naufragiu, care-l ținuse în apă mai bine de 48 de ore. Se scutură cu hotărâre de amintirile care începeau să pună stăpânire pe el.

Deodată, postul pe care avea oprit indicatorul începu să transmită o muzică nesperat de bună. Fără să țină seama de ruliul violent al vasului, Bill se îndreptă spre magnetofon, dar se trezi proiectat în peretele opus. După câteva încercări neizbutite, ajunse totuși la masa de lucru. Conectă intrarea magnetofonului la aparatul de radio, fixă o bandă și apăsă butonul de imprimare. Ochiul magic indică o înregistrare normală.

Își mută atenția de la magnetofon la aparatele de lucru. Ochii i se opriră pe o comunicare făcută de stația W.A.V. 3 din Capul Californiei. Coasta vestică tocmai fusese zguduită de un puternic cutremur al cărui epicentru era la circa 2.500 mile sud-vest în ocean. Comunicatul arăta că au fost ridicate valuri uriașe, care se deplasează cu viteză mare spre vest.

Bill sări în picioare și, deși aruncat în toate părțile, din câteva salturi fu pe puntea de comandă. Căpitanul, în manta de cauciuc, urmărea atent mersul vasului și frământarea oceanului. Cu fața albă și ochii măriți, încleștat de bară, se aplecă deodată înainte. Până să ajungă Bill lângă el, căpitanul dădu comenzi scurte și vasul începu să fugă, cu cea mai mare viteză, din calea urgiei. Ajuns sus, Bill încremeni. Valuri uriașe, așa cum nu mai văzuse și nici nu-și putuse închipui că există, ridicându-se la înălțimi de zeci de metri, se încălecau, se rostogoleau într-un zgomot ca de explozie, înghițind kilometri. În tunetul lor, izbit de bare și de podeaua punții, Bill nu reuși să transmită căpitanului mesajul primit. Thomson aproape se rostogoli spre cabina de navigație. Bill îl urmă și izbindu-se de spatele lui, în ușă, căzură amândoi. Se ajutară să se ridice și intrară. Acolo vuietul oceanului se auzea ca un muget, odată cu duduitul surd al mașinilor sub maximă presiune.

Căpitanul se aplecă asupra hărților și începu să calculeze. Își opri vârful creionului pe un punct pe care-l încercui apoi.

— Iată, cam pe-aici trebuie să fi fost epicentrul. Webster, am scăpat ușor! Acestea sunt așa-numitele valuri de șoc, temutele „tsunami”.

— Dar cum se face că postul de pe coastă a înregistrat cutremurul înainte ca noi, în plin ocean, să întâlnim aceste… tsunami?!

Pufăind din pipă, căpitanul îi explică:

— În fundul oceanului, scoarța pământului este mult mai subțire. Numai câțiva kilometri de la fund și începe acea graniță cu „bârlogul diavolului”, adâncul pământului, deocamdată tainic pentru noi. Căpitanul, păstrându-și cu greu echilibrul, continuă didactic, în timp ce Bill se întorcea în așa fel, ca să rămână mereu cu fața spre el: În timpul erupțiilor și cutremurelor subacvatice se formează valurile de șoc, numite tsunami – cuvântul vine din limba japoneză – foarte periculoase, care ating înălțimi uriașe. Oscilațiile scoarței pământului ajung la țărm mult mai repede decât valurile și așa se face că ai primit avertismentul postului de pe coastă înainte de a ne prinde pe noi valurile. În urma acestor cataclisme se nasc uneori, în spasmele cutremurelor, în exploziile îngrozitoare ale vulcanilor, noi insule…

Bill se înfioră fără să vrea. Cât de șubred era pământul!…

Căpitanul zâmbi, îi puse o mână mare și grea pe umăr:

— Dar suntem destul de departe. De-acum putem înainta liniștiți. Valurile se vor micșora treptat.

Strânse hărțile și, în timp ce urcau, spuse:

— Fii atent la comunicări și, în special, la apelul vaselor din apropierea noastră.

În cabină, banda magnetofonului se derula ascultătoare. Postul însă își încetase emisiunea. Bill opri înregistrarea și se apropie de manipulatorul Morse. Un apel de la bord îl rupse de la aparat. Se dezlipi cu greutate de pe scaun. Apelul venea de la ofițerul navigator. Deschise ușa etanșă a cabinei, întrebându-se ce se putuse întâmpla.

Gestul prin care ofițerul navigator îi îndrepta atenția către antena radiolocatorului îl lămuri.

— De două ore navigăm pe un cap eronat! Dacă nu se înserа – își aplecă capul pe spate, trecându-și privirea prin cupola încasabilă a cabinei – nu-mi dădeam seama că am Steaua Polară în dreapta… De mai bine de două ore.

— De când am intrat în zona de furtună?

— Da. După câte îmi dau seama, am deviat cam mult spre vest!

Bill ridică privirea spre stele, dar nu reuși să se dumirească deloc.

Ofițerul navigator începu să facă calculele pentru revenirea pe ruta obișnuită, după care-i arătă cu mâna antena radiolocatorului.

Bill scoase cu grijă capacele de protecție, începând să verifice selsinurile care, în timpul mersului, ghidau antena. Nu descoperi nimic deranjat. Trecu apoi la sistemele de compensare magnetică – și ele erau în ordine. Se opri apoi îndelung la fiecare părticică a aparatului, dar nu-și putu lămuri motivul abaterii.

— Nu poate fi decât o cauză exterioară, îi spuse ofițerului. Cred că perturbațiile s-au datorat unui câmp parazitar foarte puternic! Poate am avut de-a face cu o furtună magnetică?

— Nu, categoric nu! Ar fi fost înregistrată de stațiile meteorologice și ni s-ar fi comunicat…

Se înnoptase. Retras în cabină, Bill se cuibări în hamac. Prin hublou, în depărtare, putea să urmărească valurile scăldate într-o lumină lunară difuză, care le aduna spuma în nesfârșite fuioare argintii. Închise ochii.

Aținise aproape când țiuitul postului AX–5 de pe coasta Insulei Hawaii îi prinse atenția cu comunicatul de la ora 23.

Îi pierise somnul. Recepția, cu schimbătorul pe banda de unde scurte, își ținea becul albastru aprins.

Începu iar să caute muzică. Nu găsi nimic să-l rețină. Plictisit, se opri la magnetofon, amintindu-și că înregistrase o muzică bună. Derulă banda, apoi puse aparatul pe redare. Se auziră sunetele înalte ale unei trompete. Se întinse în hamac și ascultă cu încântare. Când, deodată, peste glasul trompetei urechea percepu vag, apoi tot mai clar, niște semnale ciudate. Nu reuși să le identifice. Semnal telegrafic? Semnalul vreunui post de radio? Nu-și putea da seama.

Sesiză o repetare a lor. Deveneau din ce în ce mai puternice. Până la urmă aproape că acoperiră muzica. Nu putea să fie un post prea depărtat. Ciudat. Nu înțelegea absolut nimic.

Dispăreau și apăreau cu regularitate. Interveni o pauză de aproape trei minute, după care reveniră.

Parc-ar fi sunete melodice! O muzică! Sunete de frecvențe deosebite se succedau întocmai ca notele unei melodii. Și totuși nu era o melodie. Întreruperile erau marcate de același semnal, repetat din zece în zece secunde.

Își privi ceasul. Trecuseră mai bine de douăzeci de minute de când asculta. Pe ce lungime de undă am fost? Pe banda de 30 MHz, sau pe 14 MHz? Lăsă luminile stației aprinse, intenționând să-l invite pe căpitan să asculte banda. Cu mâna pe clanță, se opri. Dar dacă se face de râs? Întrerupsese practica demult. De când cu

naufragiul nu mai pusese mâna pe aparate. Dacă o fi un semnal cunoscut? Un semnal pe care el nu-l știa?! Nu! Mai bine să se mai gândească.

Puse din nou în funcțiune aparatul de recepție și încercă să-și reamintească poziția postului peste care s-au suprapus semnalele. Începu tatonarea. La început cu mișcări încete, apoi din ce în ce mai repezi și mai sigure. Nimic. Niciun semnal pe banda de 14 MHz. Nici măcar postul de radio, de la care făcuse imprimarea, nu se mai auzi.

În timpul nopții, se trezi de câteva ori, tot cu gândul că postul transmite și, fără să vrea, într-o stare de semitrezie, căută emisiunea pe lungimea de undă pe care presupunea existența postului. Semnalele, însă, nu se mai repetară.

Câteva raze argintate de lună săgetară pe masa de lucru. Butoanele metalice ale comenzilor luciră ascuțit. Bill se gândea intens: Furtuna… devierea… semnalele… furtuna… devierea… Încordat, trase violent scaunul lângă masă și cu capul în mâini, cu coatele sprijinite pe registrul de radiograme, își desfășură gândurile, atent.

Devierea vasului – inexplicabilă – nu poate fi străină de semnale. Câmpul parazitar foarte puternic din apropierea emițătorului necunoscut cu siguranță că ne-a influențat direcția. Dar… un câmp magnetic în largul Pacificului? Ar fi fost detectat demult. Atunci?… Cum să explice devierea?… Căzu din nou pe gânduri. Oare existența, în apropiere, a unui emițător atât de puternic poate da naștere la asemenea perturbații, încât pe seama lor ar putea fi pusă devierea?…

Frământat, se întinse din nou în hamac. Lipsa de somn din timpul nopții îl cam toropise. Dimineața, îl trezi apelul strident al unui vas al marinei militare. Înregistră radiograma pe care o prezentă ofițerului de cart. Era ora șase. Deschise receptorul de trafic și ascultă. Nimic! Totuși îl lăsă să funcționeze și se apucă de treburi mărunte. Luă de la comandant mapa cu radiograme și se închise în cabină. Soarele, care strălucea pe punte, nu-l chema. Îl stăpânea o singură dorință: să stea, să aștepte lângă aparate. O așteptare febrilă a ceva necunoscut și nesigur.

La ora șapte fără câteva minute distinse fâșâitul slab, caracteristic stațiilor de emisie. La început, numai o ureche formată îl putea recepționa. Postul de radio se pregătea să-și înceapă programul zilei. În minutele de răgaz pe care le mai avea, Bill dădu din nou drumul benzii. Semnalele aveau o apariție rapidă și sunau ca o undă continuă, păstrându-și totuși caracteristica specifică semnalelor.

Nu avea prieteni pe „Săgeata”. Cu greu și-ar fi încredințat cuiva descoperirea, mai ales că semnalele înregistrate aveau în ele ceva atât de straniu și de misterios.

Ascultă din nou sfârșitul benzii. Tăria semnalelor scădea treptat, treptat, până se pierdu complet.

Totul era atât de ciudat, încât Bill persistă în ideea de a nu spune nimănui nimic.

Începu să studieze un tratat modern de telegrafie. Lectura îl atrăgea și-l scotea din preocuparea devenită aproape obsesie. Nu mai ieșea deloc pe punte. Nici la Hawaii nu părăsi bordul. Căpitanul însuși îl întrebă ce se întâmplă cu el. Bill se eschivă de la un răspuns limpede. Mateloții încercară să-l momească cu un whisky cum numai la „Botul de aur" se găsea. Inutil. Bill rămase lipit de aparate.

După douăzeci și patru de ore, „Săgeata", descărcată și încărcată din nou, luă drum spre California.

Ajuns în port, părăsi vasul cu durerea că nu mai apucase să audă semnalele. Se simțea parcă frustrat de ceva ce i se cuvenea.

Primul lui gând, în timp ce se strecura prin vălmășagul și gălăgia portului, fu la Tom. Acesta era un radioamator cu multă experiență. Avea o mulțime de QSL[4]-uri foarte interesante.

Șovăi o clipă dacă să ia drumul spre casă sau spre Tom, dar mâna puternică a tatălui care-i înconjură umerii îl hotărî. Ba chiar îl făcu să se simtă rușinat. De aceea îi răspunse bătrânului cu o căldură nouă în glas. De fapt, îi era dor de maică-sa.

V

…Au trecut două luni de zilei de când „Tânărul Mustang" era pe urmele lor. Nici terenurile stâncoase sau deșerturile cu nisipuri mișcătoare, nici furtunile aprige de primăvară, nici apa năvălind furioasă peste maluri sau plasa țesută de junglă n-au reușit să șteargă semnele trecerii lor pentru ochiul ager al tânărului indian.

Și iată că, în amurgul serii care se lăsa, el își dădu seama că se găsește foarte aproape de dușmanii săi de moarte. Își dădu seama după înclinarea firelor de iarbă, după o crenguță abia frântă, după o scamă rămasă agățată în ramurile unui tufiș.

Un timp se târî ca un șarpe, folosind fiecare ridicătură de teren. Apoi, obosit peste măsură, se opri sub ramurile uriașe ale unui sicomor. Undeva în noapte, departe, se auzi urletul unui coyot. „Tânărul Mustang" aștepta cu înfrigurare,

---

[4] QSL – termen din așa-numitul cod Q, folosit atât în traficul telegrafic profesional, cât și de radioamatori. Când doi radioamatori stabilesc o legătură între ei, prin radio, își trimit QSL-uri, adică un fel de cărți poștale, cuprinzând o serie de date tehnice cu privire la caracteristicile aparatelor, anul, luna, ziua și ora la care a avut loc legătura, lungimea de undă și felul în care s-a efectuat recepția. Pentru un radioamator, QSL-ul acesta constituie o confirmare a unei anumite legături efectuate prin radio. (n.a.)

adulmecând depărtările. Curând simți în nări, abia bănuit, fumul focului de tabără.

Începu din nou să se târască, oprindu-se din când în când să adulmece zările. Părea un animal tânăr și îndrăzneț, ieșit după pradă. Și, deodată, într-o văgăună, zări focul cu cele patru umbre în jurul lui.

Se opri la câțiva metri, cu respirația întretăiată. Cel mai bătrân dintre „fețele palide" povestea ceva cu voce înăbușită. Ca într-o doară, apucă carabina făcându-și de lucru cu ea, în timp ce povestea își desfășura firul. „Tânărul Mustang" știa ce va urma. Cunoștea acest vechi truc al „fețelor palide". Era limpede că-i simțise prezența, că jucându-se cu „bățul cu fulger în vârf" în așa fel, încât să nu-i trezească nicio bănuială, îl va trimite drept în wigwamul strămoșilor săi, cu un glonț în frunte. Și el era atât de tânăr, încât nu reușise încă să se împodobească cu niciun scalp al dușmanilor săi.

Încet, pe nesimțite, țeava puștii se îndrepta în direcția sa și niciuna din celelalte „fețe palide" nu bănuia nimic… „Tânărul Mustang" știa că acum a sosit cea mai însemnată clipă din viața sa. Încă câteva bătăi de inimă și stârvul său va ajunge să putrezească pradă condorilor și coyoților murdari.

Țeava puștii se ridica încet, centimetru cu centimetru. Și deodată…

Deodată se auzi soneria stridentă a telefonului. Tom tresări și scăpă cartea din mână.

Furios, ridică receptorul aruncând în pâlnie un „Alo" răstit, cât pe-aci să se înece cu bila de chewing gum, pe care o mestecase până atunci cu încordare.

— Tom, am mare nevoie de ajutorul tău! se auzi la celălalt capăt al firului vocea ușor răgușită a lui Bill.

Tom simți instinctiv că prietenului său i se întâmplase ceva. Prea îi era vocea alterată și prea era încurcat. Or, Bill nu era omul care să se încurce, cu una cu două. E vorba desigur de fata aia, Annabel, și cum naiba i-o mai fi zicând…

— All right, Bill! Îți stau la dispoziție. Poți să contezi pe mine.

— Atunci pot să vin chiar acum?

Tom privi cu regret spre cartea care zăcea pe dușumea. Apoi, ridicând din umeri, spuse repede:

— Da, da. Te aștept.

Și nu după multă vreme se găseau, amândoi în „laboratorul particular" al lui Tom, așezați pe două scaune tapisate, de modă veche și destul de incomode. Tom era foarte mândru de ele pentru că le reparase cu mâna lui. Făceau parte din zestrea unei străbunici, nu mai știa care, rămase într-un colț de pod.

La prima vedere „laboratorul”, instalat într-o cămăruță izolată din același pod plin de vechituri, izbea printr-un haos de nedescris. La el se ajungea pe o scăriță de fier (cu o bară lipsă și una îndoită) și printr-un chepeng, încât îți dădea vaga impresie că te afli pe un submarin. În învălmășeala care te năucea erau aparate electrice, tablouri de comandă, un păienjeniș de nenumărate fire, beculețe semnalizatoare de diferite culori, care clipeau într-una, rafturi cu cărți și reviste tehnice, o pară pentru antrenamente de box, haltere de diferite greutăți, extensoare, un dinamometru…

Și totuși, în acest haos exista o ordine perfectă, fiecare lucru având locul și rolul său bine precizat.

Peretele din fund era în întregime ocupat de stația de radioemisie și recepție, cu un pupitru masiv și cu un scaun în fața lui. Peretele opus era ocupat de aparatele pentru gimnastică individuală. Peretele din dreapta era destinat rafturilor cu cărți și reviste. Peretele din stânga, de sub luminator, străjuia „colțul intim” cu cele două scaune pomenite, cu o măsuță care sub tăblie avea montat mecanismul pentru comandă la distanță a aparatului de radio și televiziune, a magnetofonului și a întregii instalații de amplificare semistereofonică, care îți crea senzația că orchestra și interpretul se găsesc chiar în mijlocul camerei de la mansardă. În spatele unuia dintre scaune, la perete, era un bar cu o instalație frigorifică.

Tom era foarte mândru de „laboratorul” său în care n-avea voie să pășească picior de nechemat.

Bill se lăsase într-un scaun, cam prea brusc, încât Tom tresărise, dar nu spuse nimic. Gazda prepară două cocteiluri după o rețetă proprie și „fără strop de alcool”.

Bill, preocupat, dăduse pe gât băutura fără să-i simtă gustul. Într-un târziu, spuse:

— Nu știu ce să cred. Să fie semnale? Să fie un bruiaj?!…

— Ia stai, frate! Ce mormăi tu acolo? Nu te înțeleg!

— Nici nu-i ușor! Ce să-ți spun mai întâi? Cum să încep?

— Începe cu începutul și nu mă mai fierbe atât!

Bill vru să spună ceva, apoi, brusc, renunță. Se scormoni prin buzunare și scoase banda de magnetofon. I-o întinse tăcut lui Tom. Fără să se mire, fără să întrebe ceva, Tom o luă și o fixă pe platanul aparatului.

— Deruleaz-o cam până la jumătate.

Glasul sonor, cu accente melancolice, al trompetei umplu camera, izvorând parcă din toți pereții. Tom ascultă o vreme, apoi izbucni cu vădită dezamăgire:

— O vechitură, prezentată într-o nouă orchestrație… Cât despre înregistrare, e destul de mediocră, cam între 80 și 6000 de Hz. Se simte că-i după un post de radio pe scurte. Dacă ești atent, auzi un ușor feding care…

— St! Bill îl făcu să tacă cu un gest enervat și brusc.

Tom dădu din umeri și se lăsă pe spătarul scaunului, vădit plictisit.

Deodată, la mijlocul frazei muzicale, foarte slab, se auziră niște sunete regulate, având o tonalitate cu totul neobișnuită, care se interferau printre notele melodiei. Întâi slabe, apoi din ce în ce mai distincte, acoperind aproape muzica. Se întrerupseră brusc.

Bill urmărea cu încordare acele cronometrului de la ceasul său de mână. Tom se aplecase înainte. Dar după câteva minute nu mai auzi nimic. Apăsă pe unul din butoanele de sub tăblia mesei. Magnetofonul se opri.

— Ce faci? sări Bill. Ce te-a apucat?

— Urechea ta n-a prins niște semnale ciudate? N-ai auzit!? Vreau să derulez să văd ce-i cu ele.

— Uf! de când te-ai lăsat de fotbal ți-ai pierdut răbdarea proverbială.

— Lasă-te, măi, de fleacuri. Răbdare proverbială…

— Vasăzică, și ție ți se pare că sunt niște semnale, și încă neobișnuite! Îți dai seama ce încurcat am fost. N-am avut curajul să raportez nimic „bătrânului”…

— Cui?

— Căpitanului! Habar n-aveam ce să-i spun. La început am crezut că e vorba de un post telegrafic care emite într-un cod modern, pe care eu nu-l cunosc. M-am apucat să răsfoiesc…

Tom făcu un gest nerăbdător:

— Atenție! Dau drumul la bandă!

Ascultară minute în șir. Tom scoase notesul, încercând să surprindă principalele caracteristici ale emisiunii. Dar nu era în stare. Singurul lucru pe care reuși să-l stabilească cu certitudine era că pauza dintre emisii dura exact două minute și patruzeci și trei de secunde. Închise notesul. Încruntat, preocupat, îi spuse prietenului său:

— Bill! Astea nu sunt semnalele unui post de telegrafie. Sunetele și alternanța lor sunt atât de stranii și neobișnuite, de parcă ar veni de pe altă lume. Apoi, răsfoind notesul: Pentru mine e clar că avem de-a face cu un apel, pentru că totul se repetă identic de câteva ori. Faptul că intensitatea emisiunii crește și scade nu mă interesează deocamdată. Cred că acest lucru e determinat de factori obișnuiți de emisie și recepție. Dar că e un apel, asta e sigur. Și, fiind un apel, trebuie să se repete!

Tom se ridică și se așeză înfrigurat în fața stației de radioemisie și recepție.

— Hai, dă-mi lungimea de undă și poate reușim să le prindem chiar de aici.

— Ei, dacă aș fi reținut-o! și Bill îi povesti amănunțit toată întâmplarea de pe vas. Dacă aș fi știut lungimea de undă nu mai aveam acum nevoie de tine. Aș fi stabilit demult legătura cu cei care emit!

— Nu-i chiar așa de simplu! Emisiunea e codificată și tu habar n-ai de cifrul ei… Ce naiba e de făcut?! N-am liniște până nu dau de rostul acestor semnale.

— Tom, să nu râzi de mine, dar parcă se degajă o vrajă ciudată din înlănțuirea asta de sunete, o melodie stranie care te cheamă, te… Bill râse puțin stânjenit și cam nervos. Te pomenești, continuă el, că nu-i altceva decât un post militar, care folosește un cifru special, sau un spion care-și caută baza și, până la urmă, ne mai vârâm în vreo belea.

— Nu, nici vorbă, Bill! Aici trebuie să fie cu totul altceva, ceva ce ne scapă tocmai pentru că nu seamănă cu ceea ce suntem obișnuiți să auzim sau… să inventăm.

— Atunci ce facem?

— Ei, am ajuns în sfârșit la ceva concret. Să încercăm să descoperim postul, să facem o înregistrare ca lumea a semnalelor și să încercăm să descifrăm mesajul… Dar pentru asta trebuie să-mi copiez și eu semnalele. Eventual să intru în legătură cu postul. Ești de acord să facem la noapte o „pândă”? Atunci vino pe seară și adu-ți magnetofonul cu tine.

— Well!

Tom își conduse prietenul până la poartă. Își dădură mâna, Tom închise poarta și niciunul din ei nu băgă de seamă umbra care începu să se strecoare pe urmele lui Bill.

VI

Era noapte, târziu. În Beachtown se stinseseră demult luminile. Numai în barurile de pe plajă trompetele orchestrelor țipau, lămpile cu lumină voalată protejau privirile strecurate printre pleoapele cu gene rimelate. Localurile de noapte nu țineau direct de orașul vechi, care era puritan. Orașul nou era format numai din vile și hoteluri pentru cei veniți să-și petreacă timpul între lumina soarelui reflectată de nisipul plajei sau apa oceanului și lumina strecurată prin abajururi strident colorate în baruri.

Orașul vechi dormea și luna învăluia casele într-o lumină blândă, argintie. Prin luminatorul deschis ea pătrunse și în „laboratorul” lui Tom, răsfățându-se în voie printre aparate și cărți.

Beculețele stației de radio clipeau nervos. De o săptămână încheiată, cei doi prieteni munceau cu îndârjire, fără să țină seama de nimic. Străduințele lor rămăseseră însă fără rezultat.

Într-un târziu, Bill își smulse căștile de pe urechi și, cu un gest brusc și nervos, își trecu mâna peste frunte.

— Ajunge! Pentru azi, cel puțin, ajunge!

Tom își scoase și el căștile, îl privi pe Bill, apoi aprinse lumina, alungând luna din odaie.

— Și mâine?… Mâine ce facem?

— O luăm de la început, spuse Bill cu hotărâre.

Asta nu înseamnă decât că vor mătura încă o dată, milimetru cu milimetru, banda de unde scurte cuprinsă între 14 și 30 MHz, unde ar trebui să se găsească postul care emisese semnalele neobișnuite.

Tom dădu din cap cu îndoială:

— Nu cred că avem șanse prea mari. E ca și cum am căuta acul în carul cu fân.

— Poate că și stația ta e de vină! E mult prea slabă pentru ceea ce ne-am propus noi. Și „Săgeata” nu pleacă decât peste douăsprezece zile…

— Nu, Bill! Stația nu e de vină. Ai văzut albumul meu cu QSL-uri?

Tom scoase din raft un album mare și gros, cu coperțile legate în pânză. Începu să-l răsfoiască la întâmplare. Ca întotdeauna când dădea cu ochii de zecile de QSL-uri – cărți poștale care-i confirmau convorbirea avută – gândurile începură să-i hoinărească peste spațiile imense ale Pacificului, străbătute de undele lansate de emițătorul său. Câte QSL-uri, aproape tot atâția prieteni, pe care nu i-a văzut și, poate, nu-i va vedea niciodată.

Ochii i se opriră o clipă pe ilustrata lui Conrad Williams, din Australia. Un cangur uriaș privind atent peste câmpia aridă. Un băiat de aur, Williams ăsta! N-a lipsit niciodată de la întâlnirea din eter. Nici chiar atunci când s-a mutat cu familia în Tasmania!

Zeci de cărți ilustrate: tinere dansatoare hawaiiene, împodobite cu flori; vulcanul Fujiyama, fumegând alene, scăldat de razele roșiatice ale apusului de soare; o insulă ai cărei palmieri răsăreau parcă din ocean…

— Poftim, uită-te și tu! spuse într-un târziu, împingând albumul spre Bill care ședea îmbufnat. Nu cred că sunt mulți radioamatori americani care se pot lăuda cu asemenea colecție de QSL-uri!

— Tom, nu trebuie să te superi pe mine! Dar toate astea le-ai obținut în anumite condiții, în sfârșit, poate că ai avut și noroc…

— Nu, Bill! N-are rost să discutăm asta acum. Eu îți propun să verificăm împreună posibilitățile stației!

Fără să mai aștepte încuviințarea prietenului său, Tom se apucă să lanseze CQ DX[5]-ul său în eter. Și nu trecu multă vreme până când Bill prinse țăcănitul foarte slab al unui amator, dornic să stabilească legătura. Încordat, Tom manevră niște butoane și, treptat, semnalele se auziră din ce în ce mai bine, cu toate că Bill nu avea căștile la urechi. Ostentativ, nu și le mai pusese. Tom făcuse legătura prin instalația sa de amplificare, tocmai pentru a zgândări pasivitatea prietenului său.

„QRZ? QRZ?" silabisiră mecanic buzele lui Bill. Și, ca radiotelegrafist cu oarecare experiență, nu-i fu greu să deslușească înțelesul celor trei litere care în codul Q pentru radioamatori însemnau: „Cine mă cheamă? Cine mă cheamă?"

Datorită inventivității prietenului său, Bill fu nevoit – vrând, nevrând – să asculte întreaga convorbire.

„HR W6DBT! HR W6DBT!" țăcăni manipulatorul lui Tom, adică: „Aici W6DBT. Aici W6DBT" – și Bill se miră ce indicativ lung și greu de memorat are prietenul său. Deodată deveni atent. Tem se avântase într-o frază mult mai lungă și mai complicată.

„Vreau să încerc raza de acțiune a stației mele. Stop. Cine sunteți și cum mă auziți? Repet."

De astă dată, prins complet, Bill aștepta cu nerăbdare răspunsul amatorului necunoscut.

„Aici VS6AC. Aici VS6AC. Te aud foarte bine! Te aud foarte bine!" sună răspunsul acestuia.

Bill se văzu pus deodată într-o mare încurcătură. Nu știa cărei țări îi corespunde indicativul VS6. Era convins că cunoaște indicativele tuturor țărilor de pe litoralul Pacificului. În nenumărate seri, când se plictisea pe vas, urmărea amuzat și cu interes activitatea celor ce se căutau prin eter, eforturile lor neobosite de a se găsi cu cei mai îndepărtați… De VS6 nu reușea să-și amintească! Nu mai avu răbdare. Profitând de faptul că Tom se ambalase cu VS6AC într-o lungă discuție despre detaliile tehnice ale postului său, Bill se sculă încetișor, căutând să facă cât mai puțin zgomot, și începu să caute tabelul cu lista oficială a țărilor.

În sfârșit îl găsi și scăpă o exclamație de uimire, în care nu se știe ce amestec avea „dracul": VS6 era indicativul Hongkong-ului! Într-adevăr, Tom avea o instalație pe cinste!

---

[5] CQ DX – apel general pentru stații depărtate. (Vezi codul de prescurtări folosit de radioamatori.) (n.a.)

Și îi păru cu adevărat rău când VS6AC îi comunică lui Tom că nu poate trece pe telefonie, pentru că postul său nu-i destul de bine pus la punct pentru asemenea convorbiri. Ar fi dorit acum ca triumful lui Tom să fie deplin.

Aşteptă cu răbdare terminarea convorbirii – după toate regulile politeții dintre radioamatori – și când Tom își scoase căștile și se întoarse spre el, fără să reușească să-și ascundă mâhnirea că experiența nu izbutise până la capăt, Bill izbucni:

— Bravo, bătrâne! Te rog să mă ierți. Știi cum e omul! Când nu-i iese ceva, așa cum vrea el, găsește țap ispășitor. Ne munceam de o săptămână fără rezultat și atunci am dat vina pe stația ta. Apoi, înveselit: „Mea culpa!" cum se zice…

— Vinovați suntem amândoi, spuse Tom, rămânând serios și preocupat. Și asta, Bill, fiindcă ne-am apucat de-o treabă pentru care nu ne țin curelele.

— Asta-i cam așa!

Bill își trecu podul palmei, apăsat, peste părul tuns foarte scurt. Nu era obișnuit să fie pus în asemenea încurcături, care parcă nu lasă nicio ușiță de ieșire.

— Cu descifrarea semnalelor cum stai? întrebă Tom, într-un târziu.

Bill ridică din umeri.

— Da, da, Bill. Prea ne-am obișnuit să ne meargă totul strună! Mai dă-l încolo de vedetism. Treaba asta e prea complicată pentru capetele noastre. Or fi ele bune pe teren, dar dacă o mai ținem mult așa…

— Al meu în orice caz o să crape ca un bostan răscopt!

— Ce-i de făcut?

— Ei, vezi, asta aș vrea să știu și eu! Dacă ai vreo idee, spune, nu mai ține discursuri. Păstrează-le pentru campania electorală, dacă ai cumva de gând să-ți pui candidatura.

— Răbdare, domnul meu, răbdare! Întâi o să bem un cocteil, să ne liniștim, și apoi vom chibzui!

Bill simțise din tonul prietenului său că acesta clocește ceva și era nerăbdător să afle despre ce-i vorba. De aceea nu-și putu stăpâni un gest de dezamăgire. Dar n-avu încotro, așa că se supuse. Probabil că lui Tom nu-i trecuse încă supărarea. Ce-i drept, stația era grozavă!… Hotărî să devină stoic, măcar pentru puțină vreme.

Se așeză comod, și-și bău pe îndelete cocteilul. Apoi, cu un aer convins și doct, începu să-i laude aroma deosebită și calitățile de reconfortant, până când Tom îl pocni zdravăn după ceafă.

— Ne-am prostit, bătrâne! spuse Tom împăciuitor și Bill își dădu seama că-i trecuse orice urmă de supărare.

— Eh, atunci dă-i drumul, ce mai aștepți!?

Și Tom – de parcă atât ar fi așteptat – se apucă să-i împărtășească noul plan de acțiune. Pentru descifrarea semnalelor, urma să încerce să-l convingă pe profesorul Smith, un eminent cibernetician, care acum lucra în laboratoarele uzinelor „Landham and Co." să-i ajute. În afară de asta, pentru recepționarea semnalelor și determinarea lungimii de undă a emițătorului, Tom era de părere să-i pună în mișcare pe toți prietenii săi din zona Pacificului și să organizeze cu ei „o pândă".

Bill fu cucerit repede de soluția lui Tom. Se lansară în fel de fel de speculații, stabiliră o groază de amănunte, până când Tom scoase o exclamație de surpriză.

— Ia te uită, Bill! și-i arătă geamul luminatorului.

Prin el se strecura lumina palidă a zorilor.

În timp ce-l conducea pe scărița de fier, Tom bombănea:

— Să știi că stației am totuși de gând să-i fac niște modificări serioase. Am găsit o schemă interesantă de amplificare a semnalelor captate de antenă, pe care vreau s-o combin cu o altă schemă de micșorare a influenței paraziților…

Bill, fără să înțeleagă prea multe, mormăia la rându-i:

— Da. Da, continuă!

În poarta casei, se întinseră, dezmorțindu-și oasele în aerul limpede cu miros de alge, apoi se despărțiră grăbiți. Niciunul din ei nu observă cum, și de astă dată, se desprinde o umbră de lângă zidul unei case și o pornește agale pe urmele lui Bill.

VII

În partea veche a orașului, pe faleza abruptă sub care oceanul se învolbura în vârfurile ascuțite ale stâncilor, profesorul Smith închiriase o vilă modestă, cu un parc în jur. Departe de plajă, de barurile și mișcarea orașului, izolată într-o singurătate aproape dezolantă, vila era ceea ce-și dorise profesorul: o chirie mică, singurătate și o cât mai mare apropiere de laboratoarele uzinelor „Landham and Co".

Profesorul ducea o viață foarte retrasă. Zile întregi, în laboratorul său ardea lumina până spre dimineață. Când nu lucra în laborator se îngropa între cărți, studiind la cercul de lumină de pe birou până când mintea obosită îl trăda și ideile nu se mai legau. Atunci – indiferent la ce oră – pornea pe singurul drum pe care-l mai cunoștea, în afara celui spre uzină: malul abrupt al oceanului. Acolo stătea minute întregi, fără să se gândească la nimic, ascultând vântul și răsuflarea oceanului. Respira adânc, adânc, până-l durea pieptul. Obosit, cu fruntea răcorită, se reîntorcea. Dar nu se mai apuca de lucru. Se oprea aci, simțind însă în el forța și luciditatea necesare pentru o nouă zi de muncă. Avea puterea de a

se opri la timp. Și, atunci, când se simțea pe deplin refăcut, cu mintea aptă pentru noi speculații, noi legături între fenomene și date, pentru noi concluzii, o lua de la capăt.

Profesorul Smith nu era un original, pentru simplu motiv că nu interesa pe nimeni. Retras, nu era cunoscut și felul cum își petrecea timpul era urmărit doar de bătrâna lui menajeră, căreia i s-ar fi părut nefiresc să fie altfel. Scump la vorbă, aproape morocănos, cam repezit, profesorul făcuse o singură concesie: capitulase în fața orei fixe de masă. Oriunde ar fi fost, orice ar fi făcut, bătrâna Hannah, la ora respectivă, îi aducea mâncarea. Și pe fața ei neagră era o hotărâre neînduplecată, siguranța celui care a câștigat definitiv o victorie în urma unei lupte îndelungate de ani de zile. Altfel, pentru nimic în lume, profesorul nu se lăsa deranjat. Intrau în cabinetul său doar cei anunțați dinainte și aceia foarte rar. Bătrânul nu avea prieteni.

Profesorul Smith nu știa însă ce înseamnă să fii un suporter fanatic de fotbal și câte forțe se pun în mișcare atunci când e vorba să ajuți un favorit. Așa se face că, într-o după-amiază călduroasă de august, Bill și Tom au pătruns în camera de lucru a profesorului Smith. Băieții nu se simțeau deloc la îndemână privind pe acest om înalt, slab, impunător și sever, cu trăsături ascetice, cu părul rar și alb, cu ochelari cu ramă neagră. Părea să aibă în jur de șaizeci de ani.

Din întreaga sa atitudine, din politețea rece cu care-i primise, își dădură seama că sunt inoportuni. De aceea, Tom și Bill nu mai știau cum să înceapă, se îndoiau că se vor putea face înțeleși, se îndoiau chiar că ce-i vor spune are vreo importanță. De aceea tăceau, neîndrăznind să-l privească, aruncându-și unul altuia priviri nesigure și furioase. Tăcerea lor îl enervă și mai mult pe profesor. Hotărât să scape cât mai repede de obligația de care nu fusese în stare să se eschiveze, acesta atacă:

— Cu ce vă pot fi de folos, domnii mei?

Bâlbâindu-se, încurcându-se unul pe celălalt, îi explicară, destul de confuz, despre ce era vorba. Profesorul îi întrerupse:

— Ați adus banda cu înregistrarea semnalelor?

— Da! răspunseră ei, într-un glas.

— Ei, ce mai așteptăm? Dați-i drumul!

— Da! răspunseră iarăși cei doi tineri, foarte hotărât, dar nu se mișcară.

Iritat, profesorul le indică, cu un gest, raftul unei biblioteci, în care Bill și Tom descoperiră un magnetofon de tip vechi.

Dar abia când porni banda și camera se umplu de sunetele stridente ale muzicii de jaz, pe fața profesorului se putu citi o jenă dureroasă. Bill și Tom realizară cât

de deplasată era vizita lor, cât de lipsită de importanță era „descoperirea” lor și, dacă ar mai fi fost în stare, ar fi rupt-o la fugă imediat.

Treptat, întâi foarte slab, apăru și pasajul în care semnalele se intercalau printre notele stridente ale orchestrei. Da, vraja lor era aceeași! Același fior de nepământesc, de straniu și necunoscut îi cuprinse. Emoționat, Tom nici nu ridică ochii. Bill îl observa pe Smith pe furiș și roși de mânie. Bătrânul era absent, cu gândurile aiurea. Bill se ridică impetuos, cu gândul să deruleze banda și să plece imediat. Gestul său fusese atât de brusc, încât profesorul tresări și se întoarse spre el nespus de mirat. Dar deodată deveni rigid, privirea i se concentră. Apoi, cu un gest pripit, își smulse ochelarii și se întoarse spre băieți, dar parcă fără să-i vadă.

— Doamne! Ce-i asta? îl auziră mormăind.

Profesorul rămase apoi cu ochii țintă la magnetofon, uitând cu totul de ei. Ușor, pe nesimțite, semnalele se stinseră. Bătrânul rămase într-o așteptare înfrigurată. Când își dădu seama că e în zadar, se-ntoarse cu violență spre cei doi:

— Asta-i tot?!

— Da… bâlbâi Bill.

— Știți, noi… încercă să explice Tom.

— Dar sfârșiți odată cu bălmăjeala asta! Nu știți să legați două vorbe? Și opriți muzica asta barbară!

Profesorul începu să-și lustruiască lentilele ochelarilor. I se păru nedemn că își ieșise din fire. Ar fi vrut să se scuze, dar nu-și regăsea stăpânirea de sine.

Bill se ridică calm și opri magnetofonul. Se lăsă o liniște nefirească. Tăcerea se prelungi chinuitor demult.

Pe neașteptate, Smith se întoarse și apăsă pe un buton, sub privirile uluite ale celor doi prieteni. Lui Tom îi fulgeră prin minte: „Își cheamă femeia să ne dea afară.” Bill se străduia să găsească niște cuvinte potrivite, măcar la despărțire. Pe amândoi însă îi copleșise o dezamăgire nespusă.

Vocea îmblânzită a profesorului îi readuse la realitate:

— Dacă vreți, puteți fuma.

— Nu fumăm, spuse Tom.

Profesorul îi privi cu atenție. Văzu abia acum expresia inteligentă din ochii lui Tom și chipul deschis al lui Bill. Zâmbi. Cât erau de tineri! Bătrân nebun! Îi speriase, îi intimidase.

— Faceți parte din vreo sectă religioasă, de nu fumați? încercă profesorul să glumească.

— Nu, spuse Bill uluit și dezorientat.

— Suntem sportivi. Fotbaliști, preciză Tom.

— O, făcu Smith cu oroare, și mai rău! Dar să pregătiți niște cocteiluri știți?

— Eu… începu Tom.

— Atunci nu ne mai face să așteptăm atât! și Smith arătă spre un dulăpior în perete, pe care-l deschisese probabil atunci când apăsase pe buton.

În timp ce Tom agita shakerul, cu gesturi stângace, așa cum Bill nu mai văzuse niciodată la el, profesorul recăzuse într-o tăcere concentrată. Aducea cu o sălbăticiune ce stătea la pândă. Bill, înțepenit lângă magnetofon, simțea cum încep să-l furnice tălpile, apoi să-i amorțească un picior. Dar nu îndrăznea să se miște. Tom îl scoase din încurcătură, oferindu-i un pahar.

Își sorbiră în tăcere răcoritoarele. Profesorul nu se atinsese de paharul din fața sa, nu se mișcase. În timp ce Bill și Tom se întrebau din ochi ce le rămâne de făcut, îl văzură pe bătrân că-și trage scaunul lângă magnetofon, cu gesturi de o vioiciune neașteptată.

— Dă-i drumul! se adresă el lui Bill. Dar numai de acolo de unde încep semnalele! Jazul mă scoate din sărite…

Și Bill porni banda. Profesorul ascultă cu multă atenție, apoi îl puse pe Bill să repete, o dată, încă o dată și încă și încă o dată. După aceea repetară numai unele pasaje. În sfârșit, profesorul instală pe masă un aparat destul de masiv și complicat. Băieții se apropiată curioși. Smith manipulă îndelung cu niște butoane, apoi își puse niște căști minuscule la urechi și-i făcu semn lui Bill să pornească banda.

Și, deodată, sub ochii uimiți ai celor doi prieteni, din aparat porni să iasă la iveală o panglică, lată de vreo doi centimetri, de hârtie milimetrică, pe care se înscrisese o curbă destul de ciudată. Când se termină emisiunea semnalelor, profesorul rupse cu grijă panglica, o întinse pe birou și o însemnă cu „A”. după care-i făcu semn lui Bill s-o ia de la început. După ce scoase și o a treia panglică, profesorul opri aparatul și începu să compare curba de pe cele trei imprimări.

Se vedea limpede, chiar și pentru un ochi mai puțin experimentat, că există o repetare a unor semne, ba într-un loc degetul profesorului se opri pe un întreg grup de semne, care semăna izbitor cu semnele cu care începea emisiunea. Totuși, atunci când Smith se apucă să compare curbele de pe cele trei panglici, reieși că există diferențe incontestabile, semn că aparatul nu reușise să înregistreze semnalele decât cu oarecare aproximație.

— Afurisit să fie acest jazz! murmură Smith, aplecându-se din nou asupra aparatului său.

Urmară alte panglici de hârtie milimetrică și curbele lor fură mult mai asemănătoare. Cu toate acestea însă, diferențele se încăpățânau să persiste.

Și mai slabe fură rezultatele când profesorul Smith se apucă să înregistreze curba melodică a semnalelor. Aici, muzica de jazz îndeplinea rolul unei adevărate stații de bruiaj și numai cu multă aproximație se putea ghici curba semnalelor dintre nenumăratele sinusoide parazitare.

Dar toate astea păreau că-l îndârjesc și mai mult. Pe masă, lângă aparatul căruia cei doi prieteni nu știau ce nume să-i dea, apăruse un blocnotes pe care mâna febrilă a profesorului înșira formule cu o viteză ametitoare.

Uneori profesorul se oprea îngândurat, cu acea privire concentrată care le era de-acum cunoscută. Apoi, brusc, se hotăra:

— Da! N-am luat-o pe calea cea bună, băieți!

Rupea foile și începea să umple altele, cu o nouă serie de formule. Dar pe măsură ce trecea timpul, se vedea că ceva nu merge cum trebuie.

Descurajat, profesorul împinse blocnotesul la o parte. Se lăsă o nouă tăcere. De data aceasta, aceeași preocupare îi făcea solidari, crea între ei o înțelegere.

Bill îndrăzni, la un moment dat:

— Nu se pot descifra?

— Au vreo importanță? stărui Tom.

Profesorul îi privi:

— Nu știu. Da… Cred că au. Dar de descifrat…

— Nu se pot descifra? repetă Bill, obsedat.

— Oamenii au descifrat lucruri foarte complicate. De pildă, scrierea Maya – o deosebit de interesantă realizare a rușilor… Dar aceasta s-a făcut cu ajutorul unor mașini electronice de calcul și pe o cale care mi-e străină… din păcate.

Se făcuse târziu și, după alte încercări neizbutite, bătrânul le spuse aproape cu durere în glas:

— Băieți, cu mijloacele astea rudimentare ne trebuiesc ani de zile ca să facem un pas înainte. Aici e de lucru serios, chiar și pentru o mașină electronică de calcul dintre cele mai perfecționate.

— Și?… încercă Tom, timid.

— Și n-o avem! Dar…

Smith îi privi pe rând, amuzat. Își ridică ochelarii pe frunte și râse. Un râs stângaci. Se vedea că nu râde deseori. Dar dezamăgirea celor doi băieți era atât de profundă, încât râsul venise pe negândite.

— Uite ce o să facem, spuse el, redevenind serios. O să încerc să prind, într-o după-amiază, o perioadă în care mașina electronică de calcul din laboratorul uzinelor nu e în funcțiune. Cu toate că nu am cine știe ce mare încredere în ea…

Profesorul îi conduse cu amabilitate. Simțindu-i decepționați, îi bătu pe spate, încurajator, și-i dojeni:

— Nu vă pierdeți curajul și încrederea în știință, băieți!!

La despărțire stabiliră ca a doua zi să-i trimită profesorului o copie după banda lui Bill.

— Dar numai partea cu semnalele! stărui Smith.

Vizita la profesor îi răscolise. O luară agale spre țărm și se așezară în scobitura unei stânci. Începuse să bată vântul.

— Ai văzut ce carte știe? Dumnezeule, îmi venea amețeală când vedeam cum aruncă formulele pe hârtie!

— Da, e o forță! aprobă Tom.

— Vezi ce-nseamnă să nu-ți pierzi vremea cu fleacuri?!

Tăcură, rumegându-și gândurile, îndoielile, părerile de rău, vagi hotărâri de a trăi altfel, mai cu folos…

— Și ce-o fi vrut să spună cu scrierea Maya? reluă Tom, după o îndelungă pauză. Sunt o groază de lucruri elementare de care noi habar n-avem.

— Suntem niște troglodiți! conveni Bill, cu lehamite.

— Ei, și tu! Hai să nu ne mai bocim. Mai bine să facem rost neapărat profesorului de o imprimare mai bună a semnalelor, că jazzul ăla al tău mă scoate și pe mine din sărite.

— Azi e cam târziu, spuse Bill, privind cerul.

— Da, dar mâine-seară stabilim legătura cu prietenii mei din zona Pacificului, așa cum am discutat. Și fiindcă tot ești liber, adăugă Tom după o scurtă pauză, ce-ar fi să încerci să afli ceva despre scrierea Maya!?

— Cum să aflu? Am eu relații printre savanți? Sau vrei să trag oamenii de mânecă: „Care știi ceva despre Maya?” Ești nebun! stabili Bill, categoric.

— Lasă, bătrâne, că te descurci tu!

Vântul se întețise. Băieții se ridicară și se despărțiră. După câțiva pași, Tom îi strigă lui Bill:

— Și nu uita, mâine-seară la opt te prezinți la mine să organizăm „pânda”…

Nici de data aceasta nu observară umbra ce se ținea pe urmele lui Bill. Preocupat, acesta întorcea pe toate fețele scrierea Maya. „Ce naiba o mai fi și asta?!”

VIII

În dimineața următoare, proaspăt bărbierit, în cămașă albă cu guler răsfrânt, Bill înconjură cu pas elastic „Biblioteca de împrumut” a orașului. Era o clădire cu aspect foarte pretențios. Cele două coloane de la intrare, ca și arcada ce le unea, aminteau de un antic templu grecesc. Pereții laterali, în care erau tăiate ferestre ogivale, trimiteau vag spre gotic, iar acoperișul – deși nu putea fi integrat unui stil

anume – conferea întregului edificiu un aer trist și mistic de criptă funerară. Probabil că atunci, demult, când s-a clădit lăcașul acesta de lumină și cultură, mai marii orașului aveau gusturi perfect diferențiate și, fără îndoială, foarte nemaleabile. Voiseră desigur o clădire cum nu se mai află alta pe pământul Californiei! Și arhitectul, cu spiritul întreprinzător al yancheului, le-a dat ce-au vrut!… Considerase, însă, că nu e nevoie să-și imortalizeze numele pe acest edificiu. Așa că până azi „Biblioteca de împrumut” din Beachtown a rămas o operă anonimă.

Pasul lui Bill deveni din ce în ce mai puțin elastic la al treilea sau al patrulea înconjur al clădirii. Nu-și putuse stabili încă un plan de acțiune, când ușile masive se deschiseră și pe treptele de marmură coborî o doamnă în vârstă care strângea cu dragoste la piept un teanc de cărți cu coperte viu colorate.

O bucată de vreme nu se mai întâmplă nimic deosebit, dacă nu punem la socoteală pisica vărgată care, după ce nimerise într-o baltă de apă, își scutura lăbuțele cu silă și țâfnă. Privind amuzat pisica, era cât pe-aci să nu vadă picioarele zvelte care urcau scările de marmură. Dar la timp, înainte ca ele să apuce să treacă după ușile grele de bronz, Bill era în urmărirea lor. În felul acesta, uitând să-și mai facă vreun plan, intră în bibliotecă. Cu un aer degajat, escorta zveltele picioare pe care unduia un trup nu mai puțin zvelt. Încântat de frumusețea fetei, Bill o privea cu un zâmbet vesel și deschis. Fu smuls brusc din această plăcută îndeletnicire de o tuse reprobativă. Din spatele unor rafturi apăru o umbră. Un ins înalt și slab, cu o chelie pronunțată și, în totul, cu o înfățișare de vultur pleșuv, îl fulgeră cu o privire furioasă.

— Dumneavoastră, domnule, de fapt ce doriți?

Bill răspunse repede, recunoscându-l:

— Mă numesc William Webster, domnule.

— Mi se pare că nu asta te-am întrebat! Deși… Slăbănogul făcea un vizibil efort de memorie. Da – spuse el, într-un târziu – am avut un elev care purta numele acesta…

John Red fusese singurul profesor față de care Bill se simțea rușinat când își trăda ignoranța. Cu durere și milă, Bill văzu cât de mult se schimbase. Din minunatul pedagog, din distinsul orator nu mai rămăseseră decât ochii nespus de vii și inteligenți. În rest, profesorul vădea o surpare inexplicabilă. Hainele îi erau ponosite, trupul slăbănog aplecat descurajant, chipul obosit și descărnat, cu cele două cute din colțul gurii care-i dădeau un aer de amărăciune ironică. Din cel care nu se temuse de nimeni niciodată, care denunțase cu vehemență de la catedră „veacul de perdiție în care trăim”, nu mai rămăsese decât un slăbănog, un înfrânt.

Cu un ton amar, care se referea mai curând la ceea ce citise în privirea fostului său elev, profesorul spuse tărăgănat:

— Te interesa…

Bill roși și completă repede:

— Scrierea Maya.

Profesorul îl privi descumpănit:

— Pe dumneata?… Te interesează?…

— Vedeți, sunt atât de ignorant, încât…

— Îți mai aduci aminte, domnule Webster, ce vă spuneam pe vremuri?! Nu vă irosiți timpul cu prostii! Nu vă pierdeți vremea cu fleacuri! Studiați! Căutați să vă adăpați cât mai deplin din izvoarele luminii, altfel o să regretați mai târziu. Uite că ai venit la vorba mea!

— Așa e, domnule, confirmă Bill, cu tonul școlarului de pe vremuri, deși acum îi cam dădea dreptate.

— Bine, domnule Webster, am să te ajut. Avem aici, la noi (și un rictus de nemulțumire și autoironie făcu să-i tresară mușchii feței la aceste vorbe), da, aici la noi!… pentru că, după cum constați, acum sunt bibliotecar, mai exact „mânuitor de cărți!”…

Abia acum Bill realiză situația.

— Da, domnule Webster, am să-ți dau niște cărți în limba franceză despre civilizația mayașilor.

— Nu cunosc franceza, domnule, spuse Bill fâstâcit.

— Atunci învață-o!

— Nu am timp. Problema mea nu suferă amânare. Mai am câteva zile și mă îmbarc din nou.

— Ah, acest blestemat secol al vitezei, generator de superficialitate, care nu lasă timp omului pentru meditație, pentru reculegere! Cu un gest hotărât, îl chemă pe Bill: Vino! În ciuda acestui ev blestemat, o să-ți țin o prelegere ca pe vremea lui Platon.

Neînțelegând nimic, Bill îl urmă printre rafturi. La un pupitru stătea o fată cu părul foarte roșu, fața foarte albă și ochii foarte verzi.

— Frumoasă domnișoară cu colorit de Tizian! îi aruncă ironic profesorul. E ora pauzei mele de masă, așa că îmi permit s-o folosesc cum cred de cuviință.

— All right, domnule Red! spuse fata din vârful buzelor, apoi cu vocea devenită brusc de contraaltă i se adresă lui Bill: La revedere, domnule Webster!

Bill abia avu timp s-o privească, cu un zâmbet confuz de surpriză și plăcere, urmându-l pe John Red care-i explică mai ironic decât adineaori:

— E o mare amatoare de fotbal…

Un timp păşiră tăcuţi pe străzile oraşului. Profesorul medita profund. Intrară în parc. Respirând adânc, profesorul îşi îndreptă umerii, îşi duse o mână la spate şi, cu capul ridicat, începu:

— Se spune că europenii au adus civilizaţia şi cultura pe pământul celor două Americi. Fals! Total fals! O grosolană eroare, făptuită uneori cu bună ştiinţă, alteori din totală ignoranţă. Dovada? Cultura mayaşă – cultură ale cărei începuturi, pierdute în negura veacurilor, sunt greu de precizat. Profesorul se întoarse brusc spre Bill şi îl apostrofă cu vehemenţă: şi atunci te întreb, domnule Webster: ce au adus conquistadorii şi misionarii spanioli pe pământul Americii? Ce fel de civilizaţie? Spânzurătorile, stâlpii infamiei, exterminarea brutală a băştinaşilor, prădăciunile, asta au adus! În numele crucii au ars pe rug documente şi manuscrise preţioase. Dar nu! Trecutul nu a putut fi desfiinţat. El există şi acuză. Da, acuză!

Şi, treptat, în faţa ochilor uimiţi ai lui Bill începu să prindă contur vechea civilizaţie din peninsula Yucatan. Oraşe minunate, cu străzi drepte şi largi, cu apeducte, piramide în trepte şi palate uriaşe; temple cu faţa orientată, cu o uimitoare precizie, spre constelaţii anume alese, cu valoare de simbol. Azi, numai ruine, uitate în inima junglei.

Surescitat, Bill puse întrebarea care-i ardea buzele:

— Dar despre scrierea lor ce se ştie?

Profesorul făcu o pauză lungă.

— Da. Tocmai ce-ţi spuneam. Dacă astăzi cunoaştem atât de puţine lucruri, aceasta se datoreşte acelor sârguincioşi slujitori ai bisericii care au distrus tot ce le cădea în mână: manuscrise, opere de artă, temple şi statui.

— Dar se pare totuşi că scrierea lor a fost descifrată. S-a scris în presă de curând!

— Nu citesc presa. Din principiu…

Se despărţiră târziu. Bill se alese cu o strașnică durere de cap, ceea ce nu i se mai întâmplase demult. Întâlnirea cu John Red îi lăsase un gust amar şi nemulţumirea de a nu fi aflat totuşi ce-l interesa. Bill se gândea cu nostalgie şi regret la anii pierduţi şi hotărî în sinea lui să înceapă neîntârziat să studieze. Dar ce, cum, de unde să înceapă habar n-avea. Mergea repede, încruntat. Într-un târziu, luminat, se opri. Ei, da! Va începe prin a învăţa franceza.

IX

Seara, când urcă scărița spre sanctuarul lui Tom, Bill avea încă în faţa ochilor mirajul civilizaţiei mayaşe.

Pe Tom îl găsi aplecat deasupra unei hărți mari a zonei Pacificului, care acoperea aproape întreaga masă de lucru. De la o cruciuliță însemnată cu roșu, de pe coasta californiană, aproximativ din locul unde trebuia să figureze Beachtown-ul, porneau în evantai o serie de linii la capătul cărora era implântat un steguleț cu indicativul radioamatorului pe care Tom îl alesese din voluminosul său album cu QSL-uri. Doar zona nordică rămăsese descoperită. Tom răsfoia pagină după pagină, dar degeaba. Nu găsea ce-i trebuia. O clipă șovăi, apoi înfipse stegulețul cu indicativul JA9BT[6].

Mai rămăsese un singur steguleț fără niciun fel de indicativ, destinat zonei celei mai nordice a Pacificului. Tom medită îndelung asupra hărții, apoi scrise pe steguleț un UA0, urmat de trei puncte, și îl înfipse cu hotărâre în regiunea Insulelor Komandor, care aparțin de Uniunea Sovietică.

Bill aștepta ca, în sfârșit, Tom să-l întrebe despre scrierea Maya, dar acesta se mulțumea să-și admire îndelung opera, fără să-și ascundă satisfacția. Bill își pierdu răbdarea:

— Nu înțeleg ce nevoie ai de Japonia și, mai ales, de Insulele Komandor! pufni el. Ai destui prieteni, în grămada asta de insule din mijlocul Pacificului, care acoperă tot oceanul cu posturile lor.

— Crezi? spuse Tom, în doi peri.

Luă apoi harta și-o fixă în pioneze pe perete, chiar lângă stația de radioemisie.

— Ascultă, se supără Bill de-a binelea, nici nu m-ai întrebat ce am isprăvit azi-dimineață!

— Crezi că mai e nevoie? Ți se vede pe mutră!

— Află că știu o mulțime de lucruri despre care tu habar n-ai!

Și Bill se apucă să-i povestească amănunțit totul.

— Dar scrierea? îl grăbi Tom, iritat că Bill ocolește tocmai esențialul.

— Despre scriere chiar că n-am reușit să aflu nimic interesant, spuse acesta cam cu jumătate de gură.

Apoi se trânti în fotoliu, mâhnit că toată strădania lui nu găsise un cuvânt de apreciere din partea lui Tom.

— Ei, vezi, de aia avem nevoie de un UA0!… Eu n-am vorbit niciodată cu unul din ei, dar știu că au posturi bune și că, în general, sunt oameni care știu carte. Poate avem norocul să dăm peste un căpos care știe ceva despre acești enigmatici mayași și felul cum a fost descifrată scrierea lor.

---

[6] JA9… – indicativul posturilor de radioamatori din Insula Hokkaido, Japonia (n.a.)

Lui Bill îi trecuse necazul și era gata să recunoască că ideea nu e rea. Tom îl privi zâmbind. Îi era drag și pentru că îi trecea supărarea tot atât de repede cum îl apuca și, mai ales, îi trecea fără ranchiună.

— La treabă, bătrâne! îl zori el. În noaptea asta avem mult de lucru…

Se apucară amândoi să studieze o hartă cu fusele orare, pe care Tom o scosese dintr-un sertar. După câteva calcule sumare și nu fără discuții contradictorii, stabiliră până la urmă timpul optim pentru a lua legătura cu radioamatorii trecuți pe hartă.

Hotărâră să înceapă cu FO8BS din Insulele Marchize, încercarea cea mare, adică prinderea unui UA0, urmând să aibă loc abia peste vreo patru ore. Dar începutul nu fu încurajator deloc. Tom se munci foarte mult până reuși să-l facă pe FO8BS să răspundă la apelul său, iar în ceea ce privește propunerea pe care i-o făcu acesta nu se arătă prea entuziast.

— Nu văd cum s-ar putea descoperi postul pe care-l căutați, răspunse el. Banda de unde e foarte întinsă, încap sute și mii de posturi în ea. De unde să știu eu care e cel care vă interesează?

La toate insistențele lui Tom, FO8BS se mulțumi să răspundă că se va mai gândi și-l rugă să revină peste o săptămână.

Cu al doilea o nimeriră și mai prost. Pur și simplu nu răspundea.

Spre norocul lor însă, ceilalți răspunseră toți și se arătară foarte interesați de „pânda” pe care le-o propunea Tom.

JA9BT, care avea un post foarte puternic și vorbea o engleză tare comică, veni chiar cu câteva idei, menite să îmbogățească planul lui Tom. Japonezul îi promise că va lua contact cu prietenii săi din Pacific, cu care întreține legături regulate, și îi va mobiliza și pe ei. În același timp, îi propuse lui Tom să trimită prin poștă fiecăruia dintre radioamatorii care s-au angajat la pândă câte o copie după banda cu semnalele necunoscute, urmând apoi ca JA9BT să facă același lucru cu prietenii săi. Se vedea că îl pasionează această pândă cu totul neobișnuită și de proporții cu adevărat gigantice.

Celor doi prieteni le revenise încrederea și buna dispoziție, după convorbirea cu japonezul din insula Hokkaido. Totuși, când să treacă la partea cea mai importantă a programului din seara aceea, Tom începu să șovăie:

— Să ne mai odihnim puțin, bătrâne lup de mare, îi propuse el lui Bill.

Și fără să ia în seamă nerăbdarea acestuia, își scoase căștile și se apucă să prepare două porții din faimosul său cocteil „fără nicio picătură de alcool”.

Bill se bosumflă și rămase lângă stație cu căștile trase pe după gât…

Dar timpul era neîndurător și Tom fu nevoit să renunțe la al doilea rând de cocteiluri și să se apuce de lucru.

Consultă un carnețel în care erau notate lungimile de undă pe care obișnuiau să lucreze sovieticii, apoi roti puțin antena direcțională – o construcție proprie de care era foarte mândru – după indicațiile unei busole turistice, mai șovăi un pic, apoi începu să lanseze în eter celebrul „apel general pentru stații depărtate”, acel CQ DX, repetat la intervale regulate.

La început nu se auziră decât paraziții pe recepție. Dar Tom nu se descurajă. Era în joc tot prestigiul său de radioamator, mai ales că era și Bill de față.

Și, deodată, printre paraziți se auzi țârâitul ca de greier al primului post interceptat. Bill se însufleți. Dar Tom nici nu-l luă în seamă. Consultă din nou harta, apoi busola, mai roti cu câteva gradații antena și începu să transmită din nou apelul general.

Pe neașteptate apăru o fluierătură puternică, care acoperi totul și Bill fu nevoit să-și depărteze puțin căștile de pe urechi.

Apoi apăru și semnalul de răspuns. Se părea că e ceea ce îi interesa. După schimbul obișnuit de formule de politețe, conform codului Q pentru amatori, reieși că aveau de-a face, într-adevăr, cu un UA0. Nerăbdător, Tom propuse să încerce o legătură în telefonie. Rusul fu imediat de acord.

Și astfel îl cunoscură pe Igor Belov, meteorolog din Insulele Komandor. Vorbea o engleză foarte corectă și se arătă imediat interesat de planul celor doi prieteni americani. Se angajă apoi cu Tom într-o discuție îndelungată despre caracteristicile și posibilitățile stațiilor lor, care îl plictisi de moarte pe Bill. Și ar mai fi continuat multă vreme așa, dacă Bill n-ar fi început să-l înghiontească pe Tom, pentru a-l aduce la realitate.

În încheierea convorbirii, se stabili ca, odată cu QSL-ul, să trimită și o bandă de magnetofon cu semnalele căutate, iar Igor să adauge la QSL-ul său o scrisoare detailată despre realizările oamenilor de știință din țara sa, care au reușit, cu ajutorul unor mașini și principii cibernetice, să descifreze manuscrisele antice maya.

X

Noaptea aceea a fost neobișnuit de scurtă pentru Bill. Fusese nevoit să se scoale de dimineață fiindcă avea tare mult de lucru. La început, folosind și magnetofonul lui Tom, copie cu mare grijă semnalele pe cincisprezece bucăți de bandă. Apoi urmă partea cea mai grea – ambalatul benzilor ca să nu se strice în timpul transportului prin poștă. Dar până la urmă rezolvă și problema aceasta și încă într-un mod ingenios, după propria sa părere.

Pe vremuri, Bill fusese și el colecționar – căci cine nu colecționează câte ceva în America! Și fiindcă voia să fie cu totul și cu totul original, se oprise la cutiuțele

de medicamente din material plastic, una din cele mai noi inovații în materie de ambalaj pe vremea aceea. Dar, cum nu avea stofă de adevărat colecționar și mai ales când își dădu seama că nu poate să-și asigure monopolul în acest domeniu, pentru că și altora le venise aceeași idee, renunță curând, colecția sa rezumându-se doar la câteva sute de cutiuțe care rămăseseră uitate într-o lădiță din pod.

Din această celebră colecție, Bill alese cincisprezece cutiuțe cam de aceeași mărime, așa încât benzile, adunate pe un miez format dintr-un băț de chibrit, să încapă exact în ele.

Restul nu mai constitui o problemă, dacă nu punem la socoteală ochii mirați ai funcționarei de la poștă, când văzu cele cincisprezece obiecte ciudate din fața ei, fiecare având o altă adresă.

Terminase totul mult mai devreme decât se așteptase. Și fiindcă era foarte mulțumit de sine, o porni agale la plimbare, pe străzile Beachtown-ului, lăsându-și gândurile să hoinărească în voie.

Mai târziu, nu-și mai aduse aminte cât timp se plimbase așa, fără nicio grijă. În orice caz, nu prea mult, de asta era sigur.

— Hello, mister Webster! se auzi strigat pe neașteptate, cu cea mai prietenoasă voce din lume. Ia te uită ce surpriză!…

O mașină elegantă se oprise la marginea trotuarului, sfidând toate regulile de circulație, la doi pași de o intersecție cu mare aglomerație. Un tip înalt, bine făcut, cu o figură de sportiv, se repezi la Bill și-l strânse în brațe ca pe cel mai bun prieten al său. Și până să se dezmeticească, se trezi în mașina care zvâcni cu mare viteză, între doi tipi solizi care îi vârâră fără menajamente țevile pistoalelor în coaste.

— Ce înseamnă asta? dădu să protesteze Bill.

Dar unul din cei doi i-o reteză foarte scurt:

— Gura!

Și Bill tăcu. Era însă cu toate simțurile încordate, gata să acționeze la cea mai mică neatenție a celor de lângă el. Dar mai erau și ceilalți doi, din față – cel de la volan, un vlăjgan cât toate zilele, ale cărui maxilare se mișcau într-una – mesteca, probabil, o bilă de chewing gum – și prietenosul care se întorcea din când în când și îi arunca un zâmbet de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Bill își chinuia mintea febril, încercând să găsească o portiță de scăpare. Dacă n-ar fi avut arme, nu s-ar fi temut să-i înfrunte, cu toate că își dădea seama că nu are de-a face cu niște ageamii. Așa însă trebuia să aștepte, altfel l-ar fi curățat cât ai bate din palme.

Mașina ieșise din oraș și gonea pe o șosea care ducea spre vest, în direcția în care se aflau și uzinele Landham and Co. Deveni atent, încercând să ghicească unde aveau de gând să-l ducă. Pândea cu înfrigurare un stâlp indicator de pe

șosea. Dar se pare că ceilalți îi ghiciseră gândurile. Până să bage de seamă, prietenosul îi trânti fulgerător un fel de glugă neagră peste cap, care-i acoperi ochii. Îl auzi pe cel de la volan mârâind mulțumit. Apoi mașina, fără să încetinească, făcu un viraj îndrăzneț, care-l zvârli pe Bill peste paznicul său din dreapta. Cu un ghiont furios, acesta îl îmbrânci la loc, mormăind câteva „amabilități".

Bill rămase atent, încercând să prindă orice amănunt în legătură cu drumul. La un moment dat i se păru că au intrat din nou într-o șosea de mare circulație, apoi parcă ar fi trecut peste un pod destul de lung, după care urmă un nou viraj spre stânga, de astă dată mai lin, dar în același timp de mult mai mare durată. Își dădu seama că cei din mașină vor să-l deruteze, să-l facă să nu-și poată da seama mai târziu în ce loc l-au dus. Judecând după virajele făcute, se părea că mașina a făcut un cerc destul de mare și se apropie din nou de locul din care cotise pentru prima oară la stânga.

Și, pe neașteptate, mașina încetini, claxonă de câteva ori într-un fel anumit și opri.

Bill fu ridicat, nu prea amabil, de pe banchetă. Se simți apucat de brațe și condus în sus, pe niște trepte de piatră. Nu după multă vreme își dădu seama că se opriseră într-un lift care, în loc să urce, cobora. Și după ce-l mai conduseră prin câteva uși, fu îmbrâncit într-un fotoliu și i se smulse gluga de pe cap.

Când deschise ochii, fu orbit de lumina puternică a unui reflector, îndreptat spre fața sa. După ce își reveni, încercă să-și dea seama unde se află, dar nu reuși. Un lucru era însă cert: se afla singur în cameră.

Prudent, încercă să se ridice din fotoliu. Dar în clipa aceea se auzi o voce metalică, poruncitoare, ce izvora parcă din pereți:

— Bill Webster, nu te mișca!

Și Bill se așeză la loc, așteptând cu încordare să vadă ce-o să se mai întâmple cu el. Nu avea de unde să știe că în camera alăturată, prin intermediul unui ecran mare, asemănător celui de televizor, doi inși îi urmăreau orice mișcare.

— Ei, Gary, îți place cum au lucrat băieții? întrerupse într-un târziu unul din cei doi tăcerea. E complet năuc și prea speriat ca să încerce să facă pe încăpățânatul. O să ne spună tot ce vrem să știm.

— Domnule Fredstone, mi-e teamă că nu e bine ceea ce facem.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Vreau să spun că prea îi facem mereu pe plac bătrânului ăsta belicos, cu toate că se știe că adevărata cauză pentru care astăzi stă pe tușă sunt tocmai concepțiile sale învechite.

— Măi băiete, uite care-i chestia! replică Fredstone, serios. Tu ești un om priceput și descurcăreț și eu te prețuiesc foarte mult. Dar să știi de la mine că ai încă multe de învățat, dacă vrei să n-o scrânțești în viață. Vezi, în meseria asta a noastră e tare ușor să fii măturat și nici lui dracu să nu-i pese de tine. Așa că… omul e bine să fie asigurat pe toate planurile. Trebuie să te porți în așa fel, încât să cazi mereu în picioare. Să nu poată veni nicicând unul din cei mari să te ia de guler și să-ți trântească un picior în dos pentru că odată, când se părea că steaua lui apusese, tu ai făcut pe deșteptul. Cât despre Bird, ar fi bine să nu uiți că dacă noi astăzi mâncăm o bucată de pâine, asta lui i se datorește în primul rând. El ne-a înființat pe vremea când… Fredstone se întrerupse brusc, ciulind urechile: Mi se pare că vine.

— Cum, Bird în persoană?

— Sst!

Într-adevăr, peste câteva clipe ușa se deschise și mister Archibald Bird fu condus în cameră, fără a mai fi anunțat în prealabil. Cei doi săriră în picioare și salutară militărește.

— Ei, ați reușit să prindeți porumbelul?

— Da, e în mâna noastră, răspunse Fredstone, înclinându-se respectuos. Priviți! și arătă spre ecran.

— Aha! Ăsta-i, vasăzică, celebrul Bill Webster, răsfățatul numărul unu al publicului nostru!

Bird privea îndelung la ecran, fără să-și ascundă satisfacția, apoi se întoarse din nou spre cei doi.

— Deci, să recapitulăm faptele. Cu cine ziceai că a mai avut legături în ultimul timp?

— Cu profesorul Smith, de la Landham and Co.

— Nu mă miră. Bătrânul ăsta mi s-a părut întotdeauna cam suspect…

— Cu John Red…

— Ăsta cine dracu mai e?

— Păi… profesorul ăla care ați dispus să fie pensionat, acum câțiva ani, pentru că semăna idei periculoase printre elevi.

— Ah, agitatorul! Interesant, foarte interesant!… Deci, s-au plimbat câteva ore prin parc, discutând cu aprindere. Ce-or fi discutat?

— Asta încă nu știm, domnule Bird.

— Sper că o să aflăm cât mai curând.

— Eu cred că chiar astăzi, zâmbi Fredstone.

— Ăștia doi n-au fost niciodată acasă la Tom Perkins, seara?

— Nu, domnule Bird.

— Sigur?

— Absolut sigur!

— Ascultă, Fredstone, cum se face că au un post de radio și vorbesc în fiecare noapte cu străinătatea, fără să se ia niciun fel de măsuri împotriva lor?

Fredstone făcu o mutră total descumpănită:

— Ce măsuri să se ia, domnule Bird? Postul este înregistrat conform tuturor legilor în vigoare.

— Ce porcărie! Uite unde am ajuns!… Dar măcar se urmărește activitatea lor?

— Asta nu știu, domnule Brrd. Noi însă am instalat un aparat care le înregistrează toate convorbirile. După cum v-am mai raportat, aseară au avut o activitate deosebit de intensă, care ne-a pus pe gânduri, mai ales că toată atenția lor se concentrează doar asupra unei anumite zone a Oceanului Pacific. Apoi și benzile…

— Le-ați descifrat?

— Încă nu, domnule Bird, dar sper că, după anchetă, o să vă pot raporta despre conținutul lor.

— La poștă ați avut greutăți?

— Nu, avem un om de-al nostru acolo.

— Băieți, e limpede! Toată povestea asta miroase de la o poștă a spionaj. Hei, Fredstone, pe chestia asta mulți o să-și muște labele că nu l-au ascultat pe Bird, socotindu-l prea bătrân și demodat. Și acum să vedem ce-o să ne spună simpaticul Bill Webster…

Trecând peste momentele de încordare maximă, Bill reuși să-și recâștige calmul. Căuta să-și închipuie că se găsește în pauza unui meci greu, când timpul scurt afectat odihnei trebuie folosit la maximum pentru liniștirea nervilor. Stătea cu ochii închiși și se întinsese comod în fotoliu, cu toți mușchii relaxați. La reluarea jocului trebuia să fie, ca întotdeauna, la înălțime. Și vremea trecea, fără să se întâmple ceva, și lui Bill începură să-i țiuie urechile de atâta liniște.

În sfârșit, se auzi un declic ușor, dar care i se păru că răsună cu o putere neobișnuită, în liniștea camerei. Vocea gravă răsună din nou:

— Bill Webster, a sosit timpul să-ți descarci conștiința! Mărturisește totul și nu ți se va întâmpla nimic!

„Oho, începe tare de tot!” își spuse Bill și începu să facă câteva mișcări de înviorare, atât cât îi permitea spațiul îngust al fotoliului. Apoi răspunse calm și măsurat:

— N-am să-mi reproșez nimic, în afară de faptul că m-am lăsat atât de ușor tras pe sfoară de niște gangsteri ca voi. Bani n-am, așa că nu știu ce vreți de la mine.

— Dacă încerci să faci pe deșteptul, o să-ți pară rău. Noi n-avem nicio vină pentru ce o să ți se întâmple.

— Nu mă sperii eu chiar atât de ușor!

Da. Bill se simțea în formă. Prima încercare a adversarului dăduse greș.

Se făcuse din nou liniște. Și deodată, liniștea fu întreruptă de un bâzâit ușor, ce venea de undeva din spatele său. Dădu să se ridice din fotoliu, dar o forță nevăzută îl țintui pe loc. Încercă să se descleștеze de acest adversar nevăzut, dar toate trucurile învățate pe terenul de fotbal nu-i mai fură de niciun folos. O durere ascuțită îl săgetă la ceafă și o mie de ace păreau că-i sfredelesc carnea.

— Vorbește până nu-i prea târziu! tună vocea, de astă dată foarte aproape de urechile sale, după cum i se păru.

— N-am ce să vă spun, șuieră Bill, cu dinții strânși.

Și deodată durerile încetară. Îl cuprinse o moleșeală ciudată, o lipsă totală de voință. O voce caldă și îmbietoare aproape îi șopti:

— Hai, Bill, vorbește. Te ajutăm noi să-ți aduci aminte.

— Nu! strigă Bill din toate puterile, reușind să alunge forța aceea străină, care fusese gata să pună stăpânire pe el.

Din ceea ce a urmat apoi, Bill nici nu voi să-și mai aducă aminte vreodată. La început se făcuse din nou liniște. Încercă să se ridice din fotoliu, dar nu reuși. Reflectorul se stinse și putu deschide ochii. În jur era întuneric beznă. Ceva rece trecu pe lângă el ca o fantomă. Simți că-l trec fiorii. Treptat o frică, cu totul și cu totul neobișnuită, încercă să-și croiască loc în sufletul său. Și Bill se zbătea s-o alunge și nu reușea. Începu să tremure și tot corpul îi fu scăldat de o sudoare rece, dar Bill se încăpățâna să reziste.

Și, deodată, ca în cel mai cumplit coșmar, întrebările se abătură asupra lui ca niște lovituri de măciucă.

— Ce-ați căutat la profesorul Smith?

Bill rămase năuc. N-avea niciun rost să se încăpățâneze pentru atâta lucru.

— Nu știu ce vă privește asta… Voiam să-l rugăm să ne ajute să descifrăm semnalele, spuse Bill gemând.

În clipa asta durerile se mai potoliră puțin.

— Și cu John Red în parc te-ai întâlnit pentru același lucru?

— Nu. De la el voiam să aflu cum a fost descifrată scrierea…

— Bill, nu încerca să ne duci că o să-ți pară rău! Basmele astea păstrează-le pentru alții. Apoi vocea deveni iarăși dură: Spune imediat care-i cheia mesajului cifrat de pe benzile de magnetofon.

— Sunteți nebuni. Dacă am fi descifrat semnalele nu mai aveam nevoie nici de profesorul Smith și nici de John Red.

— Bill, nu face pe prostul, vorbește.

Durerile începură să-i zvâcnească din nou prin tot corpul, frica parcă-l sugruma și Bill nu mai răspunse nimic, căutând cu toate forțele să reziste.

— Nu înțelegeți că altceva nu mai știu! gemu el.

Și durerea deveni cumplită. Tot felul de figuri de coșmar se repezeau la el, căutând să-i stoarcă un răspuns. Bill strângea dinții. Și, deodată, simți că-l părăsesc puterile și se prăbuși într-un gol fără fund.

— Aparatele voastre nu fac două parale! zbieră Bird, congestionat la față.

— V-am spus că trebuia mers mai încet. E un temperament rar întâlnit, domnule, răspunse Gary, în timp ce Fredstone nu era în stare să scoată o vorbă.

— Mărește intensitatea! Fredstone, ce stai și te uiți la mine ca un bou?

— Acum nu se mai poate face nimic. Nu vedeți în ce stare se află pacientul? îi răspunse din nou Gary.

— Să vă ia dracu pe toți, cu toate aparatele voastre! urlă Bird și plecă, trântind ușile.

Bill se simți scuturat de o mână puternică și deschise ochii. Se afla pe o bancă în parc. Se înserа. O figură foarte cunoscută, dar pe care totuși nu știa de unde s-o ia, se aplecase deasupra lui și îl mustra cu tristețe în glas:

— Ce dracu, Bill, așa rău ai ajuns? Te îmbeți și dormi prin parcuri?! Să-ți fie rușine!

— N-am băut nimic, încercă să protesteze Bill, dar limba i se împleticea în gură.

— N-ai băut, dar puți a rom de la o milă și nu ești în stare să te ții pe picioare. Hai, mai bine, să te duc acasă, până nu te vede cineva în ce hal ai ajuns.

Bill încercă să se ridice singur, dar nu reuși. Toate membrele îi erau amorțite și refuzau să-l asculte, iar capul și-l simțea greu, ca de plumb.

Și Bill se lăsă condus, docil, până în camera sa – care din fericire avea o intrare separată, așa că nu-l văzu nimeni – apoi dezbrăcat ca un copil și băgat în pat.

Însoțitorul său se mai învârti puțin prin cameră, apoi se întoarse spre Bill, măsurându-l cercetător.

— Știi să taci din gură, nu?

Deși ar fi dorit mai curând să-i trântească o obrăznicie, încuviință.

— Și mai ales să nu te miri de nimic? continuă străinul.

Bill încuviință din nou. Ar fi fost în stare să promită orice, numai să-l vadă odată plecat.

Bărbatul cu ochi cenușii rămase o clipă pe gânduri, apoi, brusc, se întoarse spre Bill:

— Ascultă, vrei să-ți dau un sfat? Prietenesc!? Lasă-te de chestii d-astea, știi tu – făcu un gest semnificativ – și… vezi-ți de treburile tale!

Îl privi lung în ochi. Bill nu fu sigur, dar parcă-l mai auzi spunând cu buzele strânse, abia mișcându-le: „Altfel!…” Simți că-l lasă puterile și că nu se mai poate stăpâni, că în secunda următoare va izbucni. Pe neașteptate, cu un surâs fin, de parcă ar fi simțit tot ce se petrece în sufletul lui, străinul îi întoarse spatele și dispăru, întunecat și amenințător…

XI

— Hei, Bill! Ce faci, dormi?

Wawers zâmbi cu toată fața sa lătăreață, dezvelindu-și cei doi dinți din față, rupți la jumătate într-o încăierare cu niște marinari scoțieni. Bill știa ce va urma și se propti bine pe picioare.

Într-adevăr, Wawers, un vlăjgan de peste nouăzeci de kilograme, rânjind strâmb cu dinții săi înjumătățiți, îl pocni cu pumnul cât un mai în coaste, încât lui Bill i se tăie răsuflarea. Apoi Wawers îi luă mâna și i-o scutură cu putere spre deliciul zecilor de fotoreporteri, în timp ce publicul din tribune delira. Nimeni nu putea vedea că în timp ce-i strângea mâna i-o și răsucea perfid.

Bill se îngrijoră. „Astăzi e turbat de-a binelea. Trebuie să fiu cu ochii în patru”.

Wawers și ai săi nu reușiseră încă niciodată să smulgă vreo partidă „Lupilor”, cu toată brutalitatea lor proverbială, care a silit echipe mult mai bune să-și plece steagul în fața lor.

Astăzi, Bill simțea, însă, că nu-i deloc în formă. Picioarele i se mișcau nesigure, îngreuiate parcă, pe terenul alunecos, care se înclina când într-o parte, când în cealaltă.

„M-a amețit cu pumnul lui, măcelarul naibii!” înjură Bill, căutând să-și mențină cu orice preț echilibrul.

Și iată că veni o minge pe sus, chiar în direcția sa. Îl simți pe Wawers alergând în întâmpinarea ei, acoperindu-l cu umbra sa mare și lată, încât nu mai putu să vadă nimic. Bill știa ce urma să se-ntâmple, dar nu era în stare să se eschiveze. Una din figurile lui Wawers era să-și zdrobească în ciocnire adversarul, cu cele peste nouăzeci de kilograme ale sale; pe cât posibil să cadă peste el, să-i prindă în cădere și să-i răsucească o mână sau un picior, apoi să rămână întins pe jos,

acuzând o lovitură de pumn în abdomen, în timp ce adversarul nu mai era în stare nici să miște.

Toate astea Bill le știa foarte bine, dar nu era în stare să facă nici cel mai elementar gest de apărare. Simți respirația grea și repede, mirosind a tutun, a lui Wawers și mâinile care i se încleștau de umeri. Se închirci, pasiv, așteptându-l să se prăvălească peste el. Simți cum cade pe spate, adânc, tot mai adânc. Wawers nu-l slăbea de umeri. Îi simțea umbra mare și grea plutind deasupra lui și de data aceasta se socoti pierdut. Nu mai era în stare să se apere.

Dar nu se întâmplă nimic. Înduioșat parcă de neputința sa, Wawers îl scutură blând:

— Ce-i cu tine, băiete? Dormi?

Și vocea parcă nu mai era a lui Wawers, ci una caldă, apropiată și cunoscută demult. Tribunele tăcură încremenite și lui Bill i se făcu deodată frică. Simți pământul alunecând sub el și avu senzația unei prăbușiri. Îngrozit, făcu un efort disperat să se agațe de ceva și, în clipa aceea, deschizând ochii, se trezi.

Fața îngrijorată a tatălui său era aplecată asupra sa.

— Bill, ce-i cu tine? Ești bolnav? Unde s-a mai pomenit să doarmă cineva atât!

Bill se sperie cumplit. Nu trebuia să afle nimeni ceea ce i se întâmplase. Între timp bătrânul Webster se duse la fereastră și o deschise larg. În odaie năvăli o boare de aer curat, cald, cu miros sărat, de mare.

— Cât e ceasul? întrebă Bill cu o enormă ușurare, căscând zgomotos și întinzându-se. Bătrânul nu observase nimic.

— E aproape ora prânzului.

— Cum? Nu se poate!

Complet descumpănit, Bill se săltă pe marginea patului, lăsând picioarele să-i atârne în voie. Asta înseamnă…

— Asta înseamnă că dormi de aproape optsprezece ore. Hm!

— Sorry[7], Pa! spuse Bill.

Sări din pat și începu să-și facă exercițiile de dimineață. Respira adânc și cu poftă. Fanda, se relaxa. Se lăsa pe vine, revenea. Mușchii jucau sub pielea întinsă, lucioasă și bronzată. Bătrânul Webster îl privea și pieptul i se umfla de mândrie. Era frumos băiatul lui. Frumos și puternic, cu tot trupul saturat de o vitalitate stăpânită, concentrată.

Bill se puse în gardă și, jucând pe picioare, îl provocă pe bătrân, schițând câteva mișcări de box.

— Vezi că te pocnesc de-ți trece cheful!

---

[7] Sorry (în l. engleză) – Iertare, îmi pare rău (n.a.)

Webster se feri, apoi, pe neașteptate, lovi. Bill îngenunche. Bătrânul se aplecă peste el, râzând:

— Eh?

— All right, Pa! strigă Bill, săltându-se și lovind bicepșii bătrânului cu afecțiune și admirație.

— Halal sportiv! mormăi tatăl, privindu-l compătimitor. Apoi, hotărât să-i spună tot ce avea de spus, se posomorî și începu, deși nu avea chef deloc de asta: Ce-ai făcut la Chicago?

Bill lăsă brațele în lungul trupului, descumpănit, dar în ochi i se aprinse o licărire malițioasă.

— La Chicago, Pa?

Bătrânul se gândi că ar trebui să-l certe. Prea se obrăznicise! Dar nu știa cum s-o facă și, de altfel, nici nu voia.

— Ei, da! Ai semnat vreun contract?

— Ce-s nebun, să mă dau pe mâna lor?!

Vorbele lui Bill nu spuneau nimic. Tonul de ușoară ironie și unda de veselie din ochi îl făceau pe bătrân să se teamă.

Întotdeauna, bătrânul Webster era handicapat în discuțiile cu fiul său. Îl răsfățase sau nu știuse să-l strunească, sau și una și alta. Eh, dar acum era prea târziu, mult prea târziu! De altfel, Bill nu era un copil rău. Avea încredere în el. Doar că la vârsta asta îți trec multe prin cap. Nici nu i-ar fi plăcut ca Bill să fie altfel. Era feciorul lui, asta era!

— Atunci ce dracu te-ai mai dus acolo? continuă el, încruntat. Și apoi pleci așa… fără să spui o vorbă. Nu te gândești la îngrijorarea… La sclipirile jucăușe din ochii lui Bill, adăugă, furios că se trădase: La îngrijorarea maică-tii? Parcă n-ai cunoaște-o!

Bill își trecu cămașa peste cap, ca să nu trebuiască să răspundă. Ei da, cu „old boy” o scotea la cale, dar când era vorba de maică-sa Bill redevenea mic și neajutorat.

— Și telegrama aia, continuă bătrânul în silă, o mai trimiți și după două zile…

— Da, nu m-am gândit, se bâlbâi Bill, aplecându-se foarte preocupat asupra șiretului de la pantofi. Apoi continuă repede, pe nerăsuflate, încâlcit: Erau niște băieți O.K., niște prieteni pe care nu i-am mai văzut de mult și mi-ar fi părut rău să-i dezamăgesc.

Povesti că-l căutaseră, anume, în tot orașul, ca să-l găsească cu puțin timp înainte de plecarea avionului și că nu l-a lăsat inima să-i refuze. S-a gândit că nu-i strică o plimbare până la Chicago. „Să văd cum o mai duc ăia pe-acolo.”

Webster fu intrigat. De ce-i vorbea cu nasul în podele și cu explicații atât de lungi? „Vreo fată”, își zise bătrânul. Dar ca să-i piară orice urmă de îndoială, mai întrebă o dată:

— Și zici că n-ai semnat niciun angajament?

— Nu, tată! spuse Bill privindu-l acum în ochi.

Ei, asta era! Acum îl credea. Bill continuă cu o sinceritate fără echivoc:

— Știi prea bine că m-am săturat de fotbal până peste cap!… Mi-ar place să fiu acum pe vapor. Să am în jur numai cer și apă… apă și cer. Eh, old boy, ce știi tu?!

Bătrânul mormăi ceva în barbă și părăsi pe neașteptate odaia.

Rămas singur, Bill mai stătu câteva clipe, nemișcat, în mijlocul odăii, apoi se duse spre un vechi balansoar de lângă geam și greutatea trupului său făcu împletitura de pai subțire să scârțâie. Da, bătrânul nu observase nimic. Legănându-se, cum făcea întotdeauna când voia să-și pună ordine în gânduri, hotărî că în primul rând trebuia să-l avertizeze pe Tom. Se ridică repede și puse mâna pe telefon, dar se opri ca ars. Telefonul putea să fie pus sub observație! Se așeză din nou, dar, de data aceasta, bătrânul său balansoar nu-l ajută deloc. Începu să se plimbe prin cameră, dar așa avea impresia că-i scapă gândurile și se împrăștie. Se încleștă de cerceveaua ferestrei, frământându-se să găsească o soluție. Fără niciun folos. Un singur lucru era limpede: trebuia să ajungă la Tom. Să ajungă fără a fi văzut și cât mai repede posibil, până nu era prea târziu!

Trase încetișor draperia și privi cu fereală în stradă. Era pustie. Doar la colțul unde cobora spre mare, la umbra unui chioșc părăsit dormita un cerșetor.

Bill se simți străbătut de un fior. Se încordă rânjind răutăcios: „Am să le joc o festă de o să mă pomenească!”

Pe măsură ce se apropia seara, Bill se simți încercat de neastâmpăr. Încercă să citească, dar după câteva minute romanul de aventuri zăcea deschis pe genunchi. Frunzări un manual pentru uzul radiofoniștilor, dar nu reținea nimic. Timpul trecea și îngrijorarea lui pentru soarta lui Tom sporea. Strada era pustie, cerșetorul dispăruse. Dar era încă prea multă lumină.

Într-un târziu, nemaiavând putere să rabde, începu să se îmbrace. Își puse un pantalon ușor, închis la culoare, o bluză la fel, și, cu multă precauție, se strecură prin ușa din dos. Străbătu de-a bușilea grădina de zarzavat a Trutonilor (cunoștea drumul de pe vremea când Phoebe Truton nu se măritase încă, toanta!) și ieși printr-o spărtură în zid pe o cărăruie pustie ce cobora spre țărm.

După multe ocoluri, sări, în sfârșit, în grădina de flori a familiei Perkins și dădu să urce scara spre laboratorul lui Tom. Dar, pe neașteptate, în semiîntunericul de pe coridor, se deschise o ușă. Bill sări în lături și se lipi de zid, înghețat.

— Cine-i acolo? se auzi o voce supărată.

Bill se relaxă, deși nu prea ar fi avut chef să dea cu ochii de tatăl lui Tom.

— Eu sunt, Bill, domnule Perkins.

— Tu ești? Dar cum ai intrat, că n-am auzit soneria?

Perkins se apropie bănuitor și aprinse lumina.

— Păi… n-am sunat. Știți, dacă ușa era deschisă… Credeam că Tom mă așteaptă…

— Cum să te aștepte, dacă a plecat de două zile?

— Unde? îngăimă Bill.

— La Chicago, pufni bătrânul, privindu-l mustrător. Că nu știu ce aveți de la un timp. Umblați hai-hui și nu vă vedeți de treabă! Las' că vă iau eu în primire, pe amândoi! Vă faceți de cap. De cap o să vă fie!

— Și… și mie nu mi-a spus! bâlbâi Bill, ca să spună și el ceva.

— Dar ce, izbucni Perkins cu nou năduf, crezi că mie mi-a spus? Ba, culmea obrăzniciei, a trimis o telegramă. Și cu asta crede că s-a achitat.

— A, da!… Telegramă…

Perkins îl privi aspru cu ochii lui de uliu, mai pătrunzători parcă din dosul ochelarilor cu sticlă foarte groasă. Ochelarii aceștia făceau parcă ființă comună cu el. Nici chiar Tom nu-l văzuse vreodată fără ei. Ținându-l pe coridor, fără să-l poftească în casă, Perkins îl țintui cu privirea și-l împunse cu arătătorul în piept, în ritmul cuvintelor, care era destul de rapid.

— Nu știu ce fel de oameni mai sunteți și voi, tineretul ăsta de azi! Când vă țineți de scandaluri cu fotbalul ăla, în care nu știu ce găsiți; când stați nopți întregi prin podurile oamenilor cumsecade, ocupându-vă cu fel de fel de prostii; când vă luați lumea în cap de nu vă mai știe nimeni de urmă. Și, culmea obrăzniciei, trimiteți telegrame! Pf! Auzi, domnii trimit telegrame! Silvuple![8]…

Perkins ar fi continuat încă mult pe același ton, dacă Bill nu s-ar fi scuzat:

— Sorry, domnule Perkins. Eu am să plec. Treburi… știți. Îmi pare rău că nu l-am găsit pe Tom…

— Și mie! i-o tăie scurt aprigul domn Perkins.

Apoi îl conduse, tăcut, spre ieșire. Bill s-ar fi lipsit de politețea bătrânului, preferând să se întoarcă pe unde venise. Pe măsură ce se apropia de portița ce dădea în stradă, micșoră pasul. Nu știa cum să se descurce. În ce situație îl mai punea și acest „old boy"!

În fața portiței, se opri de-a binelea. Neliniștit, trase cu ochiul prin grilaj, dar nu observă nimic suspect. Strânse grăbit mâna bătrânului și, din doi pași elastici

[8] Corect: S'il vous plait! (în l. franceză) – Vă rog! (n.a.)

și fără zgomot, fu pe partea cealaltă a străzii. Se adăposti într-un gang întunecos, cu miros de pisici și de mucegai.

Cu inima bătând puternic, privi în lungul străzii. Nimeni. Până la primul colț erau cam vreo sută de metri, ceea ce, pentru el, însemna 12–13 secunde. Nehotărât, privi spre casa lui Tom. Nicio mișcare. Strada pustie. Totuși, era sigur că e supravegheată. Se hotărî să mai aștepte. Voia să fie sigur că nu-l paște vreo surpriză.

XII

Nori negri coborâseră jos de tot, învălătucindu-se cu repeziciune dinspre ocean. Aerul devenise ca o pâslă, cald, înăbușitor, greu. Nu se simțea un fir de vânt. Era o liniște nefirească. Stăpânit de o nervozitate aproape bolnăvicioasă, Bill nu se hotărâse încă să-și părăsească adăpostul, deși aerul devenise de nerespirat. O teamă neînțeleasă îl ținea în loc. Și nu atât teama, cât o așteptare. Trecătorii erau foarte rari, iar luminile de la geamurile caselor se stingeau pe rând.

Bill tocmai ajunsese la concluzia că trebuie s-o șteargă, când niște pași răspicați și egali îl făcură să ciulească urechile. Din josul străzii se apropia un bărbat înalt, bine legat. La lumina unui felinar, Bill îi deslușì maxilarele puternice, ușor aduse înainte și nasul lat, turtit ca la boxeri. După câțiva pași, insul se opri, aplecându-se să-și lege un șiret, imaginar, la pantofi. Fila cu atenție și metodic strada, de la un capăt la altul. Liniștit, se ridică și păși cu hotărâre înainte. După câțiva pași, se opri drept în fața portiței de la casa lui Tom. Aruncă, încă o dată, o privire în stânga și în dreapta, apoi, cu un gest energic, apăsă butonul soneriei. În casă nu se simțea nicio mișcare. Necunoscutul dădea semne vădite de nerăbdare și fu gata să plece când, de la un geam ce se lumină brusc, se auzi vocea repezită și ușor răgușită a bătrânului Perkins:

— Cine-i acolo?

— Eu sunt, domnule Perkins, Jim Paterson, antrenorul băieților de la Yale.

— Parcă tot dumneata ai mai trecut și alaltăieri pe aici.

— Exact.

Se vedea că Jim Paterson își pierduse răbdarea.

— Și n-ai reușit încă să dai de zănatecul ăla de Bill?

— Nu.

— Extraordinar! Ei bine, află că, acum mai bine de o oră, a fost pe-aici și habar n-avea că Tom e plecat la Chicago.

Bill înlemni. „Na, mi-a făcut-o bătrânul, cu flecăreala lui!”

— Ce ghinion! exclamă Jim Paterson, sincer necăjit.

Dar acum se părea că, într-adevăr, îi arde pământul sub picioare.

— Vă rog să mă scuzați!

Schiță un salut și porni cu pași mari.

— Eh, du-te cu Dumnezeu! mormăi Perkins, bombănind ceva despre lipsa de politețe a tineretului din ziua de azi.

Până să se dezmeticească Bill, necunoscutul dispăruse după colț. Dar, un sprint scurt și Bill nimeri într-un grup de turiști străini din strada principală, plină de lumină. Făcându-și loc cu coatele, lungind gâtul, aruncând scuze în dreapta și-n

stânga, Bill se avântă pe urmele misteriosului antrenor. Dar, spre necazul lui, acesta dispăruse fără urmă.

Bill mai merse, în virtutea inerției, câțiva pași, apoi, dezamăgit, blestemându-și ghinionul, intră în primul drugstore și comandă o sticlă de Coca-Cola.

Scăpase definitiv șansa de a descoperi bârlogul gangsterilor, care-l chinuiseră atât, și de a-i veni, eventual, în ajutor lui Tom. Pentru că acum Bill nu se mai îndoia că și prietenul său le căzuse în labe. Cea mai bună dovadă era însăși telegrama din Chicago.

Falsul antrenor – întâmplător Bill îl cunoștea pe antrenorul de la Universitatea din Yale – l-ar fi ajutat să dea măcar de un fir al încâlcitei afaceri. Și iată că totul se dusese de râpă!

Necăjit, blestemându-și reflexele, Bill duse paharul la gură, dar încremeni cu el așa. La zece pași, în cabina telefonică, din sticlă mată, se agita o umbră cu umeri foarte largi. Într-o clipă, Bill fu în picioare, aruncă din fugă o monedă pe tejghea și o zbughi în stradă. Cu inima bătând nebunește, căută o ascunzătoare într-un colț ferit de lumină și așteptă cu înfrigurare.

Falsul antrenor apăru în ușa luminată a drugstore-ului, aruncă o privire rapidă în stânga, apoi în dreapta și, pe neașteptate, sări într-un taxi care, în aceeași clipă, demară cu toată viteza. Fără să mai stea pe gânduri, Bill se aruncă în taximetrul următor, ce staționa în fața prăvăliei, și-i porunci scurt șoferului:

— Pe urmele mașinii din față!

— ’Țeles, șefule! mormăi șoferul, rânjind și porni cu viteză.

Mașina din față străbătu mai multe străzi, cotind când la stânga, când la dreapta, de parcă ar fi căutat ceva. Urmărirea deveni din ce în ce mai anevoioasă.

— Ăl din față a mirosit ceva și caută să scape, spuse șoferul, concentrat, aplecându-se pe volan.

— A mirosit pe dracu! Hai, fără vorbă! i-o reteză Bill, folosind limbajul lui Big Fearless, eroul din cartea rămasă în balansoar.

Intrară într-o coloană nesfârșită de mașini care se târau alene în lungul uneia din arterele principale ale Beachtown-ului, plină de reclame luminoase. Din pricina lor strada parcă juca, sălta și se frângea amețitor. Bill se aplecase înainte, cu ochii larg deschiși. Văzu mașina desprinzându-se din coloană și apucând-o brusc la dreapta. Acum urmărirea deveni și mai anevoioasă. O luară apoi pe o șosea ce ieșea afară din oraș, îndreptându-se spre sud.

— Stinge farurile și nu micșora viteza! ordonă Bill.

Șoferul încleștă fălcile, dar se execută.

Lui Bill i se păru că începe să recunoască locurile. După vreo zece minute, undeva, departe în fața lor, apărură luminile unui pod.

Deodată șoferul apăsă cu putere pe frâne și Bill se izbi cu fruntea de rama parbrizului.

— Ce faci? Ai înnebunit?! zbieră el. Apoi, văzând mașina urmărită oprită la marginea șoselei: Ia-o înainte și, după ce treci podul, oprește!

În trecere, Bill îl văzu pe falsul antrenor numărând niște bani șoferului. Câțiva metri mai încolo, din șosea se desprindea o potecă îngustă ce cobora într-un unghi mare spre râu.

Bill își făcu la repezeală un plan, hotărât să nu se dea înapoi de la nimic. Ajuns dincolo de pod, porunci șoferului să-l aștepte. Apoi porni înapoi, strecurând-se ca o pisică în umbra firavă a balustradei. Pe o bună porțiune aceasta era ruptă și Bill, fără să șovăie, începu să se târască pe burtă.

La capătul podului se opri și începu să cerceteze cu atenție împrejurimile. Din marginea șoselei o câmpie, argintie în lumina lunii, se lăsa ușor spre râu. Porțiunea cuprinsă între potecă, râu și șosea avea forma unui triunghi aproape dreptunghi. Baza o formă șoseaua, iar înălțimea – râul care bolborosea învolburat printre picioarele podului. Vârful triunghiului, acolo unde poteca trebuia – după presupunerile lui Bill – să întâlnească râul și să continue pe malul acestuia, se pierdea într-un crâng întunecat. Pe potecă, ipotenuza acestui triunghi, se întrezărea silueta masivă a falsului antrenor, pășind agale, ca un om ce nu are a se teme de nimic.

Deodată însă se opri și ciuli urechile. Se auzi un zgomot de motor, apoi o mașină întunecată, cu farurile stinse, trecu podul în viteză, gonind înapoi spre oraș. Un timp, individul necunoscut urmări cu atenție mașina ce se îndepărta, apoi ascultă cu atenție, scrutând întunericul de jur-împrejur. Bill blestemă cu ciudă șoferul care o ștersese fără să încaseze un dolar. Puse totul pe seama fricii. Dădu din umeri și, fără să mai stea pe gânduri, începu să se târască în jos, spre malul râului, sperând să ajungă înaintea individului – și fără să fie văzut – la adăpostul crângului.

Curgerea repede a râului îi acoperi zgomotul pașilor și Bill putu să înainteze la umbra întunecată a tufișurilor de pe mal.

Ajuns în crâng, își încetini mersul și se lăsă iarăși în patru labe, atent și încordat, gata să sară la cea mai mică mișcare. Din locul unde se afla putea să cuprindă cu privirea o bună bucată din potecă, iar adăpostul tufișurilor dese i se păru nespus de potrivit ca să-și aștepte adversarul. Bill se gândea cum să acționeze. Să-l doboare prin surprindere, să-l pună la pământ și să-l silească să-i divulge unde se află Tom și adăpostul subteran; sau, mai bine, să continue urmărirea… Chibzui și se hotărî pentru a doua variantă. I se părea că are mai multe șanse de succes.

Începu deci să aștepte. Minutele se scurgeau chinuitor de încet. În zadar ciulea Bill urechile să prindă zgomotul unor pași, oricât ar fi fost ei de ușori. Nu se auzea decât vântul, care înfiora, din când în când, frunzișul din jur.

Începu să-și piardă răbdarea, dar mai ales se neliniști. După timpul care se scursese de când aștepta, dușmanul său ar fi trebuit să treacă demult prin dreptul său. Nemaiavând altă soluție, Bill o luă încet prin crâng, în susul râului, căutând să nu scape cărăruia din ochi. Înainta destul de greu acum, prin încâlceala de frunze și crengi. Se izbea la fiecare pas de câte un obstacol neașteptat, zgâriindu-se pe față, pe gât și pe mâini, agățându-și hainele. Respira iute de oboseală și de enervare.

După vreun sfert de ceas se opri. În față apăruse un luminiș. Era scăldat într-o lumină lăptoasă. De partea cealaltă, arbori cioturoși, cu forme fantastice, întindeau în lături ramuri noduroase, ca niște gheare pândind din întuneric. Pe Bill îl trecură fiori reci de-a lungul șirei spinării.

Dar nu era timp de stat pe gânduri. Din câteva salturi străbătu luminișul și se trânti la rădăcina unui arbore scorburos, căutând să-și țină răsuflarea și să-și domolească bătăile inimii. O rafală de vânt însufleți pădurea și zeci de brațe începură să se agite spasmodic pe deasupra lui. Instinctiv, Bill se ghemui și mai puternic la rădăcina copacului, cuprinzându-i trunchiul cu amândouă mâinile.

Și în clipa aceea un râs scurt străbătu pădurea, în spatele său. Bill simți că-i îngheață sângele în vine. O mână puternică i se încleștă de guler și-l smulse în sus.

— Spion afurisit! În sfârșit, am pus mâna pe tine! răsună o voce plină de ură la urechea sa și Bill se simți scuturat cu putere, ca un pisoi nenorocit încăput în gura unui dulău.

Bill se agăță cu amândouă mâinile de reverele bluzei, prinzându-i mâna adversarului între guler și ceafă. În clipa în care simți pământul sub picioare, se răsuci fulgerător, cu 180° spre dreapta, și, aplecându-se, își trecu capul pe sub brațul adversarului, lipindu-și partea stângă a gâtului de încheietura mâinii drepte a acestuia. O zvâcnitură în jos, o izbitură cu stângul în partea din spate a genunchiului drept al adversarului și acesta zbură, icnind, pe spate. Dar, din pricina emoției, nu execută tocmai corect această figură elementară de judo și, pierzându-și echilibrul, zbură și el câțiva metri în jos spre râu.

Fu din nou în picioare, odată cu dușmanul său care-l privi fioros.

— De ăștia-mi ești, vasăzică!? Stai că te învăț eu minte!

Falsul antrenor ridică pumnii și se puse în gardă, o gardă de autentic boxer. Începu să se apropie încet, urmărind să aplice o lovitură decisivă. Cu toată masivitatea sa, avea o suplețe felină.

Bill pricepu că nu era nicio clipă de pierdut. Intră și el în gardă, pentru a-și deruta adversarul, și, când acesta se aștepta mai puțin, îl apucă cu dreapta de mâneca stângă la înălțimea cotului, împingând spre înăuntru și peste umărul său stâng. Un pas înainte cu dreptul și, aplecându-se în față, în timp ce izbi puternic cu umărul stâng bazinul adversarului – îi apucă picioarele și i le smulse în sus și lateral pe lângă sine. Numai că Bill îl subapreciase pe boxer. În cădere, acesta îi apucase capul sub brațul stâng și-l trase după el. Astfel se rostogoliră amândoi pe malul râului în jos și se prăbușiră bufnind în apă.

Bill, care era un foarte bun înotător, ieși repede la suprafață și se pregăti să întâmpine un nou atac. Dar adversarul său se oprise aproape de mal și asculta atent în direcția șoselei. Și deodată desluși și Bill sirenele mașinilor poliției.

Asta era desigur isprava șoferului. Cât ai clipi, Bill se afundă și începu să înoate cu disperare spre malul celălalt. Se cățără în fugă pe taluz și goni spre pădurea întunecată ce se vedea în față.

Gâfâind, se opri în umbra pomilor. Respiră rar și adânc. Treptat se liniști. Și abia atunci își dădu seama că adversarul său îl abandonase…

XIII

Dacă Bill ar fi cunoscut desfășurarea evenimentelor, din timpul cât îl ținuseră sechestrat, întâlnirea sa cu Jim Paterson ar fi decurs cu totul altfel.

Două seri la rând, Tom îl așteptase în laborator, uimit peste măsură de tăcerea sa, tăcere nejustificată în niciun fel. De fapt, cel care stârnise interesul pentru semnale fusese Bill, nu altul. Iar acum, tocmai el… Câtă neseriozitate! Tom își luă seama. Adică să fie Bill chiar atât de neserios? Exasperat, în seara următoare, Tom telefonă la Websteri și află cu stupoare că Bill plecase la Chicago. Ei bine, asta era prea mult! Să plece așa, tam-nesam, tocmai la Chicago și să lase totul baltă! Și fără să găsească măcar de cuviință să dea un telefon!… Nu! Vinovat sunt numai eu. Numai eu sunt capabil să-l aștept ca un caraghios, în timp ce Mr. Bill Webster se plimbă la Chicago. La Chicago? Ce dracu caută la Chicago?!

Tom se plimba încoace și încolo prin laboratorul său, fără niciun chef. Afară se înnoptase de-a binelea, dar prin luminatorul deschis încă mai năvăleau valuri de aer fierbinte. Tom însă nu simțea nimic. Uitase să dea drumul instalației de aer condiționat. Era conștient numai de furia sa crescândă. Își privi ceasul brățară. Se făcuse târziu. Urma să fie a patra noapte nefolosită. Ei, nu! Asta nu! O să se descurce el și fără Bill. Da – dacă stătea să se gândească – o să se descurce chiar mai bine!

Tom porni stația și își puse căștile la urechi. După calculele sale, benzile expediate de Bill ar fi trebuit de-acum să fi sosit la destinație. Se hotărî să-l cheme

pe japonezul care manifestase cel mai mare interes pentru pânda organizată în vederea descoperirii semnalelor.

Zadarnic, însă, își lansă Tom chemarea în eter. Japonezul nu voia să răspundă. La început, crezu că s-a defectat ceva la emițător și se apucă să-l verifice minuțios. Funcționa normal. Încercă o legătură cu un post de amatori de pe continent și obținu un control excepțional de bun, dovadă că stația mergea perfect.

Îi luă apoi pe rând pe cei însemnați pe hartă, dar niciunul nu răspunse apelului său.

„Ce poate însemna asta?"

Aruncă din nou o privire asupra hărții, apoi la ceas, dar parcă nu-i mai venea să facă o nouă încercare. Îi era teamă că va fi nevoit să îndure iarăși un eșec. Exasperat, nu știa ce să facă. Se plimbă prin cameră, enervat și prost dispus, apoi, brusc, se hotărî să mai facă o ultimă încercare, mai ales că era și ora cea mai potrivită.

Cu inima îndoită, Tom lansă apelul și trecu pe recepție. Se auziră câteva pocnituri și fâșâitul ușor al unui post în lucru. Așteptă încordat și, pe neașteptate, răzbătu în căști, cu claritate, vocea lui Igor Belov:

— A, tu ești! Gratulation! Te știi de prostii, americanule! Faci glume proaste, să știi! Apoi, brusc, cu seriozitate și aspru: Ia vezi-ți de treaba ta și lasă-mă în pace!

Până să-și revină din uimire, Igor Belov întrerupse legătura.

Descumpănit, Tom nu știa ce să facă. Ce i-o fi abătut rusului? Și deodată îl lumină un gând care părea să lămurească totul. Asta era! Bill făcuse vreo încurcătură. De aia a și dispărut fără urmă.

Hotărât, de astă dată, Tom începu să-și lanseze cu furie apelul. Și Igor Belov răspunse din nou.

— Tot tu ești? făcu el, furios.

— Igor, ascultă-mă! țipă Tom, precipitat. Stai, ascultă-mă! S-a produs o neînțelegere, desigur! Te rog! Ajută-mă s-o lămurim!

Impresionat, poate, de vocea lui Tom, Igor Belov trecu pe emisie.

— Vorbește! Te ascult! transmise el, rece.

Tom respiră adânc, apoi reluă calm:

— Ai primit banda cu semnalele?

— Semnale! Da, am primit o bandă cu paraziți atmosferici și niște semnale morse pe care le-am învățat la grădiniță!

— Nu se poate, Igor! Sunt niște semnale stranii, ce vorbești tu de Morse?!

Igor pufăi enervat. Tom sări ca ars:

— Stai! Nu întrerupe legătura! Așteaptă puțin! Lui Tom îi venise subit o idee îndrăzneață: Igor, ai un magnetofon la îndemână?

— Bineînțeles! Ce întrebare?!… mormăi el, jignit. Legat direct de stație!

— Ascultă, Igor, fii atent! S-a făcut o greșeală. Probabil, prietenul meu a trimis o altă bandă. Am să încerc să-ți transmit semnalele direct în fonie. De acord?

Rusul tăcu un timp, părând că stă pe gânduri. Apoi, atras de experiență, încuviință.

— Atunci treci pe recepție, spuse Tom, febril.

Își smulse căștile de la urechi, aduse magnetofonul în cea mai mare grabă, îl puse pe pupitru și-l potrivi cu difuzorul spre microfonul stației. Căută locul pe bandă unde începeau semnalele, apoi spuse:

— Atenție! Începem.

Binecunoscutele acorduri stridente ale jazului umplură încăperea. Treptat din ele se desprinseră sunetele pure ale semnalelor, din ce în ce mai clare, mai puternice. Și Tom simți cum vraja lor îl pătrunde, ca și altădată. Ce forță misterioasă se ascundea oare în armonia lor ciudată; ce descântec, ori ce blestem purtau în ele?

Tom se relaxase, dăruindu-se straniei melodii, uitând cu totul lumea din jur. Brusc, ca și cum un sunet fals ar fi stricat întreaga melodie, Tom simți trecându-l un fior dezagreabil. Avu, deodată, senzația că nu mai e singur în cameră. Stăpânindu-se, se întoarse. Încremeni. Într-unul din fotolii ședea, picior peste picior, un necunoscut, fixându-l cu ochi cenușii și reci. Văzându-se descoperit, se ridică foarte calm și se apropie de stație:

— Ajunge, te-ai distrat destul! Acum, urmează-mă! Și fără vorbă!

Ochii necunoscutului avură o lucire atât de sălbatică, când scoase pistolul, încât Tom nici nu încercă să se împotrivească. Opri stația cu gesturi automate. Cuminte, ca sub hipnoză, o luă pe scări în jos, căutând să facă cât mai puțin zgomot ca să nu-i trezească pe bătrâni.

După colțul străzii îi aștepta o mașină închisă cu luminile stinse. Tom înregistră mașinal trotuarul udat de ploaie și se întrebă, absurd, când plouase.

— Cum a fost? se auzi o voce.

— Simplu. E un băiat de treabă, cuminte și ascultător! ricană individul care-l însoțea.

La tresărirea involuntară a lui Tom și la gestul reflex de a se repezi spre el, individul cu ochi cenușii îl îmbrânci în mașină. Fu încadrat la iuțeală de doi inși cu mutre vulgare și, în aceeași clipă, mașina demară.

Goniră tăcuți prin noapte, ocolind arterele cu circulație intensă, și ieșiră într-o șosea largă, lucioasă de ploaie, care ducea afară din oraș.

— Șeful o să fie mulțumit, spuse individul din față, când mașina se ambală pe șoseaua pustie.

— O.K.! răspunse morocănos și întunecat unul din tipii de lângă Tom.

Mașina înghițea kilometri, cu un tors molcom și abia auzit. Tăceau cu toții. La un moment dat, însă, șoferul deveni nervos. Se foia pe banchetă, privind foarte des spre oglinda retrovizoare.

— Mi se pare că se ține cineva pe urmele noastre, spuse nemaiputând răbda.

Indivizii care-l flancau pe Tom îl apăsară brusc, de umeri și de grumaz, în jos. Întoarseră capul apoi, privind cu atenție în urmă, de-a lungul firului șoselei.

— Am impresia că ai cam tras la măsea! mormăi unul din ei.

Îi dădură drumul lui Tom și tăcerea se așternu din nou. Șoferul însă nu păru convins. Apăsă puternic pe accelerator. Mașina gonea acum ca un bolid. Individul din față vru să spuie ceva, dar, cu o sclipire ironică în ochi, renunță.

Șoseaua udă și lucioasă începu să urce ușor, descriind o curbă largă în direcția luminilor podului din zare. În clipa în care mașina ajunse pe pod, din serpentină le apăru în față o altă mașină și-i fulgeră scurt cu farurile aprinse. Tom simți o izbitură puternică, care-l zvârli în sus și lateral. Apoi începu o prăbușire nefiresc de lungă. Se trezi în apa rece a râului.

Fără să privească în jur, Tom își aruncă puternic brațele în craul, încercând să se depărteze cât mai repede în susul apei. Pentru a învinge curentul puternic, înotă mai mult pe sub apă. Cât putu de repede, se descotorosi de pantofi. Când simți că-l părăsesc puterile, se cățără pe mal și porni în goană prin niște tufișuri dese. Nu se opri până ce nu ajunse la adăpostul unui crâng întunecos.

Tom privi spre podul rămas mult în urmă. Văzu, oprite, mai multe mașini și, la lumina farurilor, parapetul dărâmat pe o mare porțiune. Nu voia să mai întârzie nicio clipă. O luă repede în susul apei și curând nimeri pe o poteca paralelă cu râul. Tom începu să alerge, atât ca să se depărteze de locul accidentului, cât, mai ales, pentru a se încălzi.

Mersese o bucată destul de bună când, în față, printre pomi, clipi o luminiță. Se apropie precaut și desluși o căsuță singuratică, cu o grădiniță de flori în față. Pesemne o mică fermă. Un câine porni să latre furios și Tom se trase în umbra unui copac.

Așteptă un timp, să vadă ce se întâmplă. Ud până la piele, începu să clănțăne din dinți. Fiori de frig îl zgâlțâiau fără încetare. Fără să mai țină seama de hămăitul întărâtat al câinelui, își părăsi ascunzătoarea și începu să bată cu pumnul în poartă. Perdeaua de la o fereastră deschisă se mișcă și un om lat în umeri, cu un cap masiv, scrută întunericul.

— Cine e? se auzi o voce profundă, cu un timbru aspru.

— Un drumeț rătăcit, spuse Tom, cu jumătate de voce.

Omul de la fereastră șovăi o clipă, apoi perdeaua căzu la loc, în timp ce câinele lătra înnebunit.

— Am încurcat-o! își spuse Tom, amărât.

La gândul că va fi nevoit să-și petreacă noaptea afară, i se făcu și mai frig. Câinele îl adulmeca acum prin crăpăturile porții, mârâind din când în când înfundat.

Dar iată că în ușă apăru bărbatul de adineauri. Se apropie agale de poartă, cu un pas elastic, nefiresc la un ins atât de solid. Deslușindu-i fața brăzdată de cicatrici sub părul cărunt, tuns perie, nasul turtit și maxilarele puternice, ușor aduse spre în afară, Tom ar fi preferat să nu-i fi cerut adăpost. Două brațe puternice se proptiră de grilajul porții și ochii întunecați ai omului îl măsurară cercetător.

— Cu ce vă pot fi de folos, domnul meu? întrebă după o pauză, fără să deschidă poarta.

— Sunt un om cinstit, se bâlbâi Tom. Un adăpost… Pentru o noapte… Pentru o singură noapte…

Și, adus la disperare de frig, apăsă clanța. Poarta nu cedă.

— Ușor, băiete! Pe aici mișună tot felul de derbedei. Și nu o dată am fost nevoit să-i învăț ce înseamnă să fii politicos! Și-i vârî sub nas un pumn cât o ghioagă. De unde să știu eu ce poamă-mi ești!?

Tom își lăsă brațele de-a lungul trupului, își privi descurajat hainele ude, rupte și boțite, mânjite pe alocuri cu noroi. Într-adevăr, frumos mai arăta! Vagabond, ce mai!… Se hotărî să plece. I se făcuse lehamite de matahala asta și de câinele lui, de pumni și de tot. Se întoarse spre fermier și-i urlă în nas:

— Dracu’ să te ia!

Acesta îl privi o clipă țintă, apoi izbucni în râs:

— Bun, măi frate! Ești de-ai noștri! Hai intră!

Poarta se deschise și câinele îi sări în întâmpinare. Tom se feri.

— Nu te teme. Nu mușcă decât pe cine vreau eu.

Intrară într-o odaie sărăcăcioasă, dar foarte curată și prietenoasă. Îi atrase atenția un colț unde, pe un suport de marmură, trona o cupă mare de argint. Alături, o vitrină încărcată de insigne și medalii.

Fermierul zâmbi, un zâmbet ușor melancolic:

— Îmi dai voie să mă prezint: Jim Paterson. Sigur că numele meu nu-ți spune nimic. Ești prea tânăr ca să fi auzit de mine. Asta – arătă el spre vitrină – e tot ce-a mai rămas din gloria mea de altădată.

Tom îl privea cu ochii scăpărând.

— Cum, „Marele Jim…”? S-ar putea să fiți dumneavoastră Jim Paterson, fostul campion al lumii la categoria semigrea?!

— Exact, spuse gazda, plăcut impresionată.

Un zâmbet înfrumuseță chipul brutal, plin de cicatrici. Tom zâmbi și el, dar strâmb, fiindcă dinții-i clănțăneau fără încetare. Luându-și seama, Jim Paterson smulse un halat din cui și-l împinse pe Tom în baie.

— Am uitat că ești ca un cățeluș uitat în ploaie. Fă întâi o baie fierbinte și pe urmă mai vedem noi.

Când Tom se reîntoarse în cameră, Jim – trântit într-un balansoar – îl aștepta cu un pahar mare de grog fierbinte.

— Ia, băiete, și bea! spuse el privind, înveselit, mutra descumpănită a celuilalt. Hai!

Tom crezu că i se cere să bea tot dintr-odată și-i dădu drumul pe gât.

— Oho! Dar știu că-i tragi!

Neobișnuit cu alcoolul, Tom fu străbătut prin tot trupul de un fior fierbinte. Se simți bine, atât de bine și de vesel cum nu mai fusese niciodată. Îl apucă cheful de vorbă. Se tolăni picior peste picior și începu:

— Locuiți demult aici?

— De peste cinci ani.

— Rentează?

Jim strâmbă din nas, cu o veselie cam aspră:

— Ferma nu-mi aparține. Scot și eu cât să trăiesc de azi pe mâine. Dar ia să lăsăm astea! spuse el, vădit indispus. Spune mai bine ce-ai pățit.

— Eu… se bâlbâi Tom, luat pe nepregătite. Știți, a fost un accident…

— Ce fel de accident?

— Acolo, pe șosea. La pod. Și…

— Și ce amestec ai avut tu? deveni Jim atent.

— Păi să vedeți. Eu eram în mașină…

— Se îngroașă gluma! Șofer?

— Nu. Mă ridicaseră…

„Hait”, gândi Tom, înciudat că-l luase gura pe dinainte. Numai afurisitul ăsta de grog era vinovat.

— La naiba! strigă Jim, aplecându-se spre el. De ce?

— Fără să am nicio vină! se apără Tom, cu vehemență.

— Poliția?

— Cred că da.

— Adică, cum „cred”?

— Păi, nu sunt sigur că erau chiar de la poliție…

Jim îl privi nedumerit și intrigat. Apoi, cercetându-i ochii, conchise:

— Dracu să te mai înțeleagă, Lasă că o s-o descurcăm noi mâine-dimineață. Acum, la culcare!

— La culcare, murmură Tom, docil, și adormi pe loc.

Dimineața, Tom se trezi la zgomotul unor pași grei. Speriat, sări în sus. La început nu-și putu da seama unde se află. Dar, zărind silueta masivă a lui Jim, se dezmetici și murmură un „bună dimineața" timid.

Jim se întoarse spre el și îi zâmbi larg. Abia acum văzu Tom ce ochi luminoși și blânzi are gazda sa.

— Să știi că-i mare dandana pe pod, urmă Jim. Peste tot mișună sticleții. Șoferul mașinii care s-a prăbușit e mort și până acum n-au reușit să-l identifice. Au stabilit că au mai fost și alții în mașină. Dar au dispărut fără urmă și asta-i intrigă grozav pe policemani. Parcă văd că acuși pică unul și pe-aici. Când auzi câinele lătrând, treci dincolo și urcă-te repede în pod. Am niște fân acolo și, dacă te ascunzi bine, nici dracu cu ai lui copii nu-ți mai dă de urmă!

Tot vorbind, Jim așternuse masa. După ce mâncară simplu, dar pe săturate, Tom nu așteptă să fie rugat, ci, încrezător, începu să povestească ultimele întâmplări de-a fir-a-păr. Când termină, Jim rămase îndelung pe gânduri.

— Zău dacă înțeleg ceva! spuse el, într-un târziu. Cred însă că ar fi bine să nu te arăți un timp. Până s-or limpezi, într-un fel, lucrurile! Dacă vrei, poți să stai la mine. Apoi, ca și când ar fi vrut să se scuze: Tot mi-e mie cam urât singur.

— Nu știu ce să zic… Vă mulțumesc mult! Dar n-aș vrea să aveți neplăceri din pricina mea.

— Fii serios, frate! protestă Jim.

— Și apoi… continuă Tom, șovăind, trebuie să-l pun în gardă pe prietenul meu Bill, când se va întoarce de la Chicago.

— Asta las-o în grija mea!

Cei doi se apucară apoi să croiască un plan amănunțit cum să-l avertizeze pe Bill de pericol, plan care, după cum s-a văzut, mai mult a încurcat lucrurile.

XIV

După baia nocturnă, Bill se alesese cu o răceală zdravănă și nu mai ieși câteva zile din casă. Desigur că la această claustrare au contribuit și alte câteva fapte, nu tocmai lipsite de importanță.

Încă în zorii aceia, când după multe peripeții ajunsese cu bine acasă, înainte de a se culca, ascuns după perdea, privi îndelung în stradă. Văzu doi indivizi ieșind din gangul unei case și, după mutrele lor, Bill îi clasifică în categoria „suspecți",

dacă nu chiar în cea a „conștiințelor nu tocmai curate”. Unul se îndepărtă repede, iar celălalt își aprinse o țigare, privind cu nepăsare în susul și în josul străzii. Apoi se retrase în gang. Bill era însă mort de oboseală și nu avu răbdare să aștepte să vadă ce se întâmplă mai departe. De altfel, era edificat. Se culcă cu senzația neplăcută că nu e singur și avu un somn neliniștit.

Se trezi târziu, cu capul greu, cu tot corpul dureros, cu gâtul strâns și uscat. Îngrijorată, doamna Webster îl sili să rămână în pat, chinuindu-l cu ceaiuri, frecții și gargare. Bill era furios, dar maică-sa îl dezarma întotdeauna cu privirea ei blândă, iubitoare și îngrijorată. Își spuse în gând: „Hai s-o facem și p-asta!” și se lăsă în voia ceaiurilor de buruieni cu gust amar și miros de câmpuri în ploaie.

Abia la prânz, maică-sa îi spuse că l-a căutat un ins: „Zău, Billy, nu era deloc un om cu care aș vrea să fii prieten!” Bill ciuli urechile, dar întrebă nepăsător:

— Ce voia?

— Spunea că te caută pentru niște „treburi personale”.

— Hm! Cum zicea că-l cheamă? întrebă Bill, într-o doară.

— Nu mi-a spus. Și, Billy, m-a rugat să nu povestesc nimănui de vizita sa!

În după-amiaza care a urmat, Bill a stat multă vreme, nemișcat, la postul său de observație și, judecând după mutrele suspecte ce se perindau prin fața casei, era supravegheat cu strășnicie.

Se culcă târziu, obosit. Surescitarea nervoasă îl ținea încă treaz. Într-un târziu, fu totuși gata să adoarmă și poate chiar aținise, când un zgomot neobișnuit îi atrase atenția. I se păru că aude niște pași înfundați în spatele casei, apoi pe sub geamul care da în curte. Și deodată un obiect greu căzu cu zgomot înăbușit în casă, prin fereastra deschisă.

Bill sări din pat și se strecură până sub geam. Mai avu timp să întrezărească o matahală întunecată, strecurându-se după colțul casei și dispărând. N-avu curajul să aprindă lumina și pipăi prin întuneric pe jos, multă vreme, până găsi obiectul cu pricina.

Într-o batistă era învelit un bulgăre de pământ din grădină. Sfărâmându-l în palmă, Bill descoperi – spre nemărginita sa mirare – un bilețel și, culmea, venea de la Tom.

„Niște necunoscuți sunt pe urmele noastre, citi Bill chircit în genunchi, într-un colț al camerei, la lumina veiozei pe care o acoperise cu pulpanele pijamalei. Am impresia că din pricina semnalelor. Au pus mâna pe mine, dar printr-un accident – fericit pentru mine – am reușit să le scap. Nu te îngrijora. Mă aflu la adăpost

sigur. Toarnă bătrânilor ceva plauzibil. Cred în isteţimea ta! Fereşte-te să n-o păţeşti! Distruge biletul imediat, old man![9] So long[10], Tom."

Şi emoţiile se ţineau lanţ. În după-amiaza zilei următoare, o altă mare surpriză îl aştepta. Era la postul său de observaţie, pândind, când, de după colţ, ţâşni un „Jaguar" albastru ca oţelul. Bill tocmai îşi ţuguiase buzele, pentru un fluierat admirativ, dar rămase împietrit. Maşina se oprise în faţa casei lui. O siluetă zveltă şi graţioasă se mlădie afară din maşină. Tânăra se îndreptă cu un mers elastic spre portiţă şi sună la intrare. Siluetă şi mers ca acesta nu avea decât Annabel şi – dumnezeule! – chiar ea era.

Venea spre el condusă de doamna Webster, discutând de parcă ar fi cunoscut-o de când lumea. Bill abia avu timp să-şi treacă mâna peste faţă şi să respire de câteva ori din adâncul plămânilor. Annabel intră însoţită de maică-sa. Cu toate că era pregătit, lui Bill i se curmă răsuflarea. Sigură pe ea, elegantă, împlinită, Annabel stârnea o copleşitoare admiraţie. Răspândea atâta feminitate tulburătoare, încât nu-i mai puteai sesiza eventualele cusururi.

Cu un aer degajat, ca şi cum niciodată între ei doi n-ar fi avut loc vreo discuţie, Annabel îi întinse mâna şi-i aruncă de aproape, drept în faţă cu voce joasă:

— Hello, Billy-boy!

Bill aplecă uşor capul, dar nu spuse nimic; avea fălcile atât de încleştate, încât nu le putea desface.

Cu un gest, care din stângăcie păru foarte ceremonios, o invită să ia loc. Annabel se aşeză într-un fotoliu, picior peste picior, şi rochia strâmtă se mulă pe trupul nervos. Bill se aşeză în fotoliul din faţa ei, crispat, cu ochii în jos, fixându-i mâinile care trădau o uşoară surescitare pe care n-o observase. Aceasta-l făcu să devină el însuşi mult mai stăpânit şi mai sigur de sine.

— Deranjez? Pari cam abătut.

— O, nu, Miss! E cam bolnav, interveni maică-sa, de care uitaseră amândoi.

Sub privirile lor surprinse, se scuză repede şi ieşi; dar nu era greu de văzut că ar fi dorit grozav de mult să mai rămână. Frumuseţea biruitoare a fetei îi provoca un fel de teamă. I se părea rea. O privea circumspect, deşi nu se putea sustrage unui sentiment de admiraţie.

— Bolnav? reluă Annabel. Apoi continuă cu dezinvoltură, deşi cam febril: Bill bolnav! Nu pot să cred una ca asta! Nu-i aşa că eşti O.K.?

Bill îi privi de aproape nările transparente, foarte arcuite în sus.

— Da, sunt O.K. Apoi, dur: De ce ai venit?

---

[9] Old man – bătrâne (n.a.)

[10] So long – la revedere (familiar), pe curând (n.a.)

Annabel aprinse o țigară și, suflând fumul pe nas, aruncă cu ironie și foarte calm:

— Nu de dragul ochilor tăi frumoși.

— Atunci?

Tăcură. Apoi ca reluă repede:

— Era să uit! Se sculă și dădu drumul televizorului. Se transmite unul din cele mai importante meciuri ale „Lupilor" și tu habar n-ai. Se poate să nu te intereseze?

Bill se duse spre televizor și, aproape dându-i mâna la o parte, întoarse butonul și întrerupse legătura.

— Ei, Bill! spuse Annabel, descumpănită și jignită.

— Nu mă mai interesează fotbalul!

— Și dacă faci pe bădăranul, crezi că devii mai interesant?

— Nu urmăresc asta. În fața nimănui și nici măcar în fața ta.

— Dar ce urmărești?

— Să fiu lăsat în pace; să fac ce vreau.

— Oh, să faci ce vrei… Nu prea poți face ce vrei în viață. Știi asta?

— Am aflat. Totuși încerc.

— Vezi să nu te coste! Annabel continuă rar, parcă cu prietenie, dar lui i se părea că distinge o nuanță de amenințare: Știu că ai avut niște încurcături în ultimul timp și… tocmai de aceea am venit la tine.

„În sfârșit, un fir!" Bill se lăsă pe spate în fotoliu, continuând să o privească. Annabel își aprinse o nouă țigară.

— Sper că te-ai lecuit. Apoi, voit neglijent, adăugă: O persoană foarte influentă din orașul nostru a luat hotărârea să se ocupe de tine. Dorește să te întorci. Între noi fie vorba, lipsa ta din echipă se resimte foarte serios. Misiunea mea e să pornesc în presă o campanie în favoarea ta, să te pun în valoare, să stârnesc vârtejuri în jurul tău.

— Personajul influent conduce în afară de club și presa?

Annabel îl privi ascuțit.

— Într-un fel.

— Prin… tine?

Annabel lăsă să cadă întrebarea în gol. Vocea lui Bill părea amenințătoare, de aceea aruncă săgeata mai puțin subtil decât ar fi dorit:

— Trebuie să te readuc în echipă, să-ți fac – cum s-ar spune – presă bună. Sau… dacă faci în continuare pe prostul…

Asta suna într-adevăr a amenințare. Să fie vorba numai de echipa de fotbal sau era mult mai mult, iar Annabel era și ea amestecată? Bill își simți inima

zvâcnind într-o gheară de spaimă. Misteriosul subsol îi mai trecu o dată, fulgerător, prin minte.

— Ce vrei să spui?

— Exact ceea ce am spus și ceea ce ai înțeles. Sper că te-ai lecuit de prostii!

Îl privi insistent, cu ochii ei plini de ascunzișuri.

Bill se ridică și începu să se plimbe prin cameră, de la o fereastră la alta. Annabel îl urmărea cu privirea, îngândurată. În tăcerea care se lăsă, încordarea dintre ei se mai topi. Într-un târziu, Bill se opri și-i spuse cu o voce care sună mai puțin indiferentă, mai amară decât ar fi vrut:

— Nu credeam că o să fii vreodată împotriva mea…

— Nici nu sunt, spuse ea încet. Apoi, ridicându-se: Te las să te gândești.

Amenințarea ascunsă în acordarea acestui răgaz, amenințare pusă parcă de altcineva în vorbele ei, îl făcu pe Bill să se încordeze. Aruncă sec:

— Nu te mai rețin.

Annabel tresări din tot trupul, dar după câteva clipe spuse cu părere de rău:

— Nici eu nu credeam că ai să te porți vreodată cu mine așa. Apoi veni spre el și-l privi adânc în ochi: Poți să mă judeci cum vrei, dar să știi că mi-ai fost drag…

Și, până să poată înțelege Bill ceva din sclipirea ochilor ei, Annabel îi atinse ușor obrazul cu buzele și ieși.

Bill fu trezit brusc din gânduri de vocea tatălui său. Intrase și abia pe urmă bătu în ușă.

— Ce faci, băiete? Credeam că dormi. De ce stai pe întuneric?

Bill se ridică greoi și aprinse lumina.

— Bună, Pa! Intră! adăugă el, malițios.

Bătrânul Webster făcu câțiva pași și aspiră adânc parfumul fin din odaie.

— Hm! mormăi el, apoi începu să fredoneze: Când am pornit cu frumoasa Margaret pe râu în jos…

— Lasă-te de astea, Pa! îi aruncă Bill. La vârsta ta nu-ți șade frumos!

Bătrânul se așeză, oftând, și împinse în lături scrumiera cu cele trei țigări fine, fumate până la jumătate. Un timp tăcu, îngândurat, frecându-și bărbia aspră. Apoi spuse, rar:

— Poți să te întâlnești cu cine vrei. Dar nu la mine în casă, Bill. Cred că asupra acestui lucru ne-am înțeles demult.

— All right, Pa! A fost o ziaristă care mi-a transmis invitația de a reintra în echipă.

Bătrânul ridică îngrijorat ochii:

— Și eu care credeam că-ți aduc o veste mare. Poate că acum nu te mai interesează.

— Spune, Pa. Despre ce-i vorba?

— Am vorbit cu bătrânul Thomson. „Săgeata” ridică ancora poimâine-dimineață.

— Pa! Dragul meu old boy!

Bill se simțea luat de un mare val de descătușare. Scăpa! Le scăpa printre degete! Și asta, al naibii, era o lovitură!…

PARTEA A DOUA
VÂNĂTOARE DE „VULPI” ÎN PACIFIC

I

Undeva, departe, în spatele vaporului, coasta californiană fu înghițită de ceață și Bill – care privea prin hubloul cabinei sale – răsuflă ușurat.

Reușise! Reușise să le fugă de sub nas.

Aspiră cu nesaț aerul proaspăt și sărat al oceanului și o adâncă pace i se oploși în suflet. Apele erau albastre – de un albastru intens – și cerul fără pată.

„Săgeata” despica apele voinicește, puțin cam greoi, dar puternică și sigură. Tot mai departe, se avânta fără răgaz, pe întinderea nesfârșită a oceanului, lăsând în urma ei o dâră de spumă bogată, ce se deschidea ca un evantai. Mașinile duduiau înfundat și egal și în ritmul lor Bill începu să cânte în gura mare un cântec de pirat…

Nu dormise toată noaptea de emoție și totuși nu simți niciun fel de oboseală. Plecase devreme de tot, hotărât să înfrunte vrăjmășia străzii și să ajungă cu orice preț pe vas. Ocolind prin străduțe dosnice, escaladând garduri și traversând grădini străine, sărind din mers dintr-un vehicul într-altul, Bill ajunse teafăr în port cu micul său sac de voiaj în mână. Pitit după baloturi, pândi îndelung un moment prielnic.

„Săgeata”, încărcată până la refuz, era gata să ridice puntea care o lega de chei. Bill o străbătu în fugă și gâfâind nimeri drept în fața căpitanului. Bătrânul Thomson, care avusese o discuție lungă și inutilă cu armatorii, referitoare la încărcătură, era neobișnuit de morocănos în dimineața aceea.

— Wellcome[11], Sir, wellcome!

Bill bâlbâi o scuză din care până la urmă căpitanul nu înțelese nimic, deși afișase o atenție plină de politețe, până când întrerupându-l, strigă:

— Pe dracu! Ai avut noroc că n-am avut pe cine trimite la Agenție, să-ți caute un înlocuitor…

Se întrerupse. Descoperise ceva în neregulă și-l părăsi brusc, mușcând avan din mușțiucul pipei.

Bill nu mai crezu nimerit să-i aștepte reîntoarcerea. O șterse cât putu de repede spre cabina sa, unde stătu tot timpul cât țină manevrele de plecare. Abia când portul rămase în urmă, la distanță, îndrăzni să iasă pe punte. Și parcă încă nu-i venea să creadă că se află în plin ocean…

---

[11] Wellcome – bun venit (în l. engleză) (n.a.)

Da, reușise! Reușise să-și îndeplinească planul mai ușor chiar decât și-a închipuit.

Vasul se legăna domol și o briză răcoroasă inunda cabina. Înconjurat de sclipirea jucăușă a beculețelor de la aparate și de țăcănitul monoton al manipulatoarelor Morse, Bill se regăsi într-o atmosferă pașnică și familiară. Avea puțin de lucru și gândurile începură să-i hoinărească.

Ce-ar fi să debarce în Hawaii și să se angajeze pe un vas de cursă lungă? „Bill Webster, bătrânul lup de mare!" Ei, da! Ar fi o soluție să scape definitiv de prigonitorii săi necunoscuți.

„Săgeata", după ce-și va fi depus încărcătura în Hawaii, după câteva escale scurte, își va relua drumul spre Beachtown și totul va fi iarăși ca la început, pe când un vapor de cursă lungă colindă luni de zile, poate ani, până să atingă din nou portul din care a plecat.

„Da, da. Așa am să fac! își spuse Bill. Cu puțin noroc, nu se poate să nu reușesc."

Ca într-un caleidoscop îi trecură apoi prin față mama, „old boy", Tom, Annabel, faleza de la Beachtown, tot ceea ce ținuse de viața lui de până atunci, și simți o strângere de inimă. Un vapor de cursă lungă colindă luni sau, poate, ani… Dar asta însemna să nu-i mai vadă, într-un fel să se rupă de ei. „Nu! În niciun caz nu trebuie să mă arăt slab. Trebuie să fiu bărbat!"

Rămase multă vreme cufundat în gândurile care-i hoinăreau acum pe mări necunoscute, peste insule și porturi încă neîntâlnite. În închipuirea lui Bill se legănau cu foșnet palmieri înalți, se ridicau talazuri, pluteau aisberguri, se învârtea întreaga lume cu frumusețea ei abia bănuită.

Pe neașteptate, țăcănitul aparatelor îl scoase dintr-ale sale. Bill interceptă mesajul unui vapor necunoscut, care anunța apropierea unei furtuni din larg. Rămase încordat pe recepție, dar legătura se întrerupse și, cu toate străduințele sale, nu reuși s-o mai restabilească. Privi afară. Oceanul era la fel de albastru și de calm ca la început și cerul fără o scamă de nor. Dar Bill știa că cu Pacificul nu era de glumit. Intră imediat în legătură cu postul de pe coastă și ceru informații asupra timpului.

I se transmise că, în întreaga emisferă nordică, oceanul este calm și liniștit și că nu se prevede nimic neobișnuit.

Bill îi comunică prin telefon ofițerului de cart cele întâmplate și acesta îl repezi când nu-i putu spune nimic despre vasul cu pricina. Dar fiindcă avea destulă bătaie de cap cu încărcătura din cale-afară de mare a vasului uită repede întâmplarea.

Și orele trecură și Bill își încheie serviciul fără să se fi întâmplat ceva. Uitase și el de ciudatul avertisment din larg. Noaptea, însă, avu un somn neliniștit. Se trezi deodată cu un sentiment neobișnuit de teamă. Avea senzația că-l amenință o primejdie iminentă, de care nu avea cum să scape.

Buimac de somn, sări din hamac, își trase în grabă hainele pe el și urcă pe punte. O lună neobișnuit de mare și rotundă scălda apele liniștite într-o lumină metalică. Nu se simțea niciun fir de vânt. Era zăpușeală. Aerul greu, cald și umed se lăsase ca un clopot peste ocean.

— Ce-i, Bill, ai insomnie? îl interpelă o voce din întuneric.

— Mda, așa se pare, răspunse el posac.

Teama i se păru absurdă, copilărească. „Insomnie! Hm!" Se întoarse și coborî scărița spre cabină.

În noaptea aceea se mai trezi de câteva ori, dar numai pe jumătate, și i se păru că simte un tangaj puternic. Amintindu-și însă de atmosfera pașnică de afară, își spuse că visează.

Dimineața, însă, când ieși pe punte, își dădu seama că se schimbase ceva. Apele erau tot liniștite, dar aveau cu totul altă culoare. Deveniseră verzi, un verde murdar și otrăvit. Vremea se răcise simțitor și la orizont, în stânga, cerul era negru ca noaptea.

Bătrânul căpitan Thomson se foia încoace și încolo și parcă adulmeca zările. Pipa i se stinsese, dar el nici nu băgase de seamă. Își plimba ochii pe boltă, apoi pe fața apelor și din nou pe cer. Deodată, privirile i se opriră la baloturile stivuite pe punte. Începu să mormăie ceva nedeslușit și dispăru în cabina de comandă.

În curând începu o forfotă neobișnuită. Mateloții înarmați cu frânghii începură să întărească legăturile baloturilor. Bill se învârti un timp în jurul lor, fără rost.

— Hei! Ce stai degeaba?! auzi pe neașteptate vocea tunătoare a bătrânului Thomson. Ia fă bine și pune mâna!

Bill nu îndrăzni să-i răspundă. Se amestecă repede printre ceilalți și se apucă să-i ajute.

Soarele nu mai răsări în dimineața aceea. Negura se lățise cu viteză peste întregul orizont. Apele începură să se agite, tot mai neliniștite, și „Săgeata" se legăna din ce în ce mai tare. Picături mari de ploaie începură să cadă, la început răzlețe, apoi tot mai dese, până când, cu o rafală puternică de vânt, întreg cerul se prăbuși peste ei și se făcu noapte. Vântul sufla cu putere, iar ploaia îi biciuia fără milă. Nu se mai vedea nimic în jur. Vasul începuse să se legene îngrijorător și pe punte răsunară comenzi, dar Bill nu le deslușea înțelesul. Era preocupat să facă un ultim nod, dar frânghia devenise alunecoasă și îi scăpa mereu. Un strigăt puternic răsună lângă el și, instinctiv, Bill se încleștă cu amândouă mâinile de

frânghiile baloturilor. Se auzi o pârâitură puternică, o zguduitură cutremură totul și, cu un muget, peste Bill se prăbuși un zid uriaș de apă.

Totul devenise un coșmar. Bill nu mai avu curajul să se desprindă de baloturi și să-și caute un adăpost mai sigur. Nu vedea nimic. Se credea singur. Nu putea să prevadă valul următor și, dacă și-ar fi părăsit locul, risca să fie măturat de pe punte în iadul de jos, de unde nicio putere din lume nu-l mai putea salva. Pentru mai multă siguranță, își trecu capătul de frânghie în jurul mijlocului și se hotărî să aștepte.

La un moment dat, i se păru că se lasă o liniște, o acalmie deplină. Tocmai se pregătea să-și părăsească adăpostul, când o zguduitură puternică cutremură vasul. Bill simți că puntea îi fuge de sub picioare, frânghia îi intră în carne și, până să înțeleagă ce se întâmplă, se simți ridicat pe sus, izbit cu capul de ceva tare, ca apoi să se prăbușească adânc, tot mai adânc.

II

Se trezi cu o senzație ciudată. Era târât cu mare viteză printre valuri. Simțea frânghia udă cum se încorda din când în când, strângându-l pe sub brațe. În jur totul fierbea și clocotea. Bill se agăță cu amândouă mâinile de frânghie și lupta din răsputeri să se mențină la suprafață. Un val uriaș îl săltă în spinare. Abia avu timp să vadă o pată mare, neagră, alunecând printre apele înspumate, drept în fața sa. Frânghia se încorda, aproape să-l sufoce.

Bill își înzeci eforturile. Speranța că a rămas legat de vapor îi dădu putere, deși își dădea seama că, în acest caz, frânghia ar fi trebuit să fie neobișnuit de lungă.

Cât a durat zvârcolirea aceasta printre valuri nu-și mai putu aminti niciodată. Știa doar atât că, atunci când începură să-l părăsească puterile, după ce înghiți de câteva ori apă sărată și grețoasă, și când era gata să se înăbușe sub avalanșa de valuri, pentru o fracțiune de secundă zări o spărtură printre nori. Apoi vântul căzu brusc și valurile își pierdură din putere. Bill își dădu seama de asta după felul cum îl smucea frânghia, parcă tot mai rar și mai puțin violent.

Începu să-și coordoneze, pe cât putea, mișcările, folosind orice prilej pentru a-și recâștiga puterile. De câte ori îl ridica câte un val, încerca să descopere undeva în față silueta „Săgeții”, dar nu reușea. Orizontul său era foarte strâmt. Chiar atunci când un val înalt îl sălta în sus, alte zeci de valuri îi acopereau cerul cu spinările lor înspumate. Și Bill fu nevoit să aștepte încă multă vreme până ce orizontul începu să se lărgească în jurul lui, atât încât să-și dea seama că pe tot întinsul apelor nu e nici urmă de vapor.

Pata întunecată pe care o zărise în fața lui nu era altceva decât o mizerabilă îngrămădire de lăzi, pe care valurile le aruncau încoace și încolo fără nicio noimă.

Deznădejdea lui Bill fu covârșitoare. Singur. Cerul, apa, o frânghie și câteva lăzi. Înspăimântat, se agăță de frânghie cu disperare. Metru cu metru se târî de-a lungul ei, aproape, tot mai aproape de ciudata ambarcațiune care-l târâse după ea prin furtună.

Ajunse la prima ladă și, cu mari eforturi, reuși să se ridice pe ea. Stătu întins multă vreme, respirând din greu, încercând să-și recapete forțele și, mai ales, încercând să nu se lase cuprins de deprimare. Începuse să se destindă, când un val uriaș făcu să se ciocnească lăzile între ele și-l azvârli pe Bill din nou în apă. Înotând să iasă la suprafață, agățat de frânghie, se trase iarăși până lângă ladă, și, după ce se urcă, se legă strâns de ea. Acum cel puțin nu mai putea fi aruncat în apă.

Stătu multă vreme întins. Cerul începu să se lumineze și curând apăru și soarele dintre nori. Nu se mai simțea decât o briză foarte ușoară, iar valurile se domoleau treptat.

Bill începu să-și cântărească situația. În jurul lui pluteau șase lăzi mari, lungi de aproape trei metri și late de vreun metru și jumătate. Cea mai mare parte din volumul lor era cufundat în apă. Peste linia de plutire nu ieșeau decât cu mai puțin de jumătate de metru. Erau legate între ele printr-o învălmășeală de frânghii. Unele dintre ele erau rupte, altele pe jumătate roase.

Pentru a se pune la adăpost – cel puțin deocamdată – Bill se hotărî să-și înjghebeze o plută, legând lăzile între ele, două câte două. Dar treaba se dovedi a fi mult mai grea decât își închipuise. Când, după o trudă îndelungată, reuși să descurce prima ladă și s-o desprindă de celelalte, vrând s-o tragă la locul destinat, își pierdu echilibrul, gata să cadă, și scăpă frânghia din mână. Până să-și revină, lada se și găsea la vreo zece metri distanță. Și abia acum Bill observă cele trei cozi triunghiulare, care spintecau apa în ocoluri largi în jurul ambarcațiunii sale. Erau, fără îndoială, rechini, care-l simțiseră. Dacă ar fi căzut din nou în apă, ar fi fost pierdut.

Bill renunță la planurile sale și sări pe lada care se afla mai la mijloc. Se hotărî să le tragă pe celelalte lângă ea, cum s-o nimeri. Și astfel își alcătui mai degrabă un refugiu decât o plută.

Până să termine ce-și propusese, se făcuse întuneric. Se întinse pe spate și privi în sus. Niciodată cerul nu i se păruse atât de înalt și de înstelat. Ochii i se cufundară adânc, adânc, printre milioanele de luminițe pâlpâinde și abia acum își dădu seama cât e de mic, de neînsemnat și de singur. Totul, viață, oameni, rămăsese nespus de departe. Nu mai exista decât el în imensitatea spațiului nemărginit.

La început i se păruse că stă pe loc: un punct minuscul încremenit în mijlocul apelor. Dar treptat, observă că cerul se rotește ușor, semn că ambarcația sa se mișcă. Încotro? Cine i-ar fi putut-o spune! Dacă ar fi avut măcar niște cunoștințe elementare de astronomie, poate că ar fi reușit să determine direcția spre care îl purta, probabil, un curent al Pacificului, pe care el nu-l cunoștea. Dar bietul Bill nu reușea să-și dea seama nici măcar care-i nordul și care-i sudul. Îl înjură pe bătrânul și ramolitul Pidgelton, profesorul său de matematică și astronomie; și, fiindcă era numai cu sine, avu curajul să-și blesteme și lenea sa de elev, preocupat mai mult de sport decât de carte.

Foamea, dar mai ales setea îl chinuiau tot mai crâncen. Bill se hotărî să încerce să doarmă ca să uite. Se legă bine cu frânghia de ladă și închise ochii, căutând să nu se mai gândească la nimic.

Se trezi învăluit de o lumină ciudată și, în primul moment, nu reuși să-și dea seama care-i cerul și care-i apa. Plutea printre mii de steluțe fosforescente, închipuind un alt cer, o altă lume. O mână nevăzută părea că risipise cu dărnicie o pulbere de stele, mai bogată și mai plină de viață decât îndepărtata risipă stelară de deasupra sa. Bill privea fermecat, uitând de toate. Lumea oceanului i se descoperea așa cum n-o putuse cunoaște niciodată de la înălțimea punții vaporului.

Nu după multă vreme, cerul începu să-și piardă strălucirea diamantină. La orizont se arătă o dungă de lumină. Părea un incendiu uriaș, izbucnit undeva departe, la marginea lumii. Și lumina puternică făcu cerul să pălească și din mijlocul ei se ivi o lună mare și roșie…

Dimineața, Bill se trezi cu mult înainte de răsăritul soarelui. Cârduri de păsări necunoscute treceau în zbor pe deasupra lui, cu țipete asurzitoare. Se sculă în picioare și începu să scruteze orizontul. Știa acum că pământul nu poate fi departe. Și, într-adevăr, undeva la stânga descoperi o pată neagră, întinsă, care când apărea, când dispărea în valuri.

Bill își făcu socoteala că ar putea ajunge înot până la ea. Dar ar fi fost o nebunie să încerce așa ceva. Rechinii și poate chiar și alte viețuitoare marine care trăiau prin aceste locuri l-ar fi atacat imediat. Și atunci ar fi fost pierdut. Trebuia să aștepte. Să aștepte – dar ce? Insula, sau poate o îngrămădire de stânci, păru la un moment dat că se apropie. Peste puțin, însă, dispăru cu totul.

Către amiază, foamea și setea deveniră de nesuportat. Bill se chirci pe ladă. Deodată descoperi din nou o pată la orizont, care sălta printre valuri. De data asta însă, în cu totul altă parte de locul unde o zărise prima dată. Și abia acum înțelese Bill că ambarcațiunea sa se rotea, se rotea la întâmplare. Mai târziu pata dispăru definitiv și toate străduințele sale de a o regăsi fură în zadar.

Începuse acum să-l chinuie și căldura. Soarele ardea fără milă și nu se simțea nicio boare de vânt. Bill își dezbrăcă bluza, o udă, se întinse pe burtă și-și acoperi capul cu ea. Așa trecu o zi nespus de lungă. De aci însă, în mintea lui Bill, nopțile și zilele alternară ca într-un coșmar, până nu mai fu în stare să-și dea seama când se sfârșește una și când începe cealaltă. Gura îi era uscată și buzele crăpate îl dureau. Zăcea într-o desăvârșită toropeală și o totală indiferență pusese stăpânire pe el.

Deschizând ochii la un moment dat, i se păru că vede un vapor mare și alb, încremenit pe linia orizontului. Distanța era însă prea mare ca acesta să-l poată descoperi, iar el nu avea cum să-i atragă atenția. Dar poate că vaporul alb nici nu exista. Nu era decât o halucinație.

Apoi nici nu se mai sculă să-și ude bluza. Cercuri de foc jucau peste pleoapele închise și orice mișcare era un adevărat chin. Totul în jur porni să se învârtească, să se învălmășească și Bill avu senzația că se destramă.

III

O mână fină și ușoară îi trecu de câteva ori peste frunte. Bill zâmbi. Era mâna Annabelei, ar fi recunoscut-o dintr-o mie. Deschise ochii. Ce păcat că visul se destrămase. Cerul era foarte aproape și alb, lucios de alb. Legănarea valurilor aproape că n-o percepea. Închise ochii liniștit. Va ploua curând și va fi apă. Va bea în sfârșit apă.

— Apă… șoptiră buzele sale aproape fără voie. În clipa următoare simți o mișcare în jur și primii stropi de ploaie, cu gust acrișor și parfumat, îi picurară pe buze…

La început, când deschise ochii nu văzu decât două cercuri negre în penumbra din jur. Apoi cercurile se dovediră a fi, de fapt, niște ochelari care ascundeau doi ochi oblici, ciudați. Apoi vântul mătură totul și nu rămase decât penumbra. Și din penumbră răsări pe neașteptate Annabel, înaltă, subțire, dar cu fața blândă, cu părul blond, cu ochi albaștri. Se apropie mult și se aplecă zâmbind deasupra lui.

— Ei, bătrâne lup de mare, cum te simți?

Avea un accent îngrozitor, cum numai la marinarii străini mai auzise.

— Lasă-l în pace, se auzi o voce subțire, de bărbat, ușor cântată.

Apoi un cap straniu cu mustață luă locul ciudatei Annabel și doi ochi oblici, de chinez, îl priviră îndelung și cercetător din dosul ochelarilor cu rame negre și groase.

Speriat, Bill închise ochii și un geamăt scurt îi scăpă printre buze. Și iarăși simți palma mică lunecându-i peste frunte, caldă, liniștitoare și se simți deodată bine, tare bine…

Se trezise demult și se străduia să înțeleagă ce se întâmplase. În locul podelei de scândură a lăzii sale, se văzu întins pe un pat alb, cu cearșafuri imaculate. Deasupra, în locul cerului, se boltea un tavan alb. Mirosea puternic a medicamente, un miros persistent pe care nici briza sărată a oceanului, ce pătrundea prin geamul deschis, nu reușea să-l alunge. Era, fără îndoială, într-o cabină, o cabină de vapor mare și luxos.

Ușa se deschise fără veste. Apăru o fată în alb, cu o figură luminoasă și foarte cunoscută.

— Ei, bătrâne lup de mare, te-ai trezit?

Unde mai auzise această voce mângâietoare cu accent îngrozitor? Îi zâmbi politicos.

— Cred că te-ai săturat de stat în pat. Ce zici? Am să-ți caut niște haine pe măsura ta. Astăzi ești binedispus și ai ochi de om sănătos. Toate astea le spuse în timp ce-i lua pulsul, apoi se ridică: Așteaptă o clipă, spuse. Mă întorc imediat.

Și Bill, complet năuc, aștepta întoarcerea fetei în alb. Ascultător, fără să pună întrebări, se bărbieri și se îmbrăcă într-o ciudată uniformă de marinar. Fata îi aduse apoi un dejun destul de frugal și îl privi, zâmbind.

— Nu te repezi la mâncare! Nu uita că stomacul ți-e încă sensibil, după atâtea zile de post. Ai cam înghițit apă de mare…

Încercă și Bill să râdă, deși nu-i prea venea.

— Unde mă aflu? îndrăzni să întrebe, într-un târziu.

— Pe „Neptun”, bătrâne lup de mare.

— Am impresia că stăm pe loc.

— Stăm. Și încă de o săptămână încheiată.

„Dracu să mai înțeleagă ceva, își spuse Bill încurcat și renunță să mai pună întrebări. Poate-și bate joc de mine; prea râde într-una. Dar e tare nostimă, cu ochii ăștia de «nu mă uita»”. Și tocmai pe când se pregătea să-i cerceteze pe îndelete, în cameră intră un chinez mărunt, cu ochii oblici ascunși în spatele unor imenși ochelari cu ramă neagră.

— Eu sunt doctorul, se prezentă el într-o engleză cântată. Cum te simți?

— Foarte bine, mulțumesc. Numele meu e Bill Webster.

— Comandantul vasului ar vrea să stea de vorbă cu dumneata. M-a întrebat dacă ești destul de restabilit.

Bill îl asigură că se simte foarte bine. Doctorul nu luă în seamă întreruperea și continuă:

— Prea întremat nu ești, dar cred că o scurtă conversație n-are cum să-ți strice.

Un marinar înalt, voinic, cu o barbă mare blondă și cu ochi albaștri copilărești, venise după el și-l conducea tăcut, zâmbindu-i în răstimpuri. Trecură de-a lungul unor coridoare luminoase, urcară scărițe de metal vopsite în alb, trecură prin alte coridoare mai spațioase, acoperite cu covoare. Totul strălucea de curățenie. Pretutindeni te întâmpina lumina și spațiul. După tot ce i se ivea în cale, Bill ajunse la concluzia că se afla pe un vapor mare și foarte bine utilat. Dar abia când fu sus, pe punte, reuși să-și dea seama, cu adevărat, cât de mare era vasul alb, încremenit în mijlocul apelor și care purta numele zeului mărilor.

Cu toate că vasul stătea în loc, pe punte domnea o activitate deosebit de febrilă. Grupuri de „civili" bărboși, cu căști mari albe, se agitau de colo-colo. Câțiva se învârteau în jurul unor ciudate aparate, cu nenumărate oculare și lentile, alții tocmai coborau în apă, cu ajutorul unei macarale, o plasă enormă de o formă nemaiîntâlnită. Undeva în larg plutea o șalupă târând un odgon după ea. O altă mașinărie aduna un cablu, care nu se mai sfârșea, pe un mosor enorm, sub ochii atenți ai altor doi bărboși.

Bill nu mai știu la un moment dat încotro să privească și de ce aparatură sau cabluri să se ferească.

Ajunse în fața comandantului. Luă poziția de drepți și se prezentă reglementar, dând numele vasului său, locul și împrejurările în care naufragiase.

Comandantul vasului primi raportul zâmbind, apoi îi strânse mâna cu putere și-l pofti în cabina sa. Îl rugă să ia loc și-i oferi țigări. Bill refuză. Comandantul o aprinse pe a sa și cabina se umplu de un miros fin ca de miere. Era un bărbat înalt, subțire, cu umeri largi, ținută dominatoare, ochi cenușii și pătrunzători.

— E o adevărată minune că te-am descoperit. Dacă nu era inginerul Ionescu, mai rătăceai și acuma printre valuri.

Bill nu îndrăzni să formuleze o întrebare, dar privirea sa era suficient de elocventă. Comandantul zâmbi și continuă:

— Da, e un om extraordinar. Nimic din ce se mișcă pe mare nu scapă aparatelor sale. Apoi, dând la o parte cartea de pe măsuța dintre ei, se aplecă spre Bill, amuzat: Unii susțin că noaptea vorbește cu vietățile marine. Dar parcă numai el e așa? Duc cu mine cea mai trăsnită adunare de minți omenești, pe care și-o poate închipui cineva.

Bill își dădu seama că interlocutorul său era preocupat și absent. Vru să se ridice, când ochii căpitanului îl priviră cu bunăvoință.

— Ei, acum povestește pe îndelete ce ți s-a întâmplat. Erai la capătul puterilor când te-am ridicat pe punte.

Bill îi povesti totul, tot ce-și mai amintea. Vorbi stăpânit, cu calm, deși îl mai treceau fiori la gândul clipelor groaznice prin care trecuse. Comandantului îi scăpă un zâmbet de admirație. Bill îl observă și se simți mulțumit de sine. „La naiba, cred că e totuși ceva de capul meu!”

— Mă gândesc ce să fac acum cu dumneata, spuse comandantul, după o pauză. Suntem la mare distanță de liniile de navigație obișnuite, iar până o să atingem vreun port…

Bill, în loc să se amărască, așa cum se aștepta interlocutorul său, zâmbi nepăsător:

— Dacă asta e situația, n-am ce face! Va trebui să aștept!

— Bine. Atunci mie nu-mi rămâne altceva de făcut decât să anunț la San Francisco că ești pe vasul meu și că te trimit acasă cu prima ocazie. Dacă vrei să transmiți ceva, treci pe la cabina radiotelegrafiștilor. Le voi da dispoziții în acest sens.

Bill mulțumi și se ridică să plece.

— Și distrează-te și dumneata cum poți. Avem bibliotecă, club, piscină… Deocamdată o să trebuiască să mai stai la infirmerie, apoi, dacă vrei, caută-ți un rost pe lângă vreo echipă, sau laborator. Aici, oricine are de lucru până peste cap, numai marinarii stau degeaba.

Și cu un zâmbet ironic, deși ușor amar, comandantul îl concedie.

IV

Complet refăcut, Bill ședea tolănit într-un șezlong la umbră, în marginea piscinei de pe puntea vasului și căsca alene. De trei zile „Neptun” zăcea în același loc. În jur se desfășura aceeași activitate intensă. Privind și nepricepând nimic, totul îi apărea fără niciun fel de noimă. Încercase să se apropie când de un grup, când de altul, căutând să înțeleagă câte ceva și să se facă, într-un fel, folositor. Dar toți erau atât de preocupați de munca lor, care părea foarte migăloasă și cerea multă pricepere, încât Bill simțea că-i încurcă. Era abătut și se plictisea de moarte.

Singurul loc în care-i plăcea să-și treacă timpul era ștrandul. Dimineața și-o petrecea cu marinarii care nu erau de cart. Înota, juca șah sau pălăvrăgea despre câte-n lună și-n stele. (Pe Bill îl uimise numărul mare al celor ce cunoșteau engleza.) După-amiază veneau și „civilii”, adică diverșii cercetători, și era mare înghesuială. Atunci Bill prefera să se retragă în cabină, lângă Petea.

Petea era prietenul său. Vesel, cu ochi albaștri, cu părul buclat și cu un moț lăsat pe frunte, radiotelegrafistul îl luase la el în cabină. Și tot el își luase sarcina de a-i vorbi despre expediția științifică de pe vasul „Neptun”, „cea mai selectă expediție științifică internațională din lume”. Tot el îl călăuzise pe la diversele grupuri de cercetători și prin numeroasele laboratoare de pe vas.

Se pare însă că azi Petea, prins de alte preocupări, uitase de el. Bill se chinuia să priceapă ceva dintr-un tratat de oceanologie, pe care i-l scosese prietenul său de la bibliotecă. Dar era prea greu. Era scris pentru specialiști. Nu înțelegea mai nimic. Îl puse sub cap, se întinse mai comod în șezlong și închise ochii. I se făcuse somn. Era gata să aţipească, când în spatele său răsună un râs piţigăiat și răutăcios.

— Puturosule! Dormi? Rușine, rușine, să-ți fie rușine. Puturosule! Toată ziua dormi.

Bill sări ca ars și, roșu la față, se-ntoarse spre cel care-l apostrofase. Dar nu văzu pe nimeni. Intrigat, se așeză la loc. Dar nu apucă să închidă ochii că iar se auzi vocea arțăgoasă și râsul nesuferit izbucni mult mai aproape decât adineauri:

— Puturosule! Dormi? Rușine, rușine, să-ți fie rușine! Puturosule! Toată ziua dormi!

Vocea avea un fel de alintare care-l înfuria la culme. Înjurând, se ridică hotărât să pună mâna pe nesuferitul care nu-l lăsa în pace și făcea glume proaste pe seama lui.

Dar în spatele său nu era nimeni. Complet descumpănit, Bill își mută greutatea de pe un picior pe altul, când izbucni din nou râsul acela care-i zgâria nervii. Pe

un odgon se legăna un papagal, de un galben murdar, care-l privea cu un aer mohorât și grav, clipind din ochi.

— A, tu erai, bestie!

Înciudat, dar și amuzat, Bill întinse mâna spre tratatul de oceanologie. Papagalul, care îi urmărea cu atenție mișcările, izbucni aproape rugător:

— Puturosule! Dormi, hai?

Bill ridică cartea și, în clipa aceea, izbucni o bubuitură înfricoșătoare la pupă și tot vasul se zgudui. Cârâind supărată, pasărea se făcu nevăzută cât ai bate din palme.

„O explozie", își spuse Bill speriat, în prima clipă, când o coloană de foc și fum țâșni în sus. Apoi zări un corp metalic, cu luciu argintiu, spintecând înălțimile, și înțelese că fusese lansată o rachetă meteorologică.

Bill își reluă locul în șezlong și, făcând haz de furia sa și de bietul papagal, încercă să-și reia lectura. Dar gândurile îi zburau mereu în altă parte. Întâmplarea cu papagalul îi lăsase totuși un gust amar, îi sporise sentimentul de inutilitate.

Seara, la club, era întotdeauna mare veselie. Mereu se improviza câte ceva și Bill era nelipsit de la program.

În seara asta se pusese la cale o întrecere sportivă, pe un ring improvizat în mijlocul punții superioare, luminată de reflectoare ca la teatru. Atrași de hărmălaie, Petea și Bill urcară și ei pe punte. În mijlocul ringului, două trupuri masive și musculoase se încleștară căutând să se biruie în strigătele galeriei ațâțate. Unul era înalt și părea ceva mai în vârstă, judecând după tâmplele cărunte, celălalt, tuciuriu și cu ochii ușor migdalați. Bill trecu din prima clipă de partea tuciuriului, acordându-i prima șansă. Petea nici nu se hotărâse când, cu o mișcare dibace, căruntul își puse adversarul la pământ, în strigătele asurzitoare ale galeriei.

Imediat, organizatorul întrecerii, laborantul Mathieu, poate cel mai vesel și mai neastâmpărat om de pe bord, sări pe ring și – în aplauzele asistenței – îl declară pe Norden cel mai tare om de pe bord. Apoi, ridicând mâinile deasupra capului, ceru să se facă liniște.

— Oricui va reuși să-l doboare măcar o singură dată, spuse el solemn, i se va dărui drept recompensă un tort pregătit special de maestrul cofetar Erdos și o sticlă de șampanie portugheză, procurată cu mare sacrificiu de către conducerea clubului.

Apoi bătu din palme de trei ori și imediat își făcură apariția doi stewarzi îmbrăcați în smochinguri albe: primul purtând un imens tort cu o glazură grozavă, ornat cu un batiscaf de ciocolată, al doilea o frapieră argintie din care se ițea gâtul

subțire al unei sticle, împodobită cu panglici multicolore. Se auziră exclamații de uimire. Însoțiți de aplauze furtunoase, stewarzii trecură pe sub nasurile galeriei și dispărură spre sufragerie.

La început nimeni nu se încumetă să-l înfrunte pe Norden, care sta rezemat de un stâlp lângă saltelele ringului și zâmbea amuzat de vorbăria micului laborant. Spectatorii începură să dea semne de nerăbdare când marinarii împinseră pe ring, în ciuda pro-testelor sale, pe un ins slab și uscat care, când se pomeni în fața lui Norden, o rupse la fugă, fluierat de întreaga asistență.

Apoi, pe neașteptate, se prezentă primul concurent la gloriosul titlu de „cel mai tare om de pe bord". Se îndreptă liniștit spre Norden și-i întinse mâna. Era roșcat și-l întrecea cu un cap. Se făcu liniște. Arbitrul îi explică regulile întrecerii și lupta începu odată cu strigătele de încurajare. Adversarii se învârtiră un timp unul în jurul celuilalt, studiindu-se, gata de atac. Roșcovanul încercă câteva figuri, dar Norden se eschivă de fiecare dată cu abilitate. Și, pe neașteptate, se repezi asupra roșcatului. Surprins, acesta nici nu apucă să schițeze vreun gest de apărare că se și trezi întins pe saltea.

Bill se simți cuprins de respect pentru acest atlet încărunțit înainte de vreme. Știa să lupte, nu glumă! A înțeles din prima clipă că adversarul său se bizuie mai mult pe forță și evitase îmbrățișarea brațelor lui musculoase. Dar Bill mai observă că Norden începuse să obosească. Fața-i căpătase o paloare accentuată și pe frunte îi apăruseră broboane de sudoare.

Se ivi un nou adversar, un colos numai mușchi și tendoane. Galeria îl primi cu strigăte, bucurându-se că de astă dată vor avea un spectacol în lege. Avu loc același ceremonial în prezența arbitrului, apoi cei doi luară poziție de atac. Și, spre marea dezamăgire a spectatorilor, lupta fu și de data aceasta foarte scurtă. Colosul se repezise orbește înainte, Norden se eschivă printr-un salt și-l apucă în așa fel, încât nu se mai putu apăra și atinse podeaua cu umerii.

Bill urmărea plin de admirație eleganța cu care lupta Norden și, în același timp, îi părea rău că rezistența acestuia scade atât de repede. Se vedea că îi lipsește antrenamentul.

Galeria începea să dea semne de nerăbdare, dar niciun nou concurent nu se mai ivi. Publicul simțea probabil aceeași dezamăgire ca și spectatorii unui meci de box, care se pregătesc să urmărească o luptă acerbă de-a lungul a cincisprezece minute și, în loc de asta, unul dintre adversari e făcut k.o. în prima repriză. Unii începură să se scoale de pe locurile lor și parcă și lui Norden îi trecuse cheful.

Sub ochii mirați ai lui Petea, aproape fără să vrea, Bill începu să-și facă loc printre privitori și se apropie de ring. Un vuiet de uimire trecu prin mulțime. Cu toată robustețea sa, Bill apărea mic și plăpând pe lângă adversarul său cărunt.

Își strânseră mâinile, în timp ce arbitrul se scărpina încurcat în creștet. Nu știa ce să facă, să permită această înfruntare, sau nu. Evident, lupta era inegală. Bill, însă, fără să-l bage în seamă, începu să-și dezbrace calm bluza și pantalonii de împrumut, rămânând doar în slip. Aștepta gongul de începere, improvizat dintr-un cazan de aramă de la bucătărie.

Arbitrul și organizatorii însă se cufundaseră în îndelungi tratative, până când galeria înfuriată începu să-i fluiere. Neavând încotro, arbitrul îi chemă pe cei doi adversari în mijlocul ringului.

— Norden, te fac răspunzător de fiecare oscior al oaspetelui nostru american! spuse el, spre marea dezamăgire a lui Bill care se aștepta să se rostească solemn o formulă prin care adversarii să fie îndemnați să-și apere cinstit șansele, sau – în orice caz – ceva asemănător.

— Nicio grijă! Doar nu sunt copil, răspunse Norden zâmbind.

Și lupta începu. Bill miza pe faptul că Norden va lua meciul ușor și va ataca primul. Și nu se înșelă. Renunțând la prudența sa, căruntul se repezi și-l apucă strâns cu amândouă brațele. Bill se propti bine pe picioare și reuși să pareze toate încercările adversarului său de a-l răsturna. Galeria începu să murmure uimită, apoi se liniști și rămase încordată. Norden nu se așteptase la asta și, dându-și seama că-și subapreciase adversarul, începu să-și piardă calmul. Bill era atent la fiecare manevră a căruntului, așteptând să-l prindă pe picior greșit. Deodată, Norden schimbă tactica. Cu o mișcare dibace, se răsuci și-l cuprinse pe Bill pe după cap, aplecându-l cu putere înainte. Galeria murmură dezamăgită, văzând cât de ușor căzuse Bill în capcană. Întrecerea amenința să se termine ca și cele precedente: prea repede și fără acele întoarceri neașteptate, care fac deliciile spectatorilor. Norden îl strângea ca într-o menghine și se părea că Bill nu mai are nicio scăpare. Și deodată – nimeni nu reuși să-și explice cum – Norden zbură pe spate, destul de caraghios, în timp ce Bill căzu într-un genunchi, ridicându-se însă foarte repede, din nou gata de luptă. Toți amuțiră încremeniți. Norden se ridică și cu dinții strânși înaintă spre Bill. O arteră umflată i se zbătea pe fruntea asudată. Arbitrul se fâstâcise și nu știa ce să facă. Bill pândea apropierea celuilalt, cu nervii încordați, urmărindu-i atent fiecare mișcare, conștient că gluma se îngroșa. Tensiunea crescuse la maximum – pe ring și printre spectatori.

Și deodată, peste liniștea înghețată de pe punte, răsună un râs ascuțit, isteric, drăcesc. Norden încremeni cu ochii holbați, cu brațele atârnându-i neputincioase

de-a lungul trupului, în timp ce spectatorii se tăvăleau de râs. Papagalul însă se sperie, aruncă pițigăiat și dezorientat un „rușine” și dispăru cârâind.

Abia stăpânindu-și râsul, Mathieu apăru în mijlocul ringului și anunță că „din motive tehnice” lupta nu mai putea continua și că juriul a hotărât să împartă premiile între cei doi, prin tragere la sorți.

Abia acum Norden reuși să se apropie de Bill și-l bătu pe umăr prietenește:

— Bravo, băiatule! Ești dat dracului! Nu mă așteptam la figura asta!

Se trase la sorți și Bill – spre marea lui bucurie – câștigă tortul, iar Norden șampania portugheză.

Apoi, până să-și dea seama ce se întâmplă, cei doi fură luați pe sus de spectatorii cei mai entuziaști și purtați în triumf spre club. Înconjurați de admiratori, luară loc la o masă lungă și toți ochii se îndreptară pofticioși spre tortul imens pe care Petea, înarmat cu un cuțit subțire și foarte lung, se pregătea să-l taie bucăți. Și deodată, stupoare; când scoase prima felie și se pregăti să i-o servească lui Bill, se văzu că tortul era umplut cu rumeguș de lemn.

— Ia te uită cum și-au bătut joc de noi, spuse Norden dezamăgit, în hazul asistenței. Dar lasă că ne scoatem noi pârleala!

Făcu semn stewardului să desfunde sticla de șampanie. Se auzi o pocnitură ca de pistol și o spumă irizată începu să se reverse peste gâtul sticlei. Toți se repeziră cu paharele ca să nu se piardă niciun strop.

De astă dată se petrecu o adevărată minune. Stewardul turna în primul pahar, cel al lui Norden, dar acesta nu se umplea. Se vedea clar cum lichidul, ușor îngălbenit și spumos, curge din sticlă și totuși în pahar nu se aduna nimic. Până la urmă, sub ochii holbați ai celor din jur, stewardul deșertă întreaga sticlă. Paharul rămase gol. Șampania dispăruse undeva între gâtul sticlei și pahar.

Se priviră unii pe alții cerându-și din ochi explicații. Dezamăgiți, nu le venea să creadă. Petea ridicase sticla și, închizând un ochi, privea cu celălalt în gâtul ei. Norden izbucni în râs și se scula, strigând:

— Astea-s scamatorii de-ale lui Mathieu! Unde-i, să-l scutur puțintel de chică!… Dar laborantul dispăruse la timp. Nu-i nimic. Pun eu mâna pe el! N-are cum scăpa de pe vapor! Apoi, întorcându-se spre steward: Adu-ne la toți câte un rom dublu, dar vezi, să nu fie cumva și ăsta din spițeria lui Mathieu, că fac moarte de om!

Cu toate protestele sale, Bill fu nevoit să guste și el din romul comandat de Norden. Limbile se dezlegară repede și, treptat, Bill își dădu seama că și-a câștigat noi prieteni. Iar dintre toți, cel mai drag îi era Norden și nu se mai dezlipi de lângă umărul său.

— Când mă înveți și pe mine câteva figuri din astea? spuse Norden binedispus, punându-i o mână uriașă pe umăr.

— Păi chiar și mâine dacă vreți, se oferi Bill, încântat.

— Mâine? Norden zâmbi – și, deodată, i se păru lui Bill foarte departe: Mâine nu se poate, băiatule. Mă așteaptă un examen greu. După aceea, cu plăcere.

Și, spre părerea de rău a tuturor, Norden se sculă și se pregăti de plecare.

— Ei, Bill băiatule, îmi pare rău că trebuie să te las. Să ne vedem cu bine!

— Succes, domnule, mult succes la examen! spuse Bill repede, foarte emoționat, fără să-și dea prea bine seama despre ce era vorba.

V

În dimineața următoare, Bill și Petea se sculară tare devreme. Abia răsărise soarele. Cu toate acestea, ajunseră prea târziu ca să-și ia rămas bun de la Norden. O macara uriașă tocmai lansa pe apă o ambarcație ciudată, semănând cu o broască țestoasă, neagră. Bill era foarte necăjit. Tare ar fi vrut să-i strângă mâna și să-i ureze încă o dată noroc uriașului aceluia blond cu tâmple cărunte, pe care-l socotea prietenul său.

— Lasă, Bill, nu fi trist. O să-i urmărim tot drumul pe ecranul aparatului de televiziune submarină.

În marea sală a secției de electronică marină, cei doi abia mai găsiră loc, undeva în spate. Zeci de aparate bâzâiau înfundat, în timp ce diverși specialiști se învârteau în jurul lor. Un perete al sălii era dominat de un imens ecran lăptos, care tocmai se lumina. Lămpile se stinseră apoi și nu mai rămase decât sclipirea beculețelor multicolore și bâzâitul de bondar al aparatelor.

Și deodată se auzi vocea lui Norden, calmă, concentrată.

— Batimetrul indică zece metri adâncime. Declanșez dispozitivul camerei de luat vederi. Cobor în unghi, cu viteză redusă, conform programului.

— Bine, caracatiță bătrână. Dă-i drumul! se auzi o voce din întuneric.

— E șeful secției de electronică, îi șopti Petea repede. Apoi, uimit: Ia uită-te în dreapta!

Pe ecranul hidrolocatorului apăruse o umbră mare și turtită. Era „Broasca țestoasă”, cum botezaseră marinarii submarinul pitic, destinat studierii marilor adâncuri.

Între timp, ecranul din față se luminase puternic, într-o lumină galben-verzuie și Bill avu deodată senzația că privește într-un acvariu uriaș.

Tot felul de pești necunoscuți înotau încoace și încolo. Unii mai mari se apropiau îndrăzneț, cu ochii holbați, încât aveai impresia că dintr-o clipă într-alta vor pluti în sală. Și, deodată, zvâcniră care-ncotro și ecranul rămase gol. Un

freamăt trecu prin sală, apoi o exclamație a operatorului de la aparatele care filmau scenele cele mai importante de pe ecran. Un pește hidos, cu un bot triunghiular, oribil, pluti prin fața lor. Era însoțit de niște peștișori mici, dungați, ca niște zebre, care alunecau pe lângă el de parcă ar fi făcut parte din același corp. Erau peștii „piloți". În sfârșit, apăru și coada cu binecunoscuta aripioară triunghiulară. O șoaptă trecu prin sală și Bill nu-și putu reține un gest de groază. Era un rechin din cei mai mari.

— Priviți spre ecranul hidrolocatorului! spuse cineva din întuneric. Se văd încă vreo cinci sau șase.

Își îndreptară cu toții ochii spre direcția indicată. Într-adevăr, pe ecranul din dreapta se vedeau distinct câteva umbre mari plutind nu departe de „Broasca țestoasă". Se auzi un declic și submarinul dispăru. În schimb apăru foarte vizibil rechinii în prim plan, iar operatorul se grăbi să-i filmeze, deși imaginea de pe ecranul hidrolocatorului nu era în culori.

Privind în față, la ecranul televizorului, Bill avu vaga senzație că întreaga sală coboară încet, odată cu submarinul, spre adâncurile oceanului. Peștii, care apăruseră din nou, își vedeau de drumul lor, fără să bage în seamă ciudata ambarcație care plutea printre ei. Rareori, câte unul mai îndrăzneț ajungea până aproape de ocularul camerei de luat vederi și atunci Bill avea impresia că peștele privește de-a dreptul în sala secției de electronică.

Culoarea apei se schimba și ea pe nesimțite, pe măsură ce submarinul cobora. Avea o nuanță mai deschisă în partea superioară a ecranului și mai închisă în partea de jos. Galben-verzui la început, ecranul se coloră în albastru deschis și, trecând apoi prin toate nuanțele de albastru, deveni cenușiu. Până la urmă nu se mai distinse decât o imensă pată neagră prin care se mișcau lumini fosforescente, ca miriade de stele pe un cer întunecat.

— Aprinde reflectoarele, Norden! se auzi vocea șefului secției.

O lumină orbitoare inundă brusc ecranul și Bill închise ochii pentru o clipă. Când îi deschise iar, pe ecran ningea. Fulgi mari, albi pluteau ușor în sus. Era fitoplanctonul, pâinea pe care oceanul o pregătea pentru un mare număr din vietățile sale.

— Semnalele de chemare a peștilor, Norden, se auzi din nou aceeași voce.

Bill așteptă zadarnic să audă vreun sunet, dar nu reuși să sesizeze nimic. Și totuși, trebuie că se întâmplase ceva acolo, pentru că ecranul începu să se însuflețească. Prima dată izbucni o ploaie de stropi argintii care brăzdară cu viteză ecranul. Erau mii de peștișori care se îndreptau cu iuțeală într-o direcție necunoscută. Apoi ecranul deveni din nou neîncăpător pentru puzderia de vietăți care începură să se perinde, încoace și încolo, într-o înghesuială de nedescris.

Între grupurile de cercetători se încinse o discuție aprinsă în mai multe limbi și Bill nu înțelese nimic din cele ce se vorbeau.

— Hai să ieșim și noi odată cu electroniștii. Acum încep studiile amănunțite asupra vietăților marine și alte chestii d-astea la care nu ne pricepem. O să ne întoarcem peste vreo două ore, când o să ajungă la 6000 de metri.

Bill nu-și putu stăpâni exclamația:

— Cât?!

— Da, da. Șa-se-mii-de-metri. Primul submarin care atinge această adâncime!

Abia când ajunse pe punte, Bill remarcă că „Neptun" pornise motoarele și se îndrepta cu viteză redusă spre sud-vest.

Se așeză pe marginea bazinului de înot și încercă să-și facă ordine în gânduri. Capul îi era plin de tot felul de noțiuni noi, necunoscute, de principii despre care habar n-avusese până atunci. Hidrolocator, televiziune în culori pe bază de ultrasunete, ecosonde, ca să nu mai vorbim de numirile diverselor specii de pești, care i se roteau prin minte într-un vârtej amețitor.

„Neptun" naviga spre „pătratul 211" – locul de întâlnire cu „Broasca" lui Norden. Acesta se găsea la o distanță de circa 200 de mile de locul imersiunii.

Cerul prinse să se întunece și în atmosferă plutea vag amenințarea unei furtuni.

Norden urma să atingă adâncimea de 6000 de metri în jurul orei două după-amiază și, deși Petea urma să intre în scurt timp de cart, totuși se grăbi să ia masa și să-l însoțească pe Bill în sala secției de electronică.

Pe marele ecran tocmai se desfășura un spectacol dintre cele mai ciudate. Părea că are loc o paradă de măști dintr-un carnaval de demenți. Capete cu guri enorme și dinți lungi, deși și ascuțiți, unele cu aspect tragic, altele comice, ieșeau din adâncurile negre, plutind aproape nemișcate. Ochi mari și bulbucați se holbau pentru a dispare apoi în adâncuri; sau, dimpotrivă, ochi minusculi și fără expresie, călăuziți de antene fosforescente; și peste tot guri, cele mai monstruoase guri pe care a fost în stare vreodată să le producă o noapte de coșmar. Ba, la un moment dat, un pește lung și subțire se repezi și înșfăcă un pește de câteva ori mai mare. Pe măsură ce-l înghițea i se dilata pântecul, rotunjindu-se. Era un spectacol dezgustător. Și, abia acum, Bill observă că protagoniștii acestui spectacol au foarte des obiceiul să se înghită unii pe alții cu cea mai desăvârșită nepăsare.

Spre marea lor ușurare, brusc, răsună vocea lui Norden:

— Sunt la 6000 de metri adâncime. Mă simt admirabil. Aparatajul funcționează perfect. Mă îndrept cu viteză spre pătratul 211.

Marele ecran se stinse treptat. Vraja se risipi; se aprinseseră luminile. Operatorul cinematografic începu să-și împacheteze uneltele. Privirile tuturor se

îndreptară acum spre ecranul hidrolocatorului. În centrul său, o umbră mare, lată se îndepărta micșorându-se treptat, până când se stabiliză la o anumită valoare, după care nu mai făcu altceva decât să salte aproape imperceptibil încoace și încolo.

Bill și Petea tocmai se ridicaseră să plece, când deodată izbucni un strigăt de uimire și teamă. „Broasca” lui Norden dispăruse pe neașteptate de pe ecran.

Imediat se înghesuiră cu toții în jurul agregatelor de hidrolocație. Începură manevre înfrigurate cu pârghiile și butoanele tabloului de comandă. Dar totul fu în zadar. Se încercă apoi stabilirea unei legături prin aparatajul de fonie cu ajutorul ultrasunetelor. Dar Norden nu răspunse la apel.

Situația devenise îngrijorătoare. Fu anunțat comandantul vasului.

— Ce spune inginerul Ionescu? întrebă acesta, după ce i se raportă întâmplarea.

Tehnicienii de la aparate se foiră încurcați; se produse învălmășeală. Nu-l găsiră. Petea se oferi imediat să-l caute și porni în goană, urmat de Bill.

VI

Vremea se răcise simțitor în după-amiaza aceea. Zdrențe de nori alergau pe cer, iar soarele – atunci când se ivea pentru o clipă – nu avea nicio putere. Oceanul rămăsese calm, deși căpătase o neliniștitoare culoare albastru-cenușie. „Neptun” naviga încet spre pătratul 211. Comandantul se plimbase un timp pe punte, dar pentru că încă nimic nu-i reclama prezența, se retrase în cabina sa.

Instalat într-un șezlong la pupă, un bărbat bine legat, brunet, cu pielea bronzată, scruta zările. Întreaga-i fizionomie îți indica un om generos și bun. Ar fi părut poate prea calm dacă n-ar fi avut bărbia pătrată, voluntară și fruntea brăzdată, de sub care sclipeau ochii de o inteligență ascuțită. Era inginerul Ionescu. Urmărea visător goana norilor spre apus. Se duceau poate spre țara lui. Pe nesimțite, se simți învăluit de melancolie. Acum, acasă era toamnă, toamna aceea bogată, colorată, viguroasă, aprinsă și pătimașă: toamna bucureșteană cu cântec de viori și de țambale, cu must, pastramă și mămăliguță, cu grădinile înaintând pe trotuare, având împletituri ciudate de papură și stuf în uși, cu mese pe care te îmbie ulcele de lut smălțuit pline de must dulce, cu ospătari îmbrăcați în costum național, având pe buze veselul „Vineee!” Bucureștiul, toamna… Inginerul zâmbea cu ochii micșorați. Se vedea la șosea, pe aleile pline de orgia frunzișului bogat. Și frunzele ce cad, țipătul de noapte al păsărilor călătoare, felinarele bărcilor pe lacul Herăstrău îi picurau în suflet o stranie nostalgie.

Zgomotul unor pași repezi îl smulse din visare, întoarse capul, nemulțumit că fusese tulburat.

— Ce-i, ce s-a-ntâmplat?

— Tovarășe inginer, veniți repede! vorbi Petea, cu sufletul la gură. S-a pierdut legătura cu „Broasca”!

— Care „Broască”? Ce-s prostiile astea?

— Submarinul nostru – nu se mai știe nimic de el.

— E absurd! Așa ceva nu se poate! spuse el într-o limbă sonoră, pe care nici Bill, nici Petea nu o cunoșteau.

Totuși, înțeleseră. Inginerul îl privea pe Petea atât de încruntat, încât Bill se aștepta să-l ia dintr-o clipă într-alta la palme.

Dar până să se dezmeticească ei, Ionescu se ridicase mlădios și, cu picioarele lui lungi, din câțiva pași străbătu puntea. Cei doi se luară repede după el. Când pătrunse în sală, ceva ca un oftat de ușurare scăpă din piepturile celor care se aflau acolo. I se făcu loc cu un respect plin de simpatie.

Fără să privească pe nimeni, fără să răspundă la saluturi, aruncă o privire spre ecranul hidrolocatorului și se încruntă. Tăcut, se apropie de tabloul de comandă și începu să manevreze comenzile. Pe ecran se văzu distinct că fascicolul de

ultrasunete, emis de hidrolocator, mătură adâncimile într-un evantai larg. Și, deodată, mișcarea încetă. Inginerul privi încordat spre ecran.

— Ciudat, spuse el, adresându-se unui cercetător cărunt și smead, cu ochelari cenușii, care stătea în spatele lui. Se pare că Norden a nimerit într-o zonă în care ultrasunetele sunt deviate, sau mai bine zis dispersate, dintr-o cauză necunoscută. Ca și când cineva ne-ar conturba emisiunea cu o puternică stație de bruiaj.

O rumoare, o umbră de neliniște trecu printre cei de față și în aceeași clipă răsună vocea comandantului în difuzoare:

— Ce se aude, fachirule?

Comandantul adoptase voit un ton de glumă, deși fără să izbutească să-și ascundă complet îngrijorarea.

— Deocamdată dibuim prin blestematele astea de smârcuri de pe fund. Imediat ce reușim să ne dăm seama ce se întâmplă, te anunț.

Inginerul se aplecase peste pupitrul de comandă și un cerc de capete blonde, cărunte sau cu chelii lucioase îl înconjurară. Se lăsă o liniște desăvârșită. Petea folosi acest răgaz pentru a-i povesti lui Bill cum se alesese inginerul Ionescu cu porecla de „fachir”. Totul se trăgea de la o întâmplare petrecută într-o dimineață, foarte devreme. După cum relataseră marinarii de cart, inginerul apăruse pe puntea superioară cu un fel de turban în jurul capului – mai bine zis, în jurul urechilor – se așezase pe jos și începuse să cânte din fluier, un fluier ciudat, din care pornea un fir lung ce se pierdea în ape. Ce cânta, nu auzea nimeni, cu toate că „Neptun” plutea în derivă și în jur domnea liniștea. Și, deodată, apele începură să fiarbă în jurul vasului, de parcă inginerul ar fi adunat toți peștii din ocean cu cântecele sale. Atunci, mulțumit de rezultat, scoase un alt fluier din sân, unul lucitor, de argint, și începu să cânte din el. Și iarăși nimeni nu auzi ce cântă. Pe sus începură însă să apară stoluri de păsări. După ce descriseră câteva cercuri largi, se așezară pe vas, care pe unde apucară, în timp ce alte stoluri veneau mereu.

Începuse să se adune lume pe punte și toți priveau ca fascinați spectacolul care amenința să dea peste cap tot programul de lucru din ziua aceea. Atunci comandantul, care venise printre primii, strigă supărat:

— Hei, fachirule, ajunge! Trimite-ți musafirii la plimbare că mi-au umplut puntea de găinați.

Inginerul însă nu se mișcă, de parcă n-ar fi auzit nimic. A fost nevoie să se ducă un colaborator al său să-l tragă de mânecă, arătând spre comandant.

Inginerul ridicase capul mirat, apoi înțelegând ce se întâmplase, scoase alt fluier și suflă în el. Într-o clipă, tot păsăretul zburătăci îngrozit în toate părțile,

stârnind o hărmălaie de țipete și fâlfâit de aripi și, în ziua aceea, nu se mai prinse niciun pește.

Inginerul nu dăduse nicio explicație, nici nu-și mai repetă experiența, dar porecla îi rămăsese.

Petea tăcu. În liniștea care domnea, nefiresc, răsunase vocea inginerului:

— Cuplați amplificatorul I.2!

— Nu se poate! se opuse cineva, speriat. Aparatul nu e încă pus la punct. Gândiți-vă, se pot produce unde ultrasonice nocive.

— Cuplați amplificatorul 1.2! vorbi Ionescu, fără să ridice tonul, dar cu atâta hotărâre, încât nimeni nu mai îndrăzni să-l contrazică. Adăugă: Eu l-am conceput. Îmi iau toată răspunderea! Apoi se-ntoarse spre sală și comandă scurt: Cei care n-au nicio treabă pe-aici, îi rog să părăsească încăperea.

Se auziră murmure nemulțumite, apoi, în timp ce inginerul adăugă apăsat „vă rog!", cei mai mulți ieșiră. Ionescu îi urmări imperturbabil. Nu mai rămăseseră decât Bill și Petea, în fundul sălii.

— Și voi, și voi! spuse el, arătând cu degetul spre ușă.

Dar Bill sări în sus, furios și foarte necăjit.

— He is my friend![12] strigă el, arătând cu mâna spre ecran.

— Your friend? Înțeleg, înțeleg! Your friend![13] și ochii negri se însuflețiră pentru o clipă.

Apoi inginerul se întoarse spre tabloul de comandă, uitându-i cu desăvârșire. O lumină puternică inundă ecranul hidrolocatorului.

— Domnule inginer, sărim în aer! se auzi o voce speriată.

Ionescu mormăi ceva ce nu înțelese nimeni. Și deodată, peste ecran trecu ceva ca o ploaie torențială, cu stropi mari care băteau oblic.

„Probabil că sunt pești", își spuse Bill, care începuse să prindă câte ceva din secretele hidrolocației.

Capetele se aplecară îndelung peste aparate. Din puținele cuvinte schimbate în diverse limbi, cu ajutorul lui Petea care cunoștea multe dintre ele, Bill înțelese că se fac niște calcule, având ca elemente distanța, adâncimea, ora exactă etc., după care se rectifica apoi bătaia fasciculului de unde ultrasonice.

— Anunțați pe comandant că Norden a deviat serios de pe traseul stabilit, conchise la un moment dat inginerul Ionescu. Nu se află în perimetrul în care ar fi trebuit să se găsească în clipa de față și nici în apropierea acestuia. Și chiar dacă

[12] El este prietenul meu! (în l. engl.) (n.a.)

[13] Prietenul tău! (în l. engl.) (n.a.)

nu l-a înghițit vreun pește uriaș sau nu s-a dizolvat în apă, tot ne va fi foarte greu să-l găsim.

Căutările fură îndelungate și chinuitoare. Bill, care se apropiase de grupul cercetătorilor, nici nu și-ar fi dat seama cum trece timpul, dacă, la un moment dat, Petea nu l-ar fi bătut pe umăr să-i spună că pleacă. Intra în cart la ora 18.

Oamenii nu-și mai vorbeau și un soi de sfârșeală pusese, parcă, stăpânire pe ei. Singurul care nu-și pierduse vioiciunea era inginerul-șef.

— Ce-s mutrele astea de înmormântare? se răsti el la un moment dat către cei din jur. Are o rezervă suficientă de oxigen, așa că poate să se plimbe pe sub apă cât o pofti!

— N-are, domnule inginer, spuse cineva aproape șoptit.

— Cum? A plecat fără rezerve!? Cine a hotărât lucrul acesta? Inginerul pălise deodată și repetă cu voce metalică: Cine a hotărât?

— Știți, noi am ajuns la concluzia că…

— Explicațiile nu mai au niciun rost acum! îi tăie el vorba. Pentru cât timp îi mai ajunge oxigenul?

— Pentru vreo două ore.

— Bravo!… Intensitate maximă! comandă el cu voce tunătoare.

Pe ecran se ivi o pată albicioasă, perfect rotundă. Părea o bilă care încearcă să scape cât mai repede din câmpul vizual al hidrolocatorului. Toți o văzură și parcă nu le venea să-și creadă ochilor. Inginerul Ionescu manevra însă cu o asemenea iuțeală comenzile, încât reușea s-o păstreze mereu în centrul ecranului.

Începură din nou calculele înfrigurate.

— Ce se aude? răsună vocea comandantului care, probabil, aflase că se întâmplă ceva și nu se mai putuse stăpâni.

— Suntem pe urmele răufăcătorului. Deocamdată atât. În orice caz, pregătiți vasul pentru urmărire.

— Ce fel de răufăcător? Ce urmărire? Nu înțeleg nimic.

— Nici noi, captain, nu înțelegem prea mult.

În timp ce vorbea cu comandantul, pata începea să se micșoreze repede.

— Atenție, captain! Începem urmărirea! Spre sud-vest cu toată viteza! și inginerul începu să-i dicteze elementele de marș, adică distanța, drumul și viteza ce trebuiau urmate.

O zguduitură trecu prin tot vasul. „Neptun” începuse urmărirea. Dar, ciudat, pata aluneca acum mereu spre stânga și degeaba se frământa inginerul Ionescu și țipa că nu i se respectă indicațiile. Până la urmă, obiectul necunoscut dispăru și toate încercările de a-l regăsi fură zadarnice.

În marea sală a secției de electronică marină se lăsă o liniște de moarte. Bill aruncă pe furiș o privire la ceas. Norden mai avea oxigen pentru o jumătate de oră. Afară începuse să se însereze și un vânt rece năvălea prin hublourile deschise.

Și, pe neașteptate, liniștea fu străbătută de o exclamație plină de uimire și vocea ofițerului navigator se auzi răsunând descumpănită în difuzor:

— Tovarășe comandant, aparatele de bord au înnebunit. Girocompasul a deviat cu șase grade spre vest, față de drumul pe care ar trebui să-l urmăm…

Inginerul Ionescu ridică capul, cu o mină atentă.

— Asta ne mai lipsea, murmură el îngândurat. Apoi, străfulgerat deodată de o idee: Hello, captain, spre pătratul 211 cu toată viteza!

Și din nou puternicul hidrolocator începu să mătură adâncimile. Inginerul se cufundase în calcule. Deodată ceru legătura cu comandantul.

— Captain, spune-i ofițerului de cart să se uite mai atent la ceasul ăla al lui. Devierea a fost de șase grade, trei minute și cincisprezece secunde.

După câteva clipe se auzi vocea acestuia:

— Exact, tovarășe inginer-șef: șase grade, trei minute și cincisprezece secunde.

Inginerul părea că nu mai aude. Se aplecase peste tabloul de comandă și manevra de zor. Și iată că, deodată, spre marea ușurare a tuturor, „Broasca” lui Norden se ivi pe ecran. La început foarte ștearsă, apoi tot mai clară și mai mare.

— Încercați să stabiliți o legătură prin videofon, ceru Ionescu unui colaborator de-al său.

Dar toate eforturile fură zadarnice. Norden nu răspunse. „Broasca” urca lent spre suprafața oceanului, cu toate luminile stinse și ieși brusc din cadrul ecranului.

— Repede, legătura cu radiotelegrafiștii! Inginerul-șef manifesta o grabă neobișnuită: Alo! Cine-i de cart?

— Eu, Petea.

— Petea, pregătește toate aparatele, să nu scapi mesajul lui Norden! M-auzi?

— Nicio grijă, tovarășe inginer-șef!

— Eh, asta a fost! spuse el cu un oftat, întorcându-se spre colaboratorii săi. Controlați încă o dată toate calculele. Trebuie să cunoaștem exact locul unde iese Norden la suprafață. Apoi… pentru astăzi ajunge!

Inginerul își șterse fruntea cu o batistă mare, albă și o porni spre puntea de comandă, cu Bill ca o umbră pe urmele sale. Bill înțelesese că inginerul ăsta negricios făcuse o minune că-l regăsise pe Norden și nu-i mai venea să se dezlipească de el.

Afară se înnoptase de-a binelea și o hulă puternică legăna vasul. Reflectoare puternice măturau suprafața încrețită a oceanului. Sus, pe puntea de comandă, pe Ionescu îl aștepta comandantul tăcut și întunecat. Își strânseră mâinile fără un cuvânt. Și deodată, o șoaptă ca un freamăt trecu din gură în gură:

— Vorbește! Norden vorbește!

Bill fu gata să izbucnească în lacrimi de bucurie. Și iată că apăru Petea în goană, fluturând o hârtie albă în mână.

„Sunt bine și sănătos, dar mi-e o foame de lup! transmisese Norden. Aștept la punctul fixat. Îmi pare rău că am întârziat, dar nu am nicio vină.

Norden”

— Eh, dacă omului îi e foame, pregătiți-i o masă pe cinste! spuse comandantul, ușurat și înveselit. Ce spui, se adresă el lui Ionescu, o să dureze mult până-l găsim?

— Depinde de…

Nu reuși să-și sfârșească vorba, că întunericul fu brăzdat pe neașteptate de o linie roșie. Norden lansase o rachetă de semnalizare. Pe punte izbucniră reflectoarele, prinzând în raza lor un punct minuscul care sălta pe valuri ca o coajă de nucă. „Neptun” se îndreptă cu toată viteza într-acolo. Și nu după multă vreme, pe turelă se distinse silueta albă a lui Norden, gesticulând și strigând ceva ce nu se auzea.

Macarale puternice începură să uruie întinzându-și brațele spre apă. Câteva comenzi scurte și „Broasca” fu ridicată pe sus ca o jucărie și depusă pe punte. Fugiră cu toții într-acolo, dar cel care – îmbrâncind în toate părțile – ajunse să-l îmbrățișeze primul pe Norden fu Bill.

Nu-i mai dădu drumul, în timp ce ceilalți îi strângeau mâna. Din timp în timp, Bill îl privea radios și-i spunea:

— Old boy, să nu mai faci figuri de astea! Am avut niște emoții…

VII

În sala mare a secției de electronică, domnea o atmosferă de gheață. Bill și Petea se făcuseră mici în scaunele lor, pentru a fi cât mai puțin băgați în seamă.

Comandantul se ridica și domina, de la înălțimea staturii sale, întreaga asistență.

— S-a vorbit aici de neprevăzut. Eu nu mă pot împăca cu o asemenea idee, vorbi el cu un ton sec. Experiențe de felul acesta, care pun în pericol viața unui om, sunt de neconceput pentru mine. Sunt comandantul acestui vas și răspund pentru fiecare dintre dumneavoastră. Făcu o pauză, după care reluă ușor

enervat: După câte știu, electronica e o știință exactă. Cum se explică atunci atâtea incidente neprevăzute? Întâi se pierde legătura cu submarinul, apoi se descoperă un corp necunoscut care nu numai că nu poate fi identificat, dar nici măcar urmărit; aparatajul vasului și al submarinului se defectează subit, pentru ca tot singur să se redreseze, atunci când e aproape prea târziu; stația de legătura de pe coastă ne caută trei ore în șir și noi nu răspundem!… Apoi, întorcându-se spre inginerul Ionescu, îl interpelă direct: Cum se explică toate astea? Ce vom raporta înaltelor foruri științifice care ne-au încredințat misiunea de a întreprinde cercetările oceanologice?!

— Nu mi-am făcut încă o părere precisă despre cele întâmplate. Deocamdată ne lipsesc date suficiente pentru a putea trage o concluzie certă.

— Un asemenea răspuns este total nesatisfăcător, replică comandantul nemulțumit.

— Să analizăm toate cele întâmplate cu seriozitate, spirit de răspundere și fără pripeală, propuse cineva din sală.

— Mai ales fără pripeală, sublinie inginerul Ionescu.

Pe perete fu întinsă o hartă amănunțită a porțiunii de ocean în cauză, cu toate datele culese de expediția oceanologică. O suprafață înconjurată cu roșu, în mijlocul ei, indica pătratul 211, iar un cerculeț mai în margine, locul unde se oprise „Neptun” în clipa imersiunii submarinului.

La propunerea celor din sală, Norden se apropie de hartă și începu să relateze istoricul călătoriei sale pe sub apă, ajutat și completat, din când în când, de ceilalți cercetători.

— …Am atins deci adâncimea de 6000 de metri, după cum arătau batimetrele, în jurul orei două.

— Aș vrea să precizezi ora exactă, ceru inginerul Petrovici, adjunctul lui Ionescu, potrivindu-și ochelarii cenușii. Se poate?

— Da, răspunse Norden calm, se poate. Răsfoi jurnalul său de bord, apoi spuse: La două fără cinci am ajuns la adâncimea programată. Am dat drumul la motoare și la două fix – după cum indica programul – am luat-o în direcția pătratului 211.

— Exact! Așa a înregistrat și aparatajul hidrolocatorului, spuse inginerul Petrovici.

— Bine. Mai departe, ceru comandantul.

— Am mers conform programului, cu viteza indicată. Am ajuns în regiunea munților submarini de aici, arătă el pe hartă, și am luat-o prin acest canion sau trecătoare, cum vreți să-i spuneți. Cu toate reflectoarele aprinse, aveam senzația că plutesc într-un balon pe deasupra unor piscuri fantastice ale căror văi se

pierdeau într-o ceață întunecată. Apoi am ieșit din nou la șes, cum ar veni, mergând pe ruta programată și orientându-mă după indicațiile aparatajului de bord în care aveam toată încrederea, până la un moment dat.

— Până în care moment? ceru comandantul precizarea.

— Păi, să vedeți. În jurul orei șaisprezece, am văzut că ecolotul[14] îmi indică alte date decât cele înscrise pe hartă. Ajunsesem într-o zonă în care fundul de mare se găsea la douăzeci de metri sub mine, în loc de 1216 cât trebuia să fie. M-am găsit în fața următoarei dileme: ori am coborât eu cu o mie de metri în plus, ori indicațiile hărții nu corespund realității.

Șeful secției de cartografie, un bătrân cu barbă și mustăți, mormăi ceva supărat. Norden se înclină zâmbind spre el, apoi continuă:

— Nici prin gând nu mi-a trecut că mi se defectase aparatajul de orientare și că am deviat spre vest. La ora șaisprezece și cincisprezece minute, am lansat două ecosonde. Rezultatele corespundeau indicațiilor aparatelor mele de bord. Mă aflam la șase mii de metri de suprafața oceanului, iar fundul se găsea la douăzeci de metri sub mine. Am început să mă concentrez asupra drumului, pentru a nu risca să mă ciocnesc de un obstacol neprevăzut, având în vedere că fundul era atât de aproape.

— O clipă, te rog! îl întrerupse de astă dată inginerul Ionescu. Fiindcă avem toate datele necesare, aș vrea să se traseze pe hartă drumul real al submarinului, pornind de la premiza că devierea s-a produs din clipa în care a ieșit din câmpul vizual al hidrolocatorului.

În curând apăru pe hartă o linie care descria un unghi față de drumul programat și care se oprea într-adevăr deasupra unei porțiuni în care adâncimea oceanului avea valori cuprinse între 6000 și 6.100 metri. Măsurându-se apoi acest unghi, se obținură șase grade, treizeci de minute și cincisprezece secunde.

Inginerul Ionescu se însufleți:

— Până aici trebuie să recunoașteți că aparatajul nostru electronic a funcționat perfect, spuse el adresându-se întregii săli, dar în special comandantului. Până și eroarea a fost înregistrată, pas cu pas, permițându-ne să reconstituim totul. Începe să fie clar acum că devierea se datorează unui puternic câmp parazitar – de origine necunoscută – care a influențat în aceeași măsură aparatele de bord ale lui Norden, cât și aparatele de orientare ale navei.

— O fi fost vreun monstru marin, care a vrut să-l atragă pe Norden într-o capcană, spuse cineva vesel.

— Știința nu cunoaște asemenea monștri, replică un ihtiolog, supărat.

---

[14] Ecolot – aparat care indică la ce adâncime se află fundul de mare (n.a.)

— Să lăsăm glumele, spuse inginerul Petrovici. Apoi, după o scurtă ezitare: Oare acest câmp parazitar nu e cumva produs de propriile noastre aparate – mă refer în special la puternicele amplificatoare concepute de tovarășul inginer Ionescu?

În sală se așternu o liniște încremenită. Părerea unui electronist eminent ca inginerul Petrovici cântărea foarte greu în cumpănă.

Toate privirile se îndreptară spre inginerul-șef. Acesta tăcea, concentrat asupra unor foi de hârtie pline de calcule. Liniștea devenise de nesuferit. Mai mult ca să scape de apăsarea ei, comandantul întrebă puțin mai brusc decât ar fi vrut:

— N-ai nimic de spus?

Ionescu ridică capul și-l privi țintă în ochi. Comandantul continuă, împăciuitor:

— S-a emis aici o ipoteză. Îți dai seama că trebuie să găsim ceva plauzibil pentru a explica toată întâmplarea asta nefericită. Altfel cum o să ne mai continuăm programul de cercetări?!

Ionescu respiră adânc, apoi, încercând să-și stăpânească firea violentă, vorbi foarte rar, cu voce scăzută. Numai Petrovici, care-l cunoștea bine, își dădu seama că are nervii încordați la maximum.

— Generatoarele de ultrasunete, amplificatoarele, întreg aparatajul nostru n-are nicio legătură cu cele întâmplate. Aș zice chiar că e prea slab pentru a rezista forței care a intervenit dinafară.

În sală se iscă rumoare. Comandantul era vădit încurcat. Oricum, era o misiune destul de dificilă să arbitrezi discuțiile contradictorii dintre niște savanți cu renume. Și mai greu era să-ți dai seama de partea cui e dreptatea. De altfel, asta nu era sarcina lui. El trebuia însă să asigure viața tuturor și siguranța vasului. Nu putea permite ca, de dragul unor experiențe științifice riscante, să se pună în pericol viața unui om.

— Aparatajul secției electronice este fără cusur, adăugă inginerul Ionescu apăsat.

— Asta așa e! strigă deodată Bill, sărind în picioare.

Petea îl trase însă repede la loc pe scaun.

— Fii cuminte și stai pe creanga ta! îi șopti acesta. Ce naiba, vrei să ne dea afară?

Savanții clătinară din cap a dojană, dar nu-l prea luară în serios.

Ionescu continua să-și expună punctul de vedere, dezvoltând presupunerea făcută inițial, aceea a unei perturbații puternice, intervenită dinafară.

— Domnul Ionescu are dreptate, strigă din nou Bill, aţâţat.

— Astâmpără-te, americanule! Aici nu e o competiție sportivă! îl puse la punct însuși inginerul Ionescu.

Bill se bosumflă. Nu băgase de seamă că inginerul-șef îl privise cu foarte multă simpatie, amuzat.

Comandantul ceru să se facă liniște.

— Am vrea s-auzim și alte păreri, spuse el. Cine dorește să vorbească?

Șoaptele amuțiră și toate privirile se îndreptară spre masa prezidiului. Dar nimeni nu se considera pregătit să se avânte în discuții.

Atunci, spre marea ușurare a tuturor și îndeosebi a comandantului, Ionescu se ridică din nou:

— Apreciez foarte mult capacitatea profesională a distinsului meu coleg, colaboratorul meu cel mai apropiat, inginerul Petrovici. Și tocmai pentru că ne cunoaștem așa de aproape, îi înțeleg mai bine decât oricine frământările și îndoielile. Vedeți, mai sunt o serie de probleme în meseria noastră în care știința încă nu și-a spus ultimul cuvânt, ba în altele încă bâjbâim de-a binelea. Vom depăși însă și faza aceasta, prin eforturi îndelungate și colective… Mi se pare că am căzut din întâmplare tocmai pe o asemenea problemă. Eu aș propune să cerem forurilor internaționale, din ale căror dispoziții ne aflăm aici, să ne permită să încercăm să descoperim cauzele care au provocat încurcăturile care ne frământă. Cu acest prilej am putea rezolva și problema verificării amănunțite a aparatajului de hidrolocație cu toate anexele sale.

În sală se lăsă din nou o liniște concentrată. Fiecare se gândea la marea răspundere care i-ar apăsa pe umeri, poate și la faptul că aceasta ar prelungi cu încă multe luni șederea în Pacific, tocmai acum când programul de cercetări era pe sfârșite.

— Aș dori să pun o întrebare… (Cel care se ridicase era Norden și toate capetele se întoarseră spre el.) În timp ce navigam pe sub apă, am avut tot timpul aparatele sub ochi. Deci sunt în măsură să spun, cu o aproximație de câteva secunde, momentul în care a încetat acea „cauză externă” care a provocat devierea. Aș vrea să știu ce s-a întâmplat în clipa aceea în sala secției de electronică, dacă a intervenit vreun element nou sau nu. Bineînțeles, dacă acest lucru e posibil.

Inginerul Ionescu îl privi pe Norden zâmbind printre pleoapele mijite, apoi se întoarse spre Petrovici:

— Desigur. Un moment și am să vă răspund exact, spuse acesta. Aruncă o privire spre hartă, își verifică hârtiile din față, apoi iarăși privi spre hartă, din ce în ce mai încurcat. Inginerul Ionescu îl urmărea cu un zâmbet politicos. Hm, da!… spuse Petrovici, tușind încurcat. În clipa aceea, hidrolocatorul a interceptat un corp sferic, lăptos, pe care mai târziu l-a pierdut din nou.

— Monstrul marin! exclamă cineva amuzat.

— Adică, mai bine zis, a alungat monstrul marin care își pusese în gând să mă atragă în vizuina sa, spuse Norden vesel.

Într-adevăr, la această întorsătură nu se așteptase nimeni.

— Da, spuse Ionescu încet, se pare că gluma dumitale nu e departe de realitate.

În timpul acesta, Petrovici își ștergea nervos lentilele ochelarilor, privindu-și șeful dojenitor cu ochii săi miopi. Avea senzația că îi jucase o festă, că prinsese firul de la început și lui nu-i spusese nimic. „Pe viitor, trebuie să deschid mai bine ochii”, își spuse el furios.

— Ei, atunci ce facem cu propunerea inginerului Ionescu?

Ațâțați de noua întorsătură a lucrurilor, cercetătorii și începuseră pe grupuri controversa, emițând ipoteze, trăgând concluzii, uitând că se mai află în ședință. La vocea comandantului, tresăriră și răspunseră ca de la sine înțeles:

— Se aprobă! Se aprobă!

— Se aprobă! Ce să mai lungim vorba! strigă Bill entuziasmat, uitând că el e ultima spiță la roată și că, în orice caz, nimeni nu-i ceruse lui părerea.

VIII

A doua zi, dimineața devreme, comandantul fu trezit de niște bătăi puternice în ușă.

— Cine-i acolo? strigă el furios.

— Ionescu.

Într-o clipă, comandantul fu în picioare și își trase pe el halatul de mătase albastră.

— Ce te-a apucat de scoli oamenii cu noaptea-n cap? îl întâmpină el în prag.

— Captain, aș vrea să te rog ceva.

Inginerul era palid, tras la față, cu cearcăne adânci sub ochi. Se vedea că nu dormise toată noaptea.

— Spune!

— Am nevoie de un termen mai lung pentru întocmirea raportului către Comitetul internațional de oceanologie. Trei zile nu-mi ajung.

— Și cât crezi că-ți trebuie?

— Cel puțin zece zile.

— Ești nebun!

— Captain, trebuie!

Comandantul îl privi cu luare-aminte.

— Ceva nou?

— Da, spuse inginerul, dar se vedea că gândurile îi aleargă aiurea.

— Bine, dar să știi că trebuie să cer și părerea celorlalți, conveni comandantul.

Ce se întâmplase între timp?

Bill plecase de la consfătuirea oceanologilor înfierbântat. Iată niște oameni pe cinste. O să-i dea de hac „cauzei" aceleia afurisite! Pe măsură ce trecea timpul, însă, își simțea sufletul îndoit. Pe de o parte îi părea bine că Petea nu-l lăsase să se facă de râs, pe de altă parte îi era necaz că nu vorbise. Și dacă n-o făcuse atunci, când era momentul, acum ce să mai facă? Îl chinuia un sentiment ciudat, de parcă el ar fi fost vinovat de toate cele întâmplate: atât de peripețiile lui Norden, cât și de neplăcerile inginerului Ionescu – doi oameni față de care se simțea irezistibil atras. Dar nici nu era sigur că ceea ce ar fi spus el ar fi avut vreo importanță. Și totuși!… Se gândi la cei doi oameni pe care învățase, în ultimul timp, să-i stimeze și să-i prețuiască. La Norden admira curajul, voința de neînfrânt, împletite cu perfecta cunoaștere a meseriei, la inginer, pasiunea pentru știință, mintea lucidă, înflăcărarea și farmecul întregii lui personalități.

Toată dimineața aceea, Bill nu avusese chef de nimic. Degeaba trăgea Petea de el, căutând să-l distreze, Bill rămânea botos. Văzând că nu o scoate la capăt cu el, Petea se dusese la ștrand lăsându-l singur în cabină. Dar singur era parcă și mai rău. Tot felul de gânduri îl asaltară, iar cabina deveni strâmtă și înăbușitoare. Atunci Bill se hotărî să facă o plimbare pe punte. Un timp hoinări încoace și încolo fără rost și deodată – pentru prima dată în viața lui – simți nevoia să bea ceva tare. În orice caz, să facă ceva ce nu mai făcuse. Dar spre marele lui ghinion, la bar dădu peste Norden care își sorbea coniacul de unul singur.

— Hello, Bill! se bucură acesta când, îl văzu. Ce faci, bătrâne pirat?

— Hm, caut și eu să-mi trec vremea cumva.

— Mda, e tare plicticos când n-ai ce face! Norden sorbi o înghițitură mare și rămase pe gânduri. Da, e al naibii de plicticos! Cunosc asta, Bill. Tăcură amândoi multă vreme, fiecare cu gândurile sale. Da, măi băiete, e al naibii de plicticos, repetă în neștire uriașul. Și deodată bătu cu pumnul în masă: Îmi vine să turbez, înțelegi? Tocmai acum când mergeau toate strună și începusem, în sfârșit, să-mi fac și eu meseria, pică beleaua asta cu deviația. Acum, până o să se lămurească lucrurile – dacă se vor lămuri vreodată – iar nu am ce face… Ce pacoste!…

— Eu… Trebuie să cam plec, se scuză Bill repede.

— Hei, boy, unde te grăbești? Stai să bem un păhărel.

Dar Bill se făcu că n-aude și o zbughi pe ușă.

După-amiază se lăsă o zăpușeală din cale-afară de enervantă și apăsătoare. Bill fu nevoit să se retragă în cabină, unde domnea o răcoare plăcută, asigurată de instalația de aer condiționat a vasului.

Îl găsi pe Petea citind. Bill urcă în cușeta de deasupra și rămase multă vreme cu ochii în tavan, cu gândurile împrăștiate. Oricum, ar fi trebuit să spună. Chiar cu riscul de a se face de râs. Se purtase nedemn și laș. Iar inginerul Ionescu și cu Norden suportau acum consecințele. „Rușine, Bill Webster, rușine!”

— Ce te tot foiești atâta? se răsti Petea.

Purtarea ciudată a lui Bill îl făcea să nu se simtă în apele lui. De câte ori un om apropiat era nemulțumit, frământat, Petea nu se simțea bine. El dorea ca toată lumea să fie veselă. Dar să-i pună prietenului său o întrebare, doamne ferește! Trebuia să-l lase în pace, până-i va trece, ăsta era singurul lucru de făcut. Și mai ales să nu lase să se vadă că-i bănuie frământarea.

— Iartă-mă, credeam că dormi, se scuză Bill cu jumătate de gură.

— Cum să dorm, când nu te mai astâmperi!

Petea obișnuia să doarmă în fiecare după-amiază câte un ceas, înainte de a intra de cart. Astăzi însă, somnul nu voia să se lipească de el și asta-l înfuria peste măsură.

— Petea!

— Uf!

— Petea, să știi că rău am făcut că n-am vorbit!

— Unde, mă?

— La consfătuire.

— Nemaipomenit! Bill n-a vorbit la consfătuire!…

— Petea, crede-mă! Eu știu ce spun.

— Oameni buni, luați-l de pe mine, că-l omor!

— Petea!…

— Bill, dacă mai scoți o vorbă, te arunc în ocean!

N-avea încotro. Petea nu voia să stea de vorbă cu el. Tăcu. Și în curând respirația regulată a prietenului său îl înștiință că acesta adormise. În timpul acesta însă, Petea, simulând că doarme, gândea: „Să-l las să se potolească și pe urmă o să spună lucruri mai inteligente. Hm! Cred că a băut! Aflu eu mâine ce-l doare! I-o fi dor de casă, asta-i!…”

Toată seara Bill rămase în cabină. Nici de cină nu-i mai ardea. Se dezbrăcase, hotărât să se culce devreme. Dar gândurile nu-i dădeau pace. Și în zadar încerca să scape de ele.

„Așa nu mai merge! Spun și gata! Fie ce-o fi! Dacă e o prostie, o să râdă de mine și cu asta am terminat. Dar s-ar putea să fie ceva important. Chiar așa am să-i și spun: că poate nu-i important, dar că eu cred că trebuie să afle.”

Și hotărât, sări din pat, se îmbrăcă în grabă și o porni.

Inginerul Ionescu nu era în cabină. Bill îl căută peste tot, dar fără niciun rezultat. Descurajat, neștiind ce să mai facă, se trânti într-un șezlong pe punte.

Sub bătaia lunii, apele păreau de argint-viu. O briză ușoară, umedă și sărată, alungase zăpușeala și pe punte începu să fie foarte plăcut. Tot mai multe umbre apăreau, care plimbându-se, care adunându-se în jurul mesuțelor, discutând. Din murmurul de voci din jurul său, se desprinse clar, la un moment dat, glasul inginerului-șef. Stătea rezemat de balustradă și îi dădea niște indicații unui colaborator al său. Bill aștepta până când rămase singur, apoi se apropie de el.

— Bună seara, domnule inginer.

— A, tu erai, Bill! Tocmai mă miram cine o fi șezând atât de visător și singur în colțul ăla. Lasă, acum se sfârșesc și necazurile tale. Odată cu avionul care vine după raportul nostru, o să poți pleca și tu acasă. Te bucuri, nu?

Bill lăsase capul în jos și nu răspunse. Inginerul Ionescu se simți deodată stânjenit.

— Bill, ce dracu ai? nu se mai putu el stăpâni. Nu te mai recunosc. Cine te-a supărat? Ce s-a întâmplat?!

Bill ridică încet capul și-l privi țintă în ochi.

— Domnule inginer, vreau să vă vorbesc într-o chestiune… nu știu cum să spun… Apoi hotărât: Cred că am făcut o greșeală.

Inginerul păli. Deci, asta era. Simțise deodată că ceea ce voia să-i spună Bill era în strânsă legătură cu necazurile sale.

— Bill, spuse încet, cu îndoială, nu cumva ai umblat la vreunul din aparate?…

— Ferească sfântul! Nu mă amestec niciodată acolo unde nu mă pricep.

— Atunci?… spuse inginerul dezorientat și ușor impacientat.

— E vorba despre deviere.

Deci, totuși nu se înșelase.

— Adică?

— N-aș fi vrut să-mi mai reamintesc vreodată de chestia asta. Mi-a adus atâtea neplăceri, încât m-am lecuit pentru totdeauna să-mi mai bag nasul unde nu-mi fierbe oala. Dar, în împrejurările de față, nu pot să tac. Apoi respirând adânc: știți, eu m-am mai întâlnit o dată cu această „cauză externă”, cum o numiți dumneavoastră. Și, ca și acum, și atunci s-a produs o deviere a vasului de pe ruta normală, fără să ne putem explica ce s-a întâmplat. Și vreau să vă mai spun că noi n-aveam niciun fel de aparataj științific, sau generator de ultrasunete pe bord.

— Bill, dar ceea ce spui tu e extrem de important pentru noi. Hai, amintește-ți bine cum s-a întâmplat. Fiecare amănunt e de neprețuit în povestea asta.

— Nu știu ce legătură poate avea…

— Orice, orice are legătură! Spune tot, tot!

Și Bill începu să-i spună pe îndelete toată povestea semnalelor necunoscute, omițând însă peripețiile prin care trecuse din pricina lor.

Inginerul-șef îl asculta cu aviditate, îl oprea, îl punea să repete, să clarifice unele lucruri. Din ce în ce ochii îi străluceau și prin întreaga lui ființă trecea ca un curent de energie și neastâmpăr.

— Extraordinar! Deci nu m-am înșelat când am susținut că trebuie să existe o sursă externă de perturbații. Dar de ce n-ai spus atunci, pe loc?

— N-am avut curaj. Atâția savanți… Ați văzut cum au sărit cu gura pe mine. Și apoi nu-mi dădeam seama exact ce legătură are toată treaba asta cu devierea vasului pe care mă aflam atunci și mai ales cu semnalele interceptate de mine.

— Are! Are! Semnalele tale sunt o dovadă palpabilă că această sursă există cu adevărat. Apoi, luându-l pe după umeri, porni cu pași mari, târându-l după sine: Bill, trebuie să vedem neapărat ce e cu semnalele astea ale tale, altfel s-a zis cu liniștea mea.

IX

Petea fu atât de uluit când, seara, pe la nouă, se pomeni cu Bill și cu inginerul Ionescu în ușa cabinei de radiotelegrafie, încât uită să-și mai retragă picioarele întinse americănește pe masă. Neavând nicio treabă în seara aceea, Petea, plictisit, dăduse drumul aparatului de radio și, în cabina cu pereții perfect izolați, era o hărmălaie de să-ți iei lumea în cap. O orchestră, formată numai din instrumente de percuție evoca probabil un dans războinic al vânătorilor de capete ce trăiseră pe vremuri în insulele din sudul Pacificului.

— Măi Petea, făcu inginerul Ionescu dezamăgit, nu știam că ai gusturi de astea!

Rușinat, dar și cu părere de rău, Petea renunță la poziția sa comodă și închise aparatul de radio.

Între timp, Bill se apucase să cerceteze aparatura din cabină. Se găsea acolo un puternic aparat de radioemisie și recepție, ultramodern, care, pe lângă faptul că emitea și recepționa vocea omului, transcria la o simplă comandă a radiotelegrafistului cu litere de tipar în trei limbi – engleză, franceză și rusă – tot ceea ce trebuia reținut din convorbire. Exista apoi un aparat de telegrafie fără fir, cu minuscula sa mașină electronică care transforma semnalele înregistrate în litere și cifre și care era în stare să traducă în semnale Morse și să transmită automat un text bătut la mașină; precum și o serie de alte aparate al căror rost Bill nu putu să-l deslușească de la început.

Inginerul îl urmărea și zâmbi amuzat, văzând admirația și interesul cu care privea Bill în jurul său.

— Ce zici, îți place?

Bill îl privi copleșit.

— Da! Așa aparataj mai zic și eu!

— Te-ai pricepe să umbli la el?

— Nu… nu știu, nu cred… șovăi Bill. Dar ar putea să mă ajute Petea.

— A, cum să nu, cu plăcere! sări acesta. Apoi luându-și seama: Adică, despre ce e vorba?

— Uite, Bill vrea să vorbească cu un prieten din America, radioamator.

— Prieten?!… Radioamator?!… Petea privi rând pe rând pe inginer și pe Bill și nu-și dădu seama dacă aceștia vorbesc serios sau își bat joc de el. Apoi, după o clipă de șovăială: Tovarășe inginer, mă puneți într-o situație foarte delicată. Dacă află bătrânul, mă rade… Și încă fără săpun…

— Cum, măi Petea, fără încuviințare nu se poate? Nu ne faci tu hatârul ăsta? îl ațâță Ionescu.

— Nu pot, zău, nu pot! Puneți-vă în situația mea!

— I-auzi, Bill? Ce zici? Halal prieten!

— Păi… eu zic să cerem aprobarea domnului comandant. Dacă Petea zice că nu se poate altfel… răspunse Bill, care luase și el lucrurile în serios.

— Comandantul doarme la ora asta. Să-l trezim noi pentru atâta lucru? și apoi, Bill, cum ar rămâne atunci cu secretul nostru?

— Da, asta așa e…

Petea, plin de importanță, începuse să-și dea ifose, dar inginerul-șef, considerând că a glumit destul, spuse deodată cu hotărâre:

— Gata, ajunge! Dă drumul stației de emisie că altfel te jupoi! Bill, dacă nu ascultă, scoate pistolul!

Și, mai repede decât și-ar putea închipui cineva, cei doi tineri se aflară în fața aparatelor, cu căștile la urechi, în timp ce inginerul-șef își aprinse o țigară – a doua încălcare a regulamentului din seara aceea – dar Petea consideră că e mai bine să se facă că n-a băgat de seamă.

Lansară apelul către Tom, de nenumărate ori, dar fără rezultat.

— Nu răspunde, domnule inginer-șef, spuse Bill dezamăgit, în timp ce-și scotea căștile. Ce-i de făcut?

Inginerul Ionescu devenise serios și preocupat.

— Știi ce, Bill? spuse el, după o clipă de gândire. Mi-ai povestit că ați organizat o întreagă rețea de pândă în zona Pacificului. Să luăm legătură cu radioamatorii aceștia. Poate că aflăm de la unul din ei ceva în legătură cu problema care ne interesează.

Petea era numai urechi, dar considera că e sub demnitatea lui să întrebe ceva. Mai știa că pe Ionescu nu-i sănătos să-l bați la cap.

— Știu eu ce să zic, domnule inginer-șef? V-am spus doar că Tom era creierul afacerii. Să mă gândesc puțin… Cam la ora asta vorbeam cu unul Igor Berov sau Belov, nu mai știu exact, dar nu țin minte lungimea de undă și nici indicativul său. Știți, se scuză el, toate astea Tom le avea înscrise într-o cărțulie pe care o păstra ca pe ochii din cap. Țin minte doar atât că era un rus din Insulele Komandor, care vorbea foarte bine englezește.

— I-auzi, Petea! Ce zici, n-ai fi în stare să ni-l găsești tu?

— Cum, tovarășe inginer?!

— Ei, gândește-te și tu puțin, că doar ești băiat descurcăreț, ce naiba!

Petea se foi un timp pe scaun, își luă capul – cu tot cu moț – în mâini și, după o bucată de vreme, se înfoie ca un curcan. Zâmbind misterios, începu să umble la aparate.

Curând, cabina fu năpădită de tot felul de voci necunoscute, care-și vorbeau în toate limbile pământului. Niciodată inginerul nu și-ar fi închipuit că, într-o seară calmă ca aceasta, în eter poate să domnească o activitate atât de intensă. Petea asculta câte puțin, apoi schimba lungimea de undă și iar asculta și iar muta indicatorul de scală, până când, la un moment dat, se opri definitiv.

— E pe recepție, spuse el încet, întorcându-se spre cei doi.

Așteptă un timp, amuzându-se de ce auzea și pe neașteptate se vârî și el pe fir:

— Hei, Marusia, ce faci, dragostea mea? Nu te-ai mai lăsat de sportul ăsta? Ai să ajungi fată bătrână dacă îți mai pierzi nopțile cu căștile la urechi!

— Ce te vâri în sufletul meu, cetățene? Nu vezi că vorbesc? se auzi o voce supărată de femeie.

— Tot arțăgoasă cum te știu, Marușenka, draga mea!…

— Cetățene, de ce nu vrei să înțelegi că ne deranjezi? Ce-nseamnă asta?! se auzi vocea unui bărbat.

— Ho, măi frate! Ce te dai așa la om? Lasă-mă și pe mine să vorbesc nițeluș cu Marusia, că n-o fi foc! Hei, Marusia, ia ascultă aici la nen-tu.

— Cine ești și ce vrei? se auzi vocea fetei, după o scurtă șovăială.

— Așa, carevasăzică, nu mă mai cunoști! Și eu care mi-am luat lumea în cap de dragul ochilor tăi, albaștri ca cerul în amiază, al părului tău ca spicul grâului copt, al gurii tale ca… Aici Petea se încurcă și nemaigăsind o comparație schimbă repede subiectul: De-am ajuns să-l slujesc pe zeul mărilor – tot așteptând să mă ceri de bărbat, unde prin muncă cinstită fost-am avansat la rangul de prim-crainic. Dar dorul meu după tine…

— Petea, tu ești, diavole! îl întrerupse fata. Las-că ți-o coc eu ție! Ai să vii tu acasă. Am să spun maică-tii că te-ai făcut mai obraznic de cum erai. Îți rupe ea ție urechile! Ce faci, Petiușka, schimbă ea tonul, mai trăiești?

— Mai trăiesc, ce să fac și eu! spuse Petea, bosumflat că fusese recunoscut atât de repede.

Marusia prinsese chef de vorbă, dar Petea o întrerupse scurt:

— Ascultă, Marusia, am nevoie de ajutorul tău.

— Aha, de-aia ți-ai adus aminte de mine! Mă miram eu ce te-o fi apucat. Așa sunteți voi, toți!

— Stai, Marusia, nu te pripi! E vorba de o chestiune de cea mai mare importanță. Ascultă! N-ai cumva printre iubiții tăi, cu care-ți pierzi nopțile, pe unul Igor Berov sau Belov din Insulele Komandor?

— Dar ce treabă ai tu cu el?

— Marusia, întrebi și tu așa… Ți-am spus că e o chestiune… Cum să-ți explic?… O problemă… de serviciu, na! spuse Petea, cam nesigur.

— Stai să văd. Igor Belov, zici. Apoi după o pauză: Da, există în albumul meu, și Marusia îi comunică datele de care avea nevoie. Are o stație foarte puternică și e un tip tare priceput și foarte serios.

Marusia prinsese iarăși chef de vorbă, dar Petea, care-și pierduse verva de la început, făcu tot ce-i stătu în putință să încheie cât mai repede convorbirea, spre marea mâhnire a fetei.

— Ia te uită ce crai! spuse inginerul-șef. Vasăzică, asta faci tu în timpul serviciului, sucești capul bietelor fete! Petea încercă timid să protesteze. Ei, lasă, lasă, îl întrerupse Ionescu, nu mai face pe spășitul și, vezi, găsește-mi-l mai repede pe Igor ăla!

Cei doi își puseră din nou căștile. Petea lansă apelul și Igor răspunse imediat. Petea îi trecu microfonul lui Bill, iar inginerul Ionescu se apropie și se aplecă peste umerii lor.

— Aici W6DBT, spuse Bill șovăind și neștiind cum să înceapă.

— A, tu ești, americanule, vorbi Igor plictisit. Ce-ai mai scornit?

— Aș vrea să te întreb, spuse Bill derutat, în legătură cu semnalele… Știi… se bâlbâi el. (Nu se așteptase să fie întâmpinat astfel.)

— Semnale? Ascultă, de ce nu te lași tu de fleacuri? Să știi că un radioamator serios nu se poartă cum te porți tu. Nu știu ce e în capul tău. Pe mine, însă, te rog să mă scutești pe viitor de asemenea glume nesărate! Nu ți-ai găsit omul, să știi!

Bill rămăsese perplex și nu mai știa ce să spună. Furios, Petea îi smulse microfonul din mână:

— Ia ascultă, măi, UA0!… De ce faci tu pe deșteptul?!

— Da' tu cine mai ești?

— Petea Gromov, radiotelegrafist pe „Neptun". Ai auzit de noi, nu? Sper pentru tine! Vrem să aflăm tot ce știi despre semnalele alea – și fără morală, că noi nu ne ocupăm de fleacuri. Paniatna?[15]

— Na, asta-i bună! Te dai la om, așa, din senin.

— Cum să nu mă dau când nouă ne arde pământul… adică puntea sub picioare și tu faci pe moralistu'?…

— Aș fi vrut să te văd ce făceai tu în locul meu!… Ascultă, am crezut și eu, la început, că sunt niște oameni serioși – erau doi dacă-mi aduc bine aminte. Mi-au spus că au recepționat întâmplător niște semnale misterioase din Pacific și m-au întrebat dacă m-ar interesa să-i ajut să descopere lungimea de undă pe care sunt emise. I-am luat în serios, am vorbit și cu alți prieteni și am organizat cu toții o pândă. Dar, știi și tu, eterul e plin de semnale. De unde să-mi dau eu seama de care e vorba! Atunci, ei au zis că or să-mi trimită prin poștă o bandă de magnetofon cu semnalele. E adevărat că am primit-o. Dar avea pe ea cele mai banale semnale Morse, parcă erau niște exerciții de începător.

— Nu-i adevărat! sări Bill.

— Ce, ascultă și americanul? Cu atât mai bine. Eu nu spun minciuni. Am primit banda așa! După câteva zile, continuă Igor, m-au chemat din nou și atunci le-am spus părerea mea. Unul dintre ei mi-a strigat să stau pe recepție că încearcă să-mi transmită semnalele direct prin fonie. L-am crezut din nou și am cuplat magnetofonul. Și ce crezi că mi-a făcut? A transmis un bruiaj de am crezut că-mi sparge timpanele!

— Nu mai înțeleg nimic, se frământă Bill.

— Bine, tovarășe Belov, spuse Petea după o pauză. O să verificăm cele transmise și o să-ți comunicăm rezultatele!

Petea își luă la revedere de la interlocutorul său, întrerupse legătura, se întoarse spre Bill și spre Ionescu și începu să-și învârtă căștile în mâini. În cabina de radiotelegrafie domni multă vreme liniște.

— Ei!… spuse Ionescu, într-un târziu.

Bill era foarte încurcat, rușinat și, mai ales, foarte intrigat de cele aflate de la Igor.

— Domnule inginer, spuse în sfârșit. Semnalele le-am înregistrat eu; erau așa cum vi le-am descris. Banda am expediat-o personal! Apoi, după o pauză, aproape în șoaptă: Știți, m-am codit atâta să spun și pentru că… Pentru că mi-e

[15] Paniatna? (în l. rusă) – Înțeles? (n.a.)

teamă că semnalele sunt legate de niște experiențe secrete, sau… ceva de felul acesta!

— Nu se poate! Profesorul Smith ar fi înțeles asta din prima clipă.

— Și totuși… Am eu bănuielile mele!

— Prostii, Bill! zise Ionescu repede, neluându-i în seamă spusele. Până să se realizeze de către oameni o experiență cu un aparataj atât de puternic, încât să influențeze orientarea unui vas la sute de kilometri distanță, trebuie să mai treacă multă vreme. Nu, aici trebuie să fie vorba de un fenomen natural sau – mai bine-zis – de un fenomen de natură încă necunoscută oamenilor…

X

„Ce s-a întâmplat cu inginerul-șef?”

Aceasta era întrebarea care agita discuțiile interminabile ale colectivului de cercetători de la secția de electronică. În fiecare seară, inginerul dispărea fără urmă, iar în timpul programului venea tras la față și absent la tot ce se discuta. Se părea că, pur și simplu, nu-l mai interesa munca secției sale.

Între cercetători se duceau discuții aprinse pe această temă. Singurul care nu participa la ele era inginerul Petrovici. Își ștergea ochelarii cenușii într-una și tăcea. Îl cunoștea prea bine pe inginerul-șef pentru a se hazarda în afirmații riscante. Cu Ionescu nu puteai ști niciodată la ce să te aștepți. Dar că nu l-ar mai interesa munca, o, doamne, asta în niciun caz!

Petrovici avea mai demult o bănuială că inginerul-șef le coace o surpriză. Ce anume, nu era în stare să-și dea seama. Îi părea însă tare rău că Ionescu nu-l luase și pe el părtaș la nopțile sale albe. Să-i poarte ranchiună pentru cele întâmplate la consfătuire? Nu! În niciun caz! Nu era Ionescu omul ăla! Da, da, Ionescu cocea ceva. Dar ce?

Discuția din dimineața aceea – aceeași ca și în diminețile precedente – ar fi continuat încă foarte multă vreme, alimentând frământările lui Petrovici, dacă n-ar fi apărut, pe neașteptate, însuși inginerul-șef. Și parcă pentru a dezice toate presupunerile în legătură cu el, era foarte vesel.

— Băieți, care mă ajută și pe mine puțin, în dimineața asta?

Bineînțeles că imediat se adunară cu toții în jurul schițelor pe care inginerul Ionescu le azvârlise neglijent pe masă. Bănuiau că ele vor da un răspuns nedumeririlor lor din ultima vreme. Și nu mică le fu dezamăgirea când își dădură seama că nu conțineau altceva decât un banal adaptor automat pentru un aparat de radiorecepție.

Într-adevăr! Trei nopți la rând, inginerul-șef, împreună cu Petea și Bill, nu se mai dezlipi de puternicul aparat de emisie-recepție al vasului. Schimbul lui Petea – un ins scund și rotofei, plin de viață și vesel mereu, căruia toată lumea îi spunea Bandi – era fericit că nu era singur în timpul cartului. Îi lăsa pe cei trei să meșterească în voie pe la aparate, fără să se amestece în treaba lor. Și, din când în când, știindu-l pe Petea acolo, mai trăgea câte o raită pe punte sau pe la alte servicii de noapte.

Era a treia noapte albă. Inginerul Ionescu își pierduse răbdarea.

— Așa nu mai merge, băieți! Căutăm acul în carul cu fân.

Petea, ametit, cu capul vâjâind de atâtea zgomote și de mulțimea de paraziți interceptați, închise aparatul. Bill, obosit și descurajat, își scoase și el căștile.

— Măi, Petea! Ia fă-mi rost de niște hârtie de scris, spuse deodată inginerul-șef.

Apoi, după ce-i ceru lui Petea diverse date cu privire la receptor, se apucă să schițeze tot felul de scheme, care de care mai trăsnite, după opinia celor doi. Dar niciunul nu avu curajul să-l întrerupă sau să-l întrebe ceva. Stăteau cuminți și priveau cum aleargă creionul cu viteză pe hârtia albă, cum se oprește la un moment dat, cum hârtia e făcută ghem cu un gest pripit, ca apoi, o altă hârtie albă să fie mâzgălită amarnic.

Bandi, care apăruse și el, se așezase într-un fotoliu, abia îndrăznind să respire.

Cât timp trecuse, nimeni nu-și putu da seama. Cert e că inginerul-șef ridică vesel capul și începu să râdă în hohote când îl văzu pe Petea adormit, cu capul rezemat de umărul lui Bill.

— Gata pentru azi! Sus, băieți, și, la culcare! Repede!

A patra zi, Petea și Bill îl găsiră pe inginerul-șef așteptându-i cu nerăbdare în cabina de radiotelegrafie.

— Tu poți să pleci! îi spuse inginerul-șef radiotelegrafistului de cart, când îi văzu pe cei doi.

— Bine, dar nu e încă ora șase, încercă acesta o timidă împotrivire.

— Lasă, vezi doar că ți-a venit schimbul! și, fără să mai aștepte, Ionescu îl luă binișor de umeri și îl împinse, scurt, pe ușă afară.

Rămași în trei, spre groaza lui Petea, Ionescu își despachetă trusa cu scule și începu să demonteze capacele aparatului de emisie-recepție al vasului.

— Hai, ce stai! Pune mâna și ajută-mă! se zbârli inginerul-șef la el și Petea nu mai îndrăzni să spună o vorbă.

În curând, cabina se umplu de fire și de miros de cositor încins, iar Bill se întreba cu spaimă în suflet dacă cei doi vor mai reuși vreodată să se descurce din

haosul acela. Dar, treptat, firele se adunară într-un mănunchi gros care ducea spre o cutie neagră pe care Bill n-o remarcase de la început. Încă câteva lipituri și inginerul-șef începu să-și frece mâinile satisfăcut.

— Așa, băieți! O făcurăm și pe asta!… Acum, Bill, e rândul tău. Aparatul o să mănânce întreaga scală, încoace și încolo, în locul nostru. Tu, Bill, ascute-ți urechile și când ți se pare că a dat peste ceea ce ne interesează, apeși pe butonul ăsta. Asta ar fi tot! Ai înțeles?

— Înțeles, bâlbâi Bill, atingând timid și emoționat butonul în cauză.

— Bun! Petea, dă drumul la râșniță!

În clipa următoare, cabina se umplu de niște urlete și țiuituri atât de puternice, încât toți își astupară îngroziți urechile. Dintr-un salt, inginerul Ionescu fu lângă cutia neagră și întrerupse contactul.

— Ce naiba, Petea, ai de gând să ne bagi la apă? spuse el înveselit, văzând mutra uluită a radiotelegrafistului. Dă și tu mai încet și închide hubloul, altfel o să-și închipuie cineva că ne-am apucat să dresăm o colonie de brontozauri.

La o intensitate mai slabă, zgomotele nu mai apăreau chiar atât de fioroase și de nesuferit pentru urechile omenești. Cu toate astea, fură nevoiți să oprească de multe ori pentru a se odihni.

Cu fața crispată de emoție și încordare, cu broboane mari de sudoare pe frunte, Bill apăsase de câteva ori pe butonul pe care i-l indicase inginerul-șef, dar, de fiecare dată, până la urmă se dovedea că se înșelase. Petea începuse să-și piardă speranța că vor mai da de urma semnalelor. Inginerul-șef însă nu se descuraja. Urmărea cu atenție fiecare reacție a lui Bill și folosea orice pauză pentru a-l îmbărbăta.

Se făcuse târziu și Bill simțea că nu mai e în stare de niciun efort. Căzuse într-o totală apatie și urmărea ca un automat perindarea orgiei de sunete. O durere ascuțită îl săgeta la ceafă și urechile îi țiuiau chiar și în pauze. Petea, însă, privea cu o asemenea ură la aparate, încât te așteptai ca dintr-un moment într-altul să se repeadă la ele și să le facă praf. Dar strania mașinărie continua să uruie, să fluiere și să urle, fără răgaz.

Și, deodată, toți trei tresăriră. Prin hărmălaia infernală răsunase un ton straniu, ca de gong. Mașinăria încremenise și ea, uimită parcă de acest sunet neașteptat și în cabină se lăsă pentru câteva clipe o liniște ca de plumb. Bill rămase cu mâna încleștată pe buton, incapabil să mai facă o mișcare. Apoi, începu să se audă ceva ca țârâitul unui greier. Și, ca într-un vis, la început timid – ca de la mare distanță – apoi tot mai clar și tot mai distinct se auzi o melodie stranie.

Nu mai fu nevoie să spună nimic. Ceilalți au înțeles imediat ce se întâmplase. Cu aceeași vrajă dintotdeauna, semnalele inundară cabina, bizare, ca o chemare din altă lume.

Inginerul Ionescu își reveni primul. Se sculă în tăcere și conectă magnetofonul pregătit cu câteva seri în urmă. Petea, transfigurat, rămăsese cu gura deschisă, iar Bill privea ca de după un văl care-i încețoșase ochii.

XI

Împreună cu Petea și Bill, inginerul-șef își petrecu tot restul nopții în laboratorul de electronică marină, adâncit în ascultarea semnalelor, încercând fără succes să deslușească mesajul pe care îl purtau cu ele.

Tot felul de aparate fuseseră puse în funcțiune, tot felul de diagrame apăruseră pe mesele de lucru, dar degeaba! Semnalele își păstrau secretul cu încăpățânare.

Dimineața îi găsi tot acolo. Deși picau din picioare de oboseală, nici Bill, nici Petea nu se îndurau să-l părăsească tocmai acum pe inginerul Ionescu. Își dădeau seama că priceperea lui fusese pusă la grea încercare și, fără să-și explice de ce, se simțeau tare strâmtorați.

Treptat, se adunară și ceilalți cercetători și, în frunte cu Petrovici, așteptară zadarnic un semn din partea șefului lor. Acesta, absent, palid și cu dinții strânși, continua să lucreze tăcut la aparate, fără ca vreunul din cei din jur să poată înțelege ce-l frământă.

Se făcuse târziu când Petrovici se apropie de el, nemaiputând răbda.

— A, tu ești?! făcu inginerul-șef, privind mirat în jur, ca sosit de pe altă lume. Ia ascultă puțin!

Sunetele stranii căzură ca un trăsnet în mijlocul laboratorului și toți încremeniră.

— Ei drăcie! Ce-i asta? exclamă Petrovici, potrivindu-și cu un gest pripit ochelarii.

— Mi-ar părea grozav de bine dacă aș fi în stare să-ți răspund. Te asigur! Inginerul Ionescu ascultă încă un timp, apoi vorbind ca pentru sine, adăugă: Un singur lucru e clar: aceste semnale sunt firul de care trebuie să ne agățăm pentru a lămuri misterul forței care a provocat erorile la aparatele noastre de orientare.

— Asta e imposibil de conceput! interveni Petrovici, categoric. Mi se pare o ipoteză de-a dreptul… hazardată… ca să nu spun mai mult… De unde să apară o astfel de forță? Din văzduh? Iar dacă ar fi să ne închipuim că avem de-a face cu un fenomen al naturii, de origine încă necunoscută, nu văd ce legătură ar avea cu

aceste sunete – pe care le numiți semnale – și care se vede cât de colo că reprezintă un produs al unei rațiuni, al unei gândiri logice.

Toți tăcură încurcați. Petrovici argumenta foarte strâns! Inginerul-șef îl privi ironic, dar cu dragoste.

— Bine, domnul meu! Te sfătuiesc însă să mai asculți de câteva ori, cu atenție, aceste… pe care eu le numesc semnale! Și să nu te grăbești cu aprecierile!

— Mă rog, mă rog! Eu mi-am exprimat doar un punct de vedere. Mai precis, o impresie, o ipoteză de lucru – dacă pot să mă exprim astfel. Sigur că lucrurile trebuiesc chibzuite mai atent, cântărite cu toată seriozitatea și…

— Sunt întru totul de acord cu acest punct de vedere, îl întrerupse inginerul-șef. Numai pe această cale vom reuși să ne apropiem cât de cât de adevăr. Apoi, așezându-se mai comod în fotoliu, se întoarse spre Petea: Hai, dă drumul la magnetofon, băiete!

Melodia semnalelor necunoscute umplu din nou sala secției de electronică marină și puse stăpânire pe oameni. Și cu cât le ascultau mai mult, cu atât le păreau mai străine de tot ce e pământesc. Erau atât de cufundați în ascultarea lor, încât nimeni nu băgă de seamă că intrase comandantul vasului.

Și când banda se termină, printre ascultători trecu un fior, parcă, de ușurare.

— Ce fel de muzică a fost asta? întrebă comandantul stupefiat, destrămând farmecul care încă continua să plutească în sală.

— Muzica necunoscutului, captain! Și Ionescu continuă înveselit: Executată de instrumente necunoscute și transmisă de un post necunoscut.

— Văd că ești un necunoscut poet al necunoscutului, îi replică comandantul. Nici nu mă mir. O asemenea melopee e în stare să impresioneze până și cel mai rece temperament din lume. Dar, să fim, totuși, serioși, spuneți-mi și mie ce-i cu ciudățenia asta și de unde o aveți.

— Pur și simplu, am imprimat-o de la radio, astă-noapte, la sugestia prietenului meu Bill Webster și cu sprijinul prietenului Petea Gromov, aci de față. V-a plăcut, nu?

— Mi-e greu să spun dacă mi-a plăcut, tot așa cum n-aș putea spune că nu mi-a plăcut. Eu nu sunt nici poet, nici om de știință. Pentru un om ca mine, e ceva care, parcă, scapă noțiunilor de frumos și urât, plăcut și neplăcut.

— Asta așa e! Ați exprimat foarte exact și propria mea opinie, intră în vorbă inginerul Petrovici. Apoi, întorcându-se spre șeful său: Nu cumva aparatul de radiorecepție n-a făcut altceva decât să interpreteze, în felul său, o anumită emisiune de radiații electromagnetice? Semnalele – așa cum le percepem noi – să nu fie altceva decât un fel de ecou al unui fenomen necunoscut, însoțit de o emisiune de radiații electromagnetice?…

— Da. Aici cred că ești mult mai aproape de realitate, spuse inginerul-șef, după o clipă de gândire. Dar asta înseamnă că între această emisiune de radiații electromagnetice și erorile aparatajului nostru există o anume legătură. Cu alte cuvinte, ești de aceeași părere cu mine.

— În parte. Apoi, după ce-și aranjă ochelarii, cu mai multă hotărâre: În parte, poate că da. Dar pentru a-mi forma o părere mai precisă, îmi lipsesc unele date. În primul rând, spuse el ridicând degetul mare al mâinii drepte, în primul rând – zic – dacă aceste semnale sunt emise tot timpul…

Cu același amestec de ironie și dragoste, inginerul-șef îi răspunse:

— Nu. Există o anumită periodicitate în apariția lor în receptor, cea mai bună recepție fiind seara și, probabil, în momentele în care atmosfera e foarte încărcată.

— Ai putea să ne convingi că între semnale și eroarea aparatelor de bord ale lui „Neptun” există o legătură, doar dacă ai reușit să ne demonstrezi că, în timpul apariției semnalelor, această influență se exercită din nou. Dar cum nu s-au mai semnalat erori sau întreruperi ale legăturii radio cu uscatul, deși semnalele au continuat să se emită, presupun că…

— Un moment. Am făcut același raționament. Am luat o busolă și am izolat-o – pe cât ne stă în putință – de mediul exterior, de influența unor factori externi. Și, într-adevăr, există o diferență sensibilă între ce arată ea și între ce arată celelalte aparate neizolate. Și această diferență se accentuează în momentul apariției semnalelor. Numai că diferența este atât de mică, încât nimeni n-a sesizat-o până acum. Influențarea aparatelor este mai puternică – după cum am spus – atunci când atmosfera este foarte încărcată. Acest lucru încă nu l-am putut verifica experimental, dar, după cum vă amintiți, deviația semnalată pe „Neptun” a avut loc într-o asemenea perioadă. Apoi, știu de la Bill Webster că fenomenul a fost observat și pe vasul american „Săgeata”, înaintea unei furtuni, atunci când a și recepționat, întâmplător, pentru prima dată, semnalele.

Din nou, cercetătorii căzură pe gânduri îndelung și în sală se făcu liniște.

— Și totuși, interveni Petrovici, ipoteza inginerului-șef are o lacună foarte mare, după părerea mea! Și mă mir că nimeni n-a sesizat-o până acum. Să admitem că într-adevăr a avut loc o puternică emisie de radiații electromagnetice atât de puternică, încât a reușit să influențeze aparatele de pe bordul vasului. Dar nu ne putem permite să pierdem din vedere că și aparatajul de orientare al submarinului – aflat la 6000 metri adâncime – a suferit o influență la fel de puternică, deși se știe că radiațiile electromagnetice se propagă cu mult mai slab prin apă decât prin atmosferă. Cum explicați dumneavoastră acest fapt?

După părerea tuturor, într-adevăr, replica lui Petrovici fu zdrobitoare. Mulți înclinară capetele rușinați că nu au sesizat o chestiune atât de elementară. Bill – care știa și el atâta lucru – se întristase de-a binelea. Tocmai când i se păruse că inginerul Ionescu descoperise o pistă sigură și că misterul va fi lămurit foarte repede, iată că totul se năruia din nou. Iar inginerul Ionescu rămase prea multă vreme pe gânduri, pentru ca Bill să-și mai facă vreo speranță.

— Să nu crezi că nu m-am gândit și la această chestiune, vorbi Ionescu într-un târziu, cu același netulburat calm. Au mai rămas și alte, multe alte semne de întrebare, care fac ca ipoteza mea să fie foarte șubredă deocamdată. Dar eu am plecat de la ideea că nu se poate da un răspuns, dintr-odată, la toate problemele și că, în decursul cercetărilor viitoare care, după părerea mea, trebuiesc neapărat întreprinse, vom lămuri treptat toate aceste semne de întrebare; sau – am admis și această posibilitate – vom infirma cele susținute de mine până acum.

Ridicându-se, inginerul-șef începu să se plimbe prin sală, așa cum făcea ori de câte ori considera o controversă științifică terminată.

— Din toată povestea asta, continuă el cu alt ton, am ieșit însă cu o concluzie care reprezintă un câștig: putem înainta, în sfârșit, raportul nostru forurilor științifice internaționale, menționând și tot ce s-a discutat aici. Nu cred, având toate aceste date, să nu obținem aprobarea și fondurile necesare pentru continuarea cercetărilor.

— Da, da! Inginerul-șef, are dreptate, interveni în discuție și comandantul. Abia acum putem demonstra utilitatea continuării cercetărilor. Atunci, pe când să stabilesc ca stațiile de pe uscat să se pregătească pentru recepționarea raportului?

Inginerul-șef stătu o clipă la îndoială, apoi spuse cu hotărâre:

— Lucrurile sunt mai complicate. Avem o serie de diagrame, de înregistrări magnetice și fotografii care urmează să susțină cele scrise în raport. Așa că nu ne putem rezuma la o transmisie prin radio, deși asta ar avea avantajul că, putând fi amplificată, ar putea fi recepționată concomitent de toate forurile științifice europene interesate în expediția noastră. Dar nu se poate. Cred că e absolută nevoie ca un avion rapid să vie să ridice întreg materialul. Odată ajuns pe sol, o să se descurce ei cu ajutorul televiziunii.

— Sigur că da! sări Petrovici. Are dreptate! Altfel nici nu se poate concepe.

— Asta ne cam încurcă puțin socotelile, dar dacă nu se poate altfel… încuviință comandantul. Apoi, văzându-l pe Bill, zâmbi: Și cu acest prilej o să se poată întoarce în sfârșit acasă și prietenul nostru american. Cred că s-a plictisit destul aici la noi pe vas.

XII

Era o dimineață calmă. Prin hubloul deschis al cabinei pătrundea o boare răcoroasă și umedă, cu miros de sare. Cerul senin se reflecta în apele Pacificului ca în oglinda unui lac, și păsări mari, albe se roteau în jurul vasului.

Așezat pe marginea patului, Bill tăcea. Căzuse într-o îndelungă apatie. Rareori ridica ochii, urmărind prin hubloul deschis lopătarea prin văzduh a păsărilor necunoscute. Apoi lăsa din nou capul în jos și tăcea mai departe.

— Bill, e timpul să te ridici, spuse, într-un târziu, Petea, încet, plin de înțelegere.

Dar Bill nu-i răspunse. Continua să șadă neclintit, în aceeași poziție, de parcă nu l-ar fi auzit.

Petea se plimbă un timp îngândurat prin cabină, apoi veni și se așeză lângă prietenul său și, luându-l pe după umeri, îi vorbi rar ca unui copil:

— Bill, e timpul să-ți faci bagajele.

— Ce fel de bagaje? N-am nimic, spuse acesta abătut, privindu-l drept în ochi.

Petea vru să spună ceva, dar se încurcă și tăcu. Un timp șezu lângă Bill, cu capul în jos, privind în podea. Apoi, deodată, se ridică și deschise dulapul. Scoase un sac de voiaj lucrat pe margini cu motive populare rusești și o trusă mare pe care le aruncă pe pat.

— Aș vrea să le iei ca amintire de la mine, spuse el repede, bâlbâindu-se.

Bill cercetă cu interes sacul, apoi desfăcu trusa și rămase uimit de ce-i văzură ochii. Avea totul: de la cele mai elementare șurubelnițe, până la cele mai complicate aparate de măsură, ultramoderne, de dimensiuni reduse. Trusa putea face față celor mai exigente pretenții ale unui radioamator și Bill își dădu seama că ea constituie bunul cel mai de preț al lui Petea.

— Nu! rosti el cu hotărâre. Asta nu!

— Ba da. Te rog eu, Bill.

— Nu. Nu pot! E prea mult!

— Ba da, strigă Petea, și hai, scoală-te odată, că s-a făcut târziu!

Bill strânse trusa și o așeză pe marginea patului. Apoi, nemaiavând ce face, căzu din nou în muțenia de mai înainte.

Dar Petea își pierduse răbdarea:

— Bill! E timpul să mergi să-ți iei rămas bun de la prieteni. Poate că n-o să te mai vezi niciodată cu ei. Aici, Petea tuși îndelung și-și drese vocea întors cu spatele spre Bill. Și uite, spuse el în sfârșit, până la sosirea avionului n-a mai rămas decât o jumătate de ceas.

Bill ridică ochii. Îl privi chinuit, apoi, pe neașteptate, absent, se sculă și o porni spre ușă. Petea se luă după el. Trecură repede prin culoarul dintre cabine și urcară scărița de fier ce ducea pe punte.

Sus, grupele de cercetători erau adunate ca de obicei în jurul aparatelor și instalațiilor speciale de aci. Bill îi cuprinse pe toți dintr-o privire și-și simți inima grea. Dar, spre deosebire de alte dimineți, cercetătorii nu păreau atât de absorbiți de munca lor. Foarte des, ridicau câte o privire furișată spre cer.

Bill trecu printre ei fără să se oprească și o porni spre cabina comandantului. Aci șovăi o clipă, apoi se întoarse, tocmai în clipa în care megafoanele anunțau:

„Atențiune! Atențiune! Atențiune! Hidroavionul sosește peste câteva minute. Atențiune! Atențiune!…”

Pe culoare și pe scări se produse înghesuială. Toți se grăbeau să întâmpine hidroavionul, primul sol de pe uscat, după mai bine de șase luni de zile.

Și, într-adevăr, nu dură mult și la orizont apăru un punct minuscul, argintiu, care crescu cu repeziciune. Zecile de oameni începură să-și agite mâinile și hidroavionul trecu în zbor razant pe deasupra catargului, făcând să fluture drapelele tuturor statelor participante la expediție. Apoi, descriind o curbă elegantă, hidroavionul coborî tot mai mult și ameriză în imediata apropiere a vasului, în strigătele de bucurie ale celor de pe punte. În aceeași clipă, o barcă cu motor se desprinse de vas și porni în întâmpinarea lui.

Bill urmărise și el cu interes spectacolul și se bucura odată cu ceilalți. Dar acum se întristă din nou și își dete seama, necăjit, că nu mai putea ajunge la comandant, care era ocupat cu primirea echipajului hidroavionului. Se hotărî să-l caute pe inginerul-șef. Cu Petea urmărindu-l tăcut ca o umbră, colindă întreaga punte, dar nu-l găsi. Îl descoperi, într-un târziu, într-una din sălile secției de electronică.

— Bună, Bill! îl întâmpină cu simpatie inginerul-șef. Ai venit să-ți iei rămas bun? Îmi pare bine că nu m-ai uitat…

Pe măsură ce vorbea, Bill se întuneca tot mai mult.

— Ei! reîncepu Ionescu, ce te-ai bosumflat așa?

— E nedrept!… murmură Bill, abia auzit.

— Poftim? Nu înțeleg!

— E nedrept, spuse din nou aproape răstit.

— Ce e nedrept!? izbucni Ionescu descumpănit.

— Că trebuie să plec.

— Cum?

— Că trebuie să plec tocmai acum, când se lămurește misterul semnalelor.

Inginerul-șef îl privi cu atenție, apoi zâmbi:

— Crezi că se lămurește?

— Da, spuse Bill cu obidă. Și eu n-am să mai fiu aici. E nedrept, asta am vrut să vă spun.

— Bill, adică ce-ai vrea? vorbi Ionescu, serios. Să nu continuăm cercetările fără tine – sau ce dracu ai vrea, la urma urmei?…

Petea începu să regrete că l-a urmat pe Bill până aici. Ce rost avea să-l supere tocmai acum, la plecare, pe inginerul Ionescu?

— Ce te-a apucat, Bill? spuse el, cu mustrare în glas.

— Ce știi tu! i-o tăie Bill, scurt. Tu rămâi aici, dar eu trebuie să plec.

— Da' cine te obligă să pleci?

Bill făcu niște ochi mari cât cepele și de uimire nu mai fu în stare să scoată o vorbă.

— Păi da! interveni inginerul, râzând. Rămâi și găsim secretul împreună, americanule!

Bill începu să râdă, să se bâlbâie, să strângă mâna inginerului-șef, apoi pe a lui Petea, apoi iar pe a lui Ionescu, îngăimând ceva, dar niciunul nu fu în stare să înțeleagă ce.

Petea, înseninat și el, se adresă inginerului-șef:

— Tovarășe inginer, vorbiți dumneavoastră cu tovarășul comandant, că ăsta – după cum vedeți – nu e în stare!

Abia acum Bill înțelese într-adevăr ce se întâmplă cu el. Se repezi la Petea, îl luă în brațe râzând, îl strânse de-i pârâiră toate oasele:

— Petea!… Petiuṣka!… Prietene!…

— Of, Bill, făcu Ionescu mișcat, tare mai ești tu prostuț!

XIII

Pe „Neptun" începuseră zile lungi și plicticoase de așteptare. Se părea că nimeni nu mai are chef de lucru. Seara, oamenii se adunau în jurul aparatelor de radio, așteptând cu aviditate să prindă vreo știre sau măcar un ecou cât de vag referitor la raportul înaintat. Dar parcă acolo, departe, pe uscat, oamenii uitaseră cu totul de expediția din Pacific. Ca urmare, unii dintre membrii expediției fură cuprinși de nervozitate, alții, dimpotrivă, căzură în apatie.

Comandantul apărea rar de tot pe punte și numai atunci când prezența lui era absolut necesară. Despre inginerul-șef se știa doar atât, că stă închis de zile întregi în laboratoarele secției de electronică, împreună cu Petrovici și cu încă câțiva colaboratori. Dar nimeni nu știa ce face acolo.

Bill resimțea, parcă, în mai mare măsură decât ceilalți neliniștea și frământarea de pe vas. Toată ziua se învârtea singur, de colo până colo, fără niciun rost. Petea era dimineața de cart, iar Bill nu-și găsea partener. Câteodată se ducea până în

laborator și se așeza pe un scaun lângă ușă, privind la Ionescu. Nu-l dădea nimeni afară, dar nici n-aveau ce face cu el. Seara, însă, se însuflețea. Îl căuta pe Petea și împreună urcau la club. Aici, în jurul puternicului aparat de radio, se aduna de fiecare dată o societate numeroasă, care își petrecea timpul ori într-o tăcere apăsătoare, ori în discuții deosebit de aprinse pe una și aceeași temă:

— …Vasul nu este echipat pentru o asemenea misiune, își susținea părerea un ins mai în vârstă, cu o barbă stufoasă de pirat, despre care Bill știa că participase la vreo trei expediții în Pacific. Așa că, degeaba ne facem speranțe.

— Nu, eu cred că motivul este altul: datele pe care se bazează referatul nostru nu sunt destul de convingătoare…

— Fugi de-aici!

— Stai, stai, să analizăm puțin. Ce știm noi?…

Și de fiecare dată se isca un asemenea vacarm, se izbeau cap în cap atâtea păreri, încât mai departe nu se mai putea continua. Se retrăgeau pe rând la culcare, care de care mai morocănos.

Într-o seară, după o asemenea discuție de care se săturaseră toți până peste cap, Norden începu să umble la butoanele aparatului de radio. Un timp toți fură atenți, dar cum nu nimeri nimic interesant, discuțiile reîncepură parcă de la sine.

— …și apoi, o serie de specialiști nu vor avea ce face. De pildă, noi, ihtiologii… aruncă cineva timid.

— Eu cred că cercetările se pot relua și mai târziu, în primăvara viitoare, de pildă, dacă până atunci se va dovedi utilitatea lor, spuse iarăși bărbosul.

Toți tăcură de data aceasta în fața acestui argument care li se păru inatacabil.

Și lui Bill i se păru foarte convingător ceea ce spusese, deși nu-i dădea dreptate. Toată lumea de pe vas ar fi dorit să se continue cercetările, care promiteau să fie foarte interesante și pline de neprevăzut, mai ales acum, după recepționarea misterioaselor semnale. Dar asta depindea de rațiuni superioare și de înalte foruri științifice internaționale, ceea ce-i intimida puțin. Încercau să-și imagineze cam cu ce argumente s-ar putea veni pentru a se sista sau amâna continuarea cercetărilor. Tocmai de aceea se întoarseră cu interes spre Norden când acesta, cu zâmbetu-i larg, spuse:

— Pariez unu contra zece că vom continua cercetările. Și nu la anul, ci acum!

Atmosfera se destinse și toți se mai înseninară puțin.

— Și pe ce îți bazezi afirmațiile? întrebă bărbosul, cu interes.

— Păi dacă v-aș spune, n-ar mai paria nimeni cu mine! replică Norden, râzând.

Dar puțina bună dispoziție pe care o stârnise intervenția lui Norden se risipi repede, pentru că nici în seara aceea radioul nu transmise nimic în legătură cu

problema care-i interesa. Să fie oare fenomenele descoperite atât de lipsite de însemnătate?

A doua zi, aproape de ora prânzului, Bill, care rămăsese până în zori lângă aparatul de radio, dormita într-un șezlong pe punte. I se păruse lui, la un moment dat, că-l aude pe Petea strigând ceva. Dar Petea era de cart. „Desigur că am visat", își spuse el. Petea n-avea ce căuta pe punte.

Dar megafoanele începură să hârâie tot felul de comenzi și Bill se trezi de-a binelea. În clipa în care se ridică, îl văzu pe Petea gonind pe puntea superioară și fluturând o hârtie deasupra capului. Și atunci Bill înțelese că venise răspunsul și că acest răspuns era pozitiv.

O luă și el la goană într-acolo unde-i vedea pe toți fugind. Ajunse printre ultimii pe puntea superioară și nimeri într-o asemenea vânzoleală, încât nu înțelese mai nimic din ceea ce tocmai spunea comandantul, mai ales că aproape fiecare cuvânt al său era însoțit de strigăte și aplauze.

Târziu, când mulțimea zgomotoasă și entuziastă se risipise, Bill se hotărî să coboare spre laboratoarele secției de electronică, pentru a afla amănunte și pentru a vedea ce spune inginerul-șef.

Dar aici – spre deosebire de ceea ce fusese pe punte – domnea o atmosferă calmă, chiar puțin încărcată, ceea ce-l descumpăni și-l făcu să rămână deoparte, cu strigătul de „Ura!" în gât.

Inginerul-șef ședea la o masă încărcată cu dosare și hârtii, în timp ce colaboratorii săi, așezați care pe unde apucase, se priveau îngânduraţi.

Intimidat, Bill nu știa ce să facă: să plece sau să rămână.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Ionescu pe neașteptate, puțin nerăbdător, fără însă să ridice ochii de pe hârtii, și Bill îngheță, neștiind, în primul moment, cui i se adresează.

— Mă întreb, se hotărî în sfârșit Petrovici, de ce e nevoie să ne trimită un specialist în geofizică?

— Ce, noi singuri nu suntem în stare să ne descurcăm? aruncă altul cu năduf.

— Terminați cu prostiile! spuse inginerul-șef aspru, întorcându-se cu fața spre ei. Cei care au studiat raportul nostru au și ei, pesemne, părerile lor. Întâmplător îl cunosc pe profesorul Turanov. E un savant eminent și apoi, nici măcar n-ați fost atenți la ce se spune în telegramă. Profesorul vine cu aparatajul și echipamentul necesar, ceea ce o să ne prindă foarte bine. Sau… nu sunteți de aceeași părere?! Eu cred că nu aveți niciun motiv să vă impacientați.

— Bine, dar de ce au redus termenul la o lună de zile!? se încercă un protest timid.

— Am mai spus o dată: pentru că și-au format și ei o părere despre fenomenele descrise de noi. Amănunte o să ne comunice, desigur, profesorul Turanov. Dar nu vă înțeleg! De ce sunteți iritați? Ce ați vrea? Să ni se acorde nouă, secției de electronică, monopolul exclusiv asupra acestor cercetări?…

XIV

Vestea sosirii profesorului Turanov fu anunțată mult mai repede decât s-ar fi așteptat cei de pe vas. O radiogramă transmisă din Vladivostok spunea că profesorul s-a îmbarcat împreună cu aparatele sale pe o vedetă rapidă modernă, cu mare rază de acțiune, care, trecând prin Marea Japoniei și strâmtoarea Tsugaru, se îndrepta cu cea mai mare viteză spre locul unde se găsea „Neptun”.

Din clipa aceea, în cabina radiotelegrafiștilor începu să domnească o activitate intensă. Mereu li se cereau date cu privire la poziția vedetei rapide. Când comandantul, când inginerul-șef cereau să vorbească cu profesorul. Și dacă nu-l chemau ei, îi chema Turanov.

Și iată că, într-o după-amiază mohorâtă de septembrie, fu anunțată și sosirea iminentă a vedetei. Bineînțeles că punțile se umplură imediat de lume. Nici Bill, nici Petea nu lipsiră. Binoclurile scrutau cu nerăbdare întinsul apelor și în curând marinarul urcat pe gabie anunță că la orizont se vede o ambarcațiune mișcându-se cu mare iuțeală. Nu mult după asta, vaporașul – care parcă zbura pe deasupra apelor – putu fi văzut cu ochiul liber și Bill fu uimit de viteza pe care era în stare s-o dezvolte.

Primirea se făcu cu tot ceremonialul marinăresc. Apoi o punte lungă cu trepte fu lăsată în jos spre vedetă și un bătrânel cu părul alb, vioi și neastâmpărat, însoțit de căpitanul ambarcațiunii, urcă pe puntea lui „Neptun”.

Îi strânse mâna comandantului, ca unei vechi cunoștințe, se îmbrățișă cu inginerul Ionescu, cu care era prieten de mulți ani, apoi, înconjurat de mulțimea de cercetători, mereu descoperind pe câte cineva cunoscut, se îndreptă spre sufragerie, unde se pregătise un prânz de gală în cinstea sa. Și nici nu se sfârșiră bine toasturile și urările de succes, că profesorul se întoarse spre inginerul Ionescu și îl rugă să convoace o consfătuire a specialiștilor de pe vas pentru a face un schimb de idei și pentru a cădea de acord asupra programului de lucru pentru viitor.

Bill și Petea mâncară pe apucate în sufrageria mică, care avea ușile larg deschise spre sala unde se afla profesorul înconjurat de aleasa asistență. Încercau să prindă frânturi din conversația care se ducea în rusește, franțuzește și englezește, dar nu înțeleseră mare lucru.

Văzând că toată lumea se scoală de la masă și înțelegând că partea cea mai interesantă abia acum avea să urmeze, Bill se strecură până lângă inginerul-șef și, prinzând un moment prielnic, îi ceru să-l primească și pe el în sala unde avea să se desfășoare consfătuirea.

Inginerul se bucură când îl văzu:

— Bill, vino mai aproape, să te prezint profesorului.

Bill păși stângaci și se roși până la rădăcina părului.

— Iată, acesta e Bill Webster, despre care v-am povestit, spuse Ionescu cu căldură, adresându-se lui Turanov.

Profesorul îl privi cercetător, apoi îi întinse o mână mică și nervoasă.

— Îmi pare bine, domnule Webster! Încântat. Descoperirea dumneavoastră poate să aibă o mare importanță pentru știință. Îmi pare bine! Care e specialitatea dumneavoastră?

Bill se fâstâci cu totul.

— Radiotelegrafist, abia reuși să îngaime el.

— Radiotelegrafist?! profesorul se întoarse mirat spre inginerul-șef.

— Da, profesore, confirmă acesta. Și încă ce radiotelegrafist!…

La ușa de intrare a sălii de conferințe aștepta Petea. La un semn discret al lui Ionescu, se strecură în sală alături de Bill. Își căutară apoi două locuri mai în spate și așteptară cu înfrigurare dezbaterile.

Inginerul-șef făcu un scurt bilanț al situației, prezentând în mod foarte obiectiv părerile emise în legătură cu ciudatele fenomene din Pacific.

Profesorul ascultă cu luare-aminte. Din când în când își lua notițe. Uneori însă, zâmbea amuzat. În clipa în care i se dădu cuvântul, păru serios încurcat:

— Apreciez foarte mult străduințele depuse de colectivul secției de electronică de pe „Neptun”, condus de colegul și vechiul meu prieten, inginerul Ionescu, spuse el cu căldură. Cu părere de rău însă – vă rog să mă credeți – trebuie să spun că nu pot să împărtășesc același punct de vedere. După părerea mea, cercetările au fost duse pe o cale principial greșită.

În sală se lăsă o tăcere grea, încordată. Inginerul-șef păli, iar Petrovici își scoase ochelarii și se apucă să-i frece cu dușmănie. Profesorul Turanov păru că nu observă nimic. Își ordonă riguros notițele și continuă imperturbabil:

— Dar, ar fi nedrept dacă n-aș recunoaște că pe „Neptun” nici nu a existat un aparataj electronic adecvat unor atari cercetări. Mă refer, în special, la lipsa unei mașini electronice de calcul, modernă, cu ajutorul căreia s-ar fi putut descoperi chiar aici, foarte repede, eroarea inițială, care a generat apoi un lanț de ipoteze false. Așa însă s-a acordat o atenție exagerată unor înlănțuiri de sunete ciudate, cu iz de mister, de existența cărora s-au legat o serie de fenomene inexplicabile care au influențat aparatajul de orientare a vasului și a submarinului de mare adâncime. Iar acolo unde lucrurile nu se mai potriveau logic, s-a lăsat – pur și simplu – problema în suspensie. Pentru mine, sursa de perturbații nu constituie un mister. Analiza benzii magnetice de către calculatoarele noastre electronice atestă, clar, existența unui uriaș zăcământ de oxizi de fier, în special magnetită.

Iată! și profesorul Turanov dădu drumul unui aparat asemănător cu un televizor, pe ecranul căruia apărură o serie de linii întretăiate, străbătute de diagrama roșie a semnalelor, pe care o obținuse inginerul Ionescu. Aici se vede clar, din materialul pe care l-ați atașat raportului, că pe dumneavoastră nu v-a interesat altceva decât semnalele. Restul înregistrărilor grafice nu v-a mai interesat câtuși de puțin. Și totuși, aici se găsea răspunsul. Priviți, vă rog! și profesorul schimbă imaginea. Apăru același grafic, numai că, de data aceasta, era scoasă în evidență o cu totul altă curbă. Cunoașteți aceste linii, nu? Ele vorbesc foarte limpede de existența zăcământului de oxizi de fier și cu asta dispare și misterul devierii acelor busolelor de pe vas. Sigur că acolo au loc unele procese de natură încă necunoscută, care dau naștere ciudatelor fenomene pe care le-ați sesizat, între altele și a zgomotelor pe care le-ați numit „semnale".

În clipa aceea, Ionescu nu se mai putu stăpâni.

— Înainte de a continua, spuse el, aș dori să-mi permiteți să pun o întrebare.

Profesorul Turanov se înclină și zâmbi plin de înțelegere:

— Poftim! Ascult!

— Dacă lucrurile stau așa cum le expuneți dumneavoastră, cum se explică atunci apariția la intervale regulate a semnalelor, repetare absolut identică și, mai ales, ordonarea sunetelor după o anumită logică, îmi îngădui să spun, de-a dreptul umană.

Cercetătorii de pe „Neptun" își mai veniră puțin în fire. Turanov rămase o clipă pe gânduri, apoi spuse împăciuitor:

— E foarte adevărat că „semnalele" seamănă foarte mult cu un mesaj codificat. Amintiți în raport că și profesorul american Smith le-a considerat ca atare. Da, mă așteptam la o asemenea întrebare. E firească din partea unor electroniști. După o scurtă pauză, profesorul continuă: Dar specialitatea mea este geofizica și eu sunt convins că datorită descoperirii dumneavoastră – și tocmai pentru asta m-am și deplasat aci – vom avea posibilitatea studierii unor probleme deosebit de complexe. Ar trebui să spun probleme foarte complicate, pentru că intensitatea emisiunii înregistrate cât și periodicitatea apariției ei, ca și ordonarea sunetelor pe care le numiți semnale, pot fi determinate de o serie de factori ca: radiații cosmice, furtuni solare, perturbații ale gravitației pământești, fenomene telurice datorite unor elemente radioactive etc. Desigur că tot ceea ce v-am expus eu până acum nu este decât o ipoteză, dar, ca orice om de știință, cred în ipoteza mea, cu atât mai mult cu cât datele de care dispunem pledează în favoarea ei…

În sală se așternu din nou liniștea. Inginerul-șef, deși toți priveau spre el, tăcea. Nici nu ridică ochii. Comandantul vasului riscă o întrebare:

— Din ce ați spus, profesore, s-ar părea că sunteți pentru o cercetare paralelă a fenomenelor descoperite, fiecare sector științific lucrând conform specificului său.

— Absolut! confirmă repede Turanov. Cu condiția, însă, să cădem de acord asupra unui punct esențial: descoperirea locului care constituie sursa acestor fenomene. În rest, nu ne vom pune piedici unii altora, ci dimpotrivă vom colabora cât mai strâns. Nu-i așa, dragă prietene? adăugă el, întorcându-se spre inginerul-șef, care confirmă zâmbind.

Din felul în care-l privi, Turanov și ceilalți înțeleseră că oricare ar fi fost concluziile discuției, Ionescu ar fi procedat numai în acest fel.

XV

Dimineața, devreme, ușa cabinei lui Petea fu zguduită de bubuituri puternice. Băieții săriră speriați, încă buimaci de somn.

— Hei, puturoșilor, sculați că am nevoie de voi! se auzi vocea veselă a inginerului-șef.

Aranjându-și cu gesturi pripite moțul de pe frunte, numai în chiloți și maiou, Petea deschise ușa.

— În zece minute ne întâlnim pe puntea superioară. Hai, repede! Vă aștept!

Și până să se dezmeticească vreunul dintre ei, inginerul Ionescu dispăruse pe culoar.

Încurcându-se, îmbrâncindu-se unul pe celălalt, băieții reușiră până la urmă să facă un duș și să se îmbrace. Fără să mai ia dejunul, se repeziră amândoi spre puntea superioară.

Ionescu era așezat într-un șezlong și privea undeva în zarea albastră. Fără o vorbă, respirând scurt, Bill și Petea își traseră niște scaune mai aproape și se așezară, așteptând respectuos să fie luați în seamă.

Inginerul le făcu un semn amical cu capul, apoi își continuă visarea, ca și când ar fi uitat cu totul că el îi chemase. Într-un târziu, cu fața destinsă și ochii ușor voalați, se întoarse spre ei:

— Ia spuneți, băieți, ați făcut vreodată o vânătoare de vulpi? Bill și Petea se priviră încurcați. Fără să ia în seamă nedumerirea lor, Ionescu continuă: Vânătoare de vulpi în Delta Dunării!…

Băieții, handicapați cu totul, renunțară să mai înțeleagă ceva. Privindu-i, inginerul începu să râdă.

— Am luat-o razna! Ia să vorbim așa ca să ne înțelegem. După câte știu despre voi, sunteți niște radioamatori pasionați, nu-i așa? spuse inginerul, privindu-i cercetător.

Băieții confirmară tăcuți.

— Așa eram și eu. De fapt eram opt. Opt prieteni la cataramă… În ultimele clase de liceu… O duceam cam greu, e adevărat, pe vremea aceea, dar eram învățați să ne mulțumim cu puțin, eram tineri și viața ne părea frumoasă, așteptând parcă să se lase cucerită de noi. Aveam capul și inima plină. Eram „cei trei mușchetari" și Robinson Crusoe, tot noi eram Winetou și Old Shaterhand, piei roșii sau bătrâni lupi de mare. Cum venea vacanța, plecam din oraș. Tatăl unui coleg, un modest profesor de zoologie și botanică, era un pasionat cercetător al florei și faunei din Delta Dunării. Ați auzit vreodată de Delta Dunării? E o adevărată minune. O „împărăție a apelor". Un pământ mustos, generos, cu stuful înalt cât trei oameni; cu iarbă grasă și deasă, cu plauri și insule ascunse, cu canale întortocheate, pline de nuferi, cu nenumărate neamuri de păsări și cu o tăcere… cu o tăcere, măi băieți, și un soare… Acolo avea bătrânul o cabană. Cabana asta era casa noastră. Trăiam săptămâni și luni numai în chiloți de baie, cu stuf în jurul mijlocului și în jurul frunții. Mâncam ce ne găteam singuri, din peștele pe care-l prindeam și din slănina și afumăturile pe care le aduceam cu noi. Din când în când, pe rând, plecam câte doi la Tulcea ca să mai aducem câte ceva, mai ales pâine.

Bătrânul profesor era bucuros când soseam la cabană. Un singur necaz avea: niciunul din noi nu se simțea atras de studiile sale despre floră și faună. Noi aveam cu totul altă pasiune. Împărțiți în grupe de câte doi, puneam stăpânire pe câte o lotcă și până seara nu coboram din ea. Prima lotcă – care avea rolul de vulpe – trecea unul din brațele Dunării odată cu ivirea zorilor, dispărând în stufăriș. Celelalte o urmau exact după două ore. La cabană nu rămâneau decât doi băieți de serviciu la bucătărie.

Vânătorii, înarmați cu câte un radioreceptor de fabricație proprie, se despărțeau, căutând fiecare să descopere primul „vulpea", care începea să emită semnale radio la două ore și jumătate de la plecare. Vă închipuiți voi ce grea era această vânătoare? Delta era un adevărat labirint de canale ascunse în stufăriș și fără emițătorul de la bază – adică de la cabană – cine știe dacă am fi găsit, măcar o singură dată, drumul înapoi.

Vânătoarea dura multe ore și, de obicei, era un noroc să nimerești primul drumul cel mai scurt spre „vulpe", pentru că ea, șireată ca orice vulpe, născocea zeci de șiretlicuri ca să scape de urmăritori. Nu o dată mi s-a întâmplat ca din imediata apropiere a țintei să fiu nevoit să vâslesc încordat înapoi, câte o jumătate de oră sau și mai mult, pentru că nimerisem pe un canal care se înfunda și nu găseam niciun loc de trecere. Altă dată – și inginerul zâmbi gândurilor sale – țin minte de parcă ar fi fost ieri, nimerisem primul în bârlogul vulpii, dar nici urmă de ea. Ocolisem locul în cerc și determinasem exact zona celei mai mari

intensități a semnalelor. Și, totuși, vulpea ia-o de unde nu-i! Până la urmă sosiră și ceilalți băieți și ne învârtirăm în cerc, amușinând cu receptoarele ca o haită de copoi furioși, dar degeaba. Inginerul se opri. Își aprinse o țigară, trase câteva fumuri și, suflându-le alene, continuă. Vedeți voi, băieți, am învățat atunci un lucru foarte important: Omul nu trebuie să se bazeze numai pe ceea ce-i spun aparatele. Omul mai are și cap. Omul trebuie să ridice ochii și să cuprindă zările, de jur-împrejur, dacă vrea să nu rămână prizonierul propriilor sale aparate. Există situații în care aparatele nu te mai pot ajuta. Numai creierul te scoate din încurcătură. Dar noi, aplecați peste aparate, ocoleam locul – precis determinat – și totuși nu găseam vulpea. Dacă atunci ne-am fi ridicat în picioare, ne-am fi detașat puțin de aparate și, privind în jur, am fi rațional câtuși de puțin, am fi descoperit bătrâna salcie scorburoasă în care se pitise vulpea, cu lotcă cu tot…

Inginerul-șef își strivi cu gesturi lente țigara și ridicându-se le arătă băieților o imensă antenă parabolică care se rotea fără încetare.

— După cum vedeți, vânătoarea noastră de vulpi e gata să înceapă. Numai că dracu știe ce vulpe o mai fi și asta. Cornul de vânătoare o să-l sune unul din voi doi. V-am aranjat o cabină specială, cu un receptor sensibil, și tot confortul necesar. Veți face cu schimbul. În clipa în care apar semnalele în receptor, se dă alarma și, fără să mai așteptați, căutați să determinați cu cea mai mare exactitate direcția precisă din care vin. Pentru asta am construit antena mobilă și v-am înzestrat cu tot aparatajul necesar. Ne-am înțeles?

— Înțeles! spuseră amândoi băieții într-un glas.

Aveau obrajii îmbujorați și ochii mari și strălucitori. Privindu-i, inginerul Ionescu se simți din nou foarte tânăr. Îi luă de după umăr și, bătându-i puternic pe spate, le spuse:

— Ei, atunci la treabă!

XVI

Copleșiți de importanța misiunii ce li se încredințase, cei doi prieteni se retraseră imediat, după discuția cu inginerul-șef, în cabina ce le fusese destinată. De două zile trăiau aci ca niște împărați. Li se aducea tot ce aveau nevoie, li se îndeplineau toate dorințele. Așa sunau dispozițiile inginerului-șef.

Petea nu-și mai încăpea în piele de bucurie. Tocmai ei, dintre toți, tocmai ei au fost aleși! Totuși, căuta să nu arate cât e de mândru. Mai ales față de Bill se comporta cât putea mai sobru.

Bill, fericit la început, văzând câtă încredere le acordă Ionescu, începu să fie frământat de unele îndoieli.

— Ascultă, Petea! spuse el, nemaiputând răbda. De ce ne-a spus să dăm alarma imediat ce apar semnalele? Eu cred că nu e sigur că noi suntem în stare să determinăm direcția exactă de unde vin.

— Nu fi prost, Bill! ripostă Petea. Se vede că ai uitat de Turanov! Nu-ți aduci aminte? Radiația cosmică, gravitația pământului, presiunea atmosferică, ionizarea și… Ei, și toate celelalte! Toate trebuiesc măsurate, cântărite, zeci de specialiști abia așteaptă semnalul nostru ca să intre în funcție cu aparatele lor. Dar ce e mai important: direcția de unde vin semnalele o determinăm noi! Îți dai seama, bătrâne?!

— Îmi dau, îmi dau, mormăi Bill îngândurat și nu prea convins.

Dar parcă era un făcut! De două zile, nici urmă de semnale. Petea verificase de nenumărate ori aparatele; erau în perfectă stare și, totuși, în afară de paraziți, nu recepționau nimic. În locul entuziasmului, în sufletele celor doi băieți începu să se strecoare neliniștea.

Până la urmă începu și secția de electronică să dea semne de nerăbdare. Când unul, când altul apărea ca din întâmplare, să afle ce mai e nou. Seara, veni însuși inginerul-șef, însoțit de Petrovici. Bill și Petea simțiră că le crește curajul când îl văzură.

— Ei, băieți, mai rezistați? întrebă el, ghicind parcă ce se petrece în sufletele lor. Apoi, împărțindu-le câte un bobârnac, îi alungă din cabină. Vă dau o jumătate de oră liber, nu mai mult, zise el privind la ceas. Un duș, o plimbare pe punte și, la întoarcere, comandați patru cafele mari.

Afară se însera. Mirosea vag a furtună. Bill se opri:

— Cred că ar trebui să ne întoarcem. În seara asta apar semnalele.

— Ești nebun! Cum o să-l contrazici pe inginerul Ionescu? ripostă Petea. Hai să facem ce ne-a spus. Așa o să ne treacă timpul mai repede.

Pe punte se schimbaseră multe. Apăruseră aparate noi și, spre deosebire de alte dăți, lângă fiecare era postat câte unul sau doi cercetători, deși programul zilei era demult încheiat.

— Ce zici de asta! spuse Petea mirat. Credeam că numai noi…

— Ionescu e un vânător încercat. Nu vrea să-i scape vânatul.

Când se întoarseră, în cabină găsiră o atmosferă cât se poate de calmă. Inginerul Ionescu îi povestea ceva lui Petrovici, trăgând alene din țigară. Nu scăpa însă din ochi aparatele.

— Cine e de cart? spuse el când îi văzu. Dacă o fi ceva, pe noi să nu contați. Noi suntem în vizită.

Petrovici încuviință zâmbind, dar se vedea că are părerea lui și că preferă s-o țină pentru el.

Bill trecu la aparate și își puse căștile. Petea, înviorat de dușul și plimbarea făcută, se tolăni comod într-un fotoliu. Inginerul-șef tocmai povestea despre o vânătoare de lupi din Carpați. Povestea atât de frumos, încât Petea, captivat, uită să mai soarbă din cafeaua ce aburea pe măsuța de lângă el.

Din când în când, Ionescu se oprea pentru o clipă, cu ochii mijiți, trăgea alene din țigară, își consulta ceasul brățară, în timp ce Petea, cu răsuflarea tăiată, aștepta să continue.

Deodată, inginerul își curmă povestirea în mijlocul unei fraze. Bill începuse să dea semne de neliniște. Se aplecase mult înainte peste aparate, strângând nervos butonul de acord. Pe dată uitară cu toții de bătrâna lupoaică încolțită de câini și se întoarseră spre el. Petea vru să se scoale, dar Ionescu îi făcu semn să rămână pe loc.

Încordarea creștea cu fiecare secundă. Petea își simțea inima bătând pripit. Și deodată Bill se ridică de pe scaun. Petea nu mai rezistă. Dintr-un salt fu lângă el și își puse căștile de rezervă la urechi. Ionescu și Petrovici nici nu se clintiră.

În cască se auzea un fâșâit ciudat, neobișnuit. Bill aștepta cu mâinile încleștate pe butoanele receptorului. Un țiuit ușor și deodată izbucniră semnalele. Petea scăpă un chiot de bucurie. Petrovici se ridicase să le vină în ajutor, dar Ionescu, zâmbind, îl trase îndărăt în fotoliu.

Semnalele creșteau în intensitate. Sus, pe punte, antena parabolică pornise să se rotească automat. În cabină, cei patru urmăreau cu încordare acele aparatelor indicatoare. O ușoară pendulare, din ce în ce mai scurtă, până nu mai rămase decât un tremur ușor. Înțelegându-se din ochi cu Petea, în clipa aceea Bill trase cu putere maneta semnalului de alarmă. Un urlet sinistru, amplificat de zecile de difuzoare, izbucni pe vas.

Petea nota cu înfrigurare, în timp ce Bill căuta să nu scape din ochi tremurul acelor indicatoare. Apoi, după câteva clipe, Petea își smulse căștile de la urechi, se întoarse triumfător spre cei doi ingineri și le întinse foaia de hârtie. Ionescu o luă și o parcurse dintr-o privire.

— Bravo, băieți! spuse el. Ați lucrat foarte bine.

În clipa aceea, într-unul dintre difuzoare răsună vocea comandantului:

— Ce se aude?

Petea se ridică în picioare.

— Tovarășe comandant, raportează radiotelegrafistul Piotr Gromov. Misiunea a fost îndeplinită. Sursa semnalelor se află la…

— Un moment, Petea. Numai o clipă, captain!

Inginerul-șef puse mâna pe unul dintre telefoanele de pe masă.

— Alo, Norden! Cum te simți în cușca ta?

Probabil că Norden îi răspunsese ceva hazliu, pentru că inginerul-șef izbucni în râs.

— Ce arată ceasurile tale?

În timp ce Norden îi comunica datele, Ionescu, cu cotul sprijinit pe hârtie, nota repede o serie de cifre, înapoie apoi lui Petea calculele.

— Era să uiți corecția, spuse el, amenințându-l vesel cu degetul.

Petea, roșu la față, luă însemnările și reîncepu să raporteze comandantului. Ionescu aștepta liniștit să termine, în timp ce Petrovici, surescitat și scos din fire de răbdarea șefului său, nu-și mai găsea locul pe scaun.

Comandantul îi felicită cu căldură pe Petea și pe Bill, apoi se adresă inginerului-șef:

— Mai ai ceva de adăugat?

— Da! răspunse acesta vesel. Înainte cu toată viteza și vânt bun, cum spuneți voi, marinarii!

Și nu mult după aceasta, prin corpul navei trecu ceva ca un tremur ușor. Puternicele-i motoare intraseră în funcțiune. Inginerul-șef își trecu mâna peste frunte, ca pentru a-și aduna gândurile, apoi întorcându-se spre cei doi tineri spuse cu glasul ferm:

— Ei, acum eliberați locul! Și la mutrele necăjite ale celor doi, adăugă înveselit: Într-un sfert de oră dacă mai prind pe unul din voi doi treaz, e jale!…

Știind că nu era glumă, băieții o zbughiră la culcare. Abia întinși în cușete își dădură seama cât sunt de obosiți. Bill mai apucă să mormăie:

— E în stare să vină să ne controleze! și adormi pe loc.

XVII

Noaptea izbucni furtuna. Dar fiindcă erau doi băieți foarte disciplinați, Bill și Petea dormiră tun. Dimineața când se treziră, stihiile se potoliseră și numai tangajul puternic al vasului mai arăta că apele încă se zvârcolesc. Dar „Neptun” își continua nepăsător drumul spre sud, cu toată viteza.

Cu multă timiditate, Bill și Petea se strecurară pe ușa cabinei amenajată cu aparatele de recepție. Îi izbi în față un val puternic de fum de tutun. Toate luminile erau aprinse, iar în fața receptorului încă în funcțiune, inginerul-șef adormise cu căștile la urechi și capul sprijinit de masă.

Bill rămase încremenit, neîndrăznind să se miște. Petea însă, mai îndrăzneț, pășind pe vârfuri, se apropie de unul din pereți și conectă instalația de aer condiționat. Declicul ușor al comutatorului îl făcu pe inginerul Ionescu să tresară. Ridică capul și, văzându-i pe cei doi, se încruntă.

— Ce-i cu voi aici? Nu v-am trimis la culcare?! se răsti el și cu un gest brusc își smulse căștile.

— Păi, noi am cam dormit, se scuză Bill.

— Mai mult nu putem, spuse și Petea cu jumătate de gură.

Ionescu îi privi încurcat, clipind mărunt. Apoi, aruncându-și ochii pe ceasul brățară:

— Ia te uită! Șapte și un sfert! Te pomenești c-am adormit… Apoi revenindu-și: Hai, care trece la aparate?

Săriră deodată amândoi ca să-i ia locul. Inginerul îi opri însă, râzând:

— Ho, tinerețe, că nu v-am îmbiat la plăcinte!

Apoi, scoțând o monedă din buzunar, o zvârli în sus și o prinse în palmă.

— Bill, ce alegi?

— Pajură, strigă acesta înveselit.

Inginerul-șef deschise palma.

— Ai câștigat. Ia-ți postul în primire. Ca de obicei, după patru ore te schimbă Petea.

Apoi vioi, de parcă nu ar fi fost după o noapte de veghe, se ridică și o porni spre ușă.

— Băieți, v-am salutat. Dacă e ceva, mă găsiți la secția de electronică…

După-amiază, spre surprinderea generală, Bill, care tocmai îl schimbase pe Petea, recepționă semnalele. E drept că intensitatea lor era foarte redusă și, din când în când, intervenea un feding destul de supărător.

Inginerul-șef însă, împreună cu Petrovici, apăru imediat în cabină. Ionescu era atât de proaspăt și vioi, încât Bill fu uimit de extraordinara sa vitalitate. Se așeză și el în fața receptorului și își puse căștile de rezervă. Un timp ascultă cu atenție, apoi le trecu adjunctului său:

— Ei, ce zici de asta? îl întrebă după un răstimp.

— Știu eu ce să spun? Se pare că nu mai suntem departe de sursă…

— Și, altceva?

— …Că, totuși, semnalele provin de la un aparat. Îmi permit să afirm acest lucru bazându-mă pe…

— Lasă, nu-mi mai demonstra! Nici profesorul Turanov nu se mai îndoiește, la ora asta, că semnalele sunt emise de un aparat. La altceva mă gândeam eu. Vezi, părerea mea este că Turanov avea dreptate când afirma că în zona din care vin semnalele se află un masiv zăcământ de minereuri metalifere și că acolo se produc unele fenomene de natură încă necunoscută. El însă șovăie să mai afirme azi, cu tărie, acest punct de vedere. Nu, nu! Să nu te miri! Am studiat împreună

cu el hărțile. Zona spre care navigăm este oarecum cunoscută. E complet pustie, iar adâncimea apei variază între 4000 și 6000 de metri. Înțelegi?

Petrovici își scoase ochelarii fumurii și începu să le lustruiască lentilele cu gesturi mecanice.

— Și totuși, eu susțin că nu s-a înșelat, continuă inginerul-șef. Eu cred în aparate. Ele nu mint. Dar există un lucru care le încurcă și pe ele ca și pe noi. Undeva în această zonă trebuie să existe o puternică sursă de energie, o sursă atât de puternică, încât e în stare să-și facă simțită influența la mii de kilometri distanță. Azi-noapte…

În clipa aceea, în cabină începu să clipească un beculeț roșu. Bill apăsă pe un buton și în cameră se făcu auzită vocea unuia dintre cercetători:

— Îl caut pe inginerul-șef…

— Sunt aici! Ce s-a întâmplat?

— Avem o defecțiune la ecolot. Indică cu totul aiurea.

— Adică? Ionescu devenise deodată foarte atent.

— În zona în care navigăm, după toate hărțile, fundul de mare se găsește, în medie, la o adâncime de aproximativ 5000 de metri. Ecolotul nostru însă indică mai puțin de 800…

— Ei drăcie! exclamă Ionescu uimit. Apoi către Petrovici: Vezi ce riscantă e orice ipoteză în problema asta? Inginerul-șef făcu o pauză lungă, apoi spuse hotărât: Eu cred că ecolotul n-are nicio vină. Totuși, pentru confirmarea acestei presupuneri, trebuie lansată o ecosondă. Luați legătură imediat cu ofițerul de cart și anunțați-l, vă rog, și pe profesor. Sunt sigur că o să se bucure.

Băieții rămaseră din nou singuri în cabină. Și, fără să piardă din vedere sarcina încredințată, se interesau cu înfrigurare de tot ce se petrecea pe vas.

Ecosonda lansată confirmă presupunerea inginerului-șef. Fundul de mare se găsea la numai 800 de metri sub vas. Profitându-se de faptul că era încă ziuă, pe punte începu o vie activitate. Între altele, fură luate și probe de pe fund. Analiza lor arăta vagi urme de lavă vulcanică.

Spre seară, vremea se înseninâ și tangajul abia dacă se mai simțea. Semnalele se auzeau din ce în ce mai distinct și, deodată, fără ca cineva să-și poată explica în ce fel, dispărură. După o scurtă consfătuire, se hotărî ca peste noapte vasul să nu-și mai continue drumul, pentru a se preveni orice surpriză.

Schimbându-se din patru în patru ore, Bill și Petea își continuară conștiincios veghea lângă aparate, deși, după toate aparențele, se părea că lumea uitase complet de ei.

A doua zi, dimineața, semnalele nu mai apărură, dar nimeni nu păru mirat și evenimentul trecu aproape nebăgat în seamă, spre marea mâhnire a băieților. Pe punte se lucra intens cu toate aparatele și, pentru prima dată, Bill și Petea erau tare amărâți că trebuie să stea în cabină.

Spre prânz, nava își reluă drumul. Semnalele încă nu reapăruseră, iar cei doi prieteni așteptau cu înfrigurare măcar un semn de al lor.

După-masă, târziu, recepția începu să fie neobișnuit de clară și de puternică. După ce se sfătuiră, băieții ajunseră la concluzia că e cazul să-l anunțe pe inginerul-șef.

— Măi băieți, am uitat cu totul de voi! răsună – după multe căutări – vocea sa în difuzor. Dar acum ajunge! Faceți-vă valiza. Trimit pe Bandi să vă înlocuiască. Misiunea voastră s-a încheiat… Ne vedem mâine-dimineață la șapte fix. Good bye!

— Na, asta-i bună! făcu Petea dezamăgit. Și-acum, noi ce facem?

Bill tăcu, frecându-și cu înverșunare ceafa cu podul palmei.

— Mergem să contemplăm apusul soarelui. Asta facem!…

Dar Petea nu gustă gluma lui. Nici măcar nu-i zâmbi.

— Ai niște idei…

— E totuși o idee să ieșim pe punte! stărui Bill bosumflat, deși nici el nu era prea încântat de acest program.

Neavând altceva mai bun de făcut, până la urmă, urcară, totuși, spre puntea superioară. Îi mâna dorința de a afla unele noutăți. Mai știau, apoi, că tot acolo trebuia să fie și inginerul-șef. Deși erau cam porniți împotriva lui, pentru că-i scosese din competiție, tot lângă el ar fi dorit să stea.

Oceanul era pașnic. Pe cerul albastru pluteau leneș norișori albi, iar soarele se pregătea de culcare. Dar pe puntea superioară nu-i ardea nimănui să admire apusul soarelui. Ba dimpotrivă! Turanov se întoarse de câteva ori încruntat spre vest, foarte indispus de graba astrului. Atmosfera era încordată. Se lucra febril la aparate. Comandantul nu lăsa binoclul de la ochi. Toată lumea aștepta să se întâmple ceva. Ceva necunoscut, imprevizibil. Nu știa nimeni ce. Bill și Petea se simțiră și ei cuprinși de înfrigurare. Nu vorbea nimeni. Doar inginerul Ionescu părea calm. Rezemat de balustradă, la babord, urmărea înaintarea lentă a vasului, care parcă-și pipăia drumul. Alături, Petrovici își freca lentilele ochelarilor fără întrerupere, iar Turanov blestema lung și șoptit printre dinți. Băieții se apropiară cu timiditate de inginerul-șef, cerându-i din ochi iertare că îndrăznesc să i se alăture. Dar abia când ajunseră foarte aproape, își deteră seama că el nu observa nimic în jur. Cu degetele încleștate de balustradă, era de o nemișcare

stranie. Doar din ochii mijiți, printre pleoape, răzbătea privirea lui deosebit de ascuțită și concentrată. Băieții abia dacă îndrăzneau să respire.

— Pământ!

Strigătul se prăvăli peste tăcerea de pe punte ca un bolovan. Ionescu tresări din tot trupul și privi spre marinarul din vârful catargului. Prin portavoce, acesta strigă din nou:

— Pământ la babord!

Pe punte fu o consternare de nedescris. Pământ! Pământ, acolo unde nicio hartă din lume nu consemnase decât pustiul oceanului. Ionescu privi spre Petrovici, apoi spre Turanov. Un zâmbet ușor îi încreți coada ochilor. Zărindu-i pe Bill și pe Petea, îi luă de după umeri și-i trase spre sine:

— Acu-i acu, vânătorii mei!

Rămaseră toți trei cu ochii ațintiți spre prova care despica apele. Toți ceilalți se înghesuiau la balustradă, cu binoclurile în mâini.

Treptat, soarele dispăru în ape. Cerul se înroșise, dungi violete îl brăzdau. Norii păreau tiviți cu aramă. În depărtare, ca un abur ușor, dar nemișcat, se ghicea pământul.

Inginerul-șef păși spre comandant:

— Vrei să rămânem la ancoră, prudentul meu captain?

— Dumneata ce propui?

— Ai stabilit poziția… pământului din fața noastră?

— Cu exactitate.

— Și?…

— Am de gând să mă apropii cât pot mai mult.

— Ești un comandant pe cinste!

Își zâmbiră cald, apropiat. Băieților – care se țineau ca niște umbre după idolul lor – li se părură deodată amândoi foarte tineri.

De pe punte nimeni nu se mișcase. Noaptea se furișa peste ocean. Și când nicio rază a soarelui coborât după orizont nu mai răzbătu pe cer și se făcu întuneric deplin, în aceeași clipă, în fața lor izbucni o coloană luminoasă, alb-albăstruie, puternică și strălucitoare ca un imens arc voltaic. În jur noaptea păru de catran. Printre cei adunați pe punte răzbătu un strigăt gâtuit, apoi se făcu liniște. Bill și Petea, instinctiv, se prinseră de mână. Ionescu se aplecă înainte. Coloana de lumină izbucnea cu intermitențe, violentă și înaltă ca o coloană a infinitului, stingându-se aproape în aceeași clipă în care apărea.

De jos, răzbătu până la ei comunicarea că semnalele au apărut din nou și se aud neîntrerupte și aproape prea puternice pentru rezistența aparatelor.

Comandantul ordonă reducerea vitezei. Cu prudență, vasul înainta spre necunoscutul din față. Trecu o oră. Oamenii nu simțeau oboseala decât în ochii răniți de fulgerele din față. Dar nu se mișcau de lângă balustrade. Și treptat începu să se distingă cel mai straniu și ireal peisaj lunar. În plin Ocean Pacific, sub ochii lor, se desfășura, străluminată de fulgere albastre, o lume de coșmar. O insulă aridă, o haotică îngrămădire de stânci și de lavă răcită, cu forme monstruoase și prăpăstii înfiorătoare; o insulă goală, stearpă, din mijlocul căreia izbucnea nefirească coloana de lumină. În jurul nepământescului pământ din față, valurile păreau negre și dense, aproape nemișcate. „Neptun” părea o ființă lipsită de apărare și fără voință, care se îndrepta fascinată spre propria-i pieire.

În clipa aceea, vocea comandantului trecu prin oameni ca un șoc electric, dezmeticindu-i:

— Stop mașina!… Funda ancora!…

În noaptea aceea nimeni nu dormi. Înveliți în pleduri, ghemuiți în fotolii și șezlonguri, oamenii vegheau. „Neptun” stătea față în față cu monstrul Pacificului. Stăteau față în față mintea omenească și necunoscutul…

PARTEA A TREIA
INSULA MISTERIOASĂ

I

A fost o noapte nespus de lungă. Acolo, nu departe, în fața lor, continua jocul straniu și neînțeles de lumină, scoțând la iveală îngrămădirea haotică de stânci din mijlocul apelor negre. Zeci de ochi scrutau fascinați prezența tulburătoare din față și nimeni nu mai îndrăznea să se hazardeze în vreo ipoteză în legătură cu neobișnuitul fenomen.

Și, deodată, jocul de lumini și umbre încetă brusc, ca retezat de un cuțit uriaș. Marea din jur rămase învăluită într-un întuneric dens, de nepătruns. Deasupra, cerul înstelat sclipea plin de mister. Pe punte nu se auzea nicio șoaptă. Dar parcă se simțea încordarea care mocnea în sufletele tuturor.

În acest context, un singur om făcea excepție: inginerul-șef. Văzând că strania lumină nu mai apare, se desprinse de lângă balustradă și plecă în cabină. Dădu însă ordin strict să fie trezit înainte de ivirea zorilor.

Și noaptea parcă nu se mai sfârșea. Târziu, apăru pentru scurtă vreme luna, scoțând încă o dată la iveală conturul fantastic al insulei – stânci semănând cu cele mai năstrușnice apariții de basm. Apoi cerul se înnoră și întunericul se înstăpâni definitiv peste ocean.

Dinspre nord începu să adie o boare rece, umedă și pătrunzătoare. Oamenii se zgribuliră înfrigurați, dar nimeni nu se îndură să părăsească puntea. Bill și Petea, vârâți într-un colț ferit de vânt, își strânseră pătura pe ei, clănțănind amarnic din dinți. Știau că acum zorile nu mai pot fi departe.

Într-adevăr, o geană alburie se ivi curând la răsărit și stelele începură să pălească. Bill se desprinse de lângă prietenul său și coborî în fugă scările spre cabina inginerului-șef. Sperase că va ajunge primul, dar se înșelase. I-o luase Petrovici înainte.

Căruntul inginer, cu ochelari fumurii, era alb la față de nesomn. Ședea într-un fotoliu, cu umerii strânși, și-i aruncase lui Bill un „intră” morocănos și răgușit. Inginerul-șef era alături, în baie. Bill îl auzea fredonând un cântec cu inflexiuni orientale, în timp ce dușul susura molcom.

— Hai odată, domnule! izbucni cu nerăbdare vocea lui Petrovici.

De dincolo se auzi un râs scurt și nu mult după aceasta apăru și Ionescu, proaspăt bărbierit și vesel.

Îl întâmpină pe Bill cu un „hello” mirat și înveselit totodată, apoi spre marea disperare a lui Petrovici, începu să-și pieptene cu migală cârlionții negri, sârmoși, răriți în față și ușor albiți la tâmple.

— Hai odată, pentru Dumnezeu, că nu te duci la întâlnire! îl zori Petrovici, cu vocea alterată de enervare.

Sticla încasabilă a hubloului căpătase o ciudată culoare lăptoasă, semn că se iveau zorile. Ionescu își aruncă pe umăr o haină neagră de piele și le făcu semn că e gata. Scoțând un oftat de ușurare, inginerul Petrovici se ridică, își potrivi ochelarii și deschise ușa, luând-o grăbit înainte. Inginerul-șef și Bill abia reușeau să se țină pe urmele lui.

Apariția lor pe puntea scăldată într-o lumină tulbure, nesigură, fu primită cu însuflețire. Inginerul-șef salută scurt, se apropie de balustrada de la babord și rămase cu ochii țintă la insulă. O ceață ușoară o învăluia. Vântul mâna pe cer zdrențe de nori. Din când în când mătura ceața în rotogoale, scoțând la iveală colții mari, ascuțiți, rânjiți spre cer.

Insula parcă fumega. Trâmbele alburii se înălțau în văzduh până când câte o pală de vânt venea și le repezea peste ape. Apoi, treptat, ceața se risipi și vântul încetă să mai bată.

Se vedeau tot mai distinct stâncile, răzbind din ape ca niște dinți monstruoși, de care valurile se izbeau furioase. Și mânia lor sporea pe măsură ce se apropiau de insula răsărită din adâncuri. Se spărgeau mugind de malurile ei pietroase, împroșcând în sus o ploaie fină în care primele raze ale soarelui însăilau mii de curcubeie.

Petea se apropiase de balustradă, scrutând cu încordare insula prin binoclu.

— Bill, ia vino încoace! își chemă el prietenul. Ia privește și tu colțul ăla singuratic.

— Care? făcu Bill, nedumerit.

— De acolo, din mijlocul ridicăturii dinspre centrul insulei.

Bill își potrivi binoclul și privi multă vreme fără să spună nimic.

— Ei? îl zori Petea, nerăbdător.

— Parcă ar fi o uriașă țigară de foi, spuse Bill încet, lăsând binoclul în jos și privindu-l pe Petea cu mirare.

— Eu aș zice că mai degrabă seamănă cu o rachetă cosmică.

— Fugi de-aici! îl contrazise Bill. E mult prea mare. Și apoi ce să caute o rachetă în mijlocul acestei pustietăți?…

Pe punte răsunară comenzi scurte și prima șalupă fu lăsată la apă.

— Hai, Bill! spuse deodată Petea, foarte surprins. Ne cheamă inginerul-șef.

Până să-și revină din uimire, Bill se și văzu instalat în a doua șalupă, alături de Ionescu, Petrovici și Petea. Profesorul Turanov, mai nerăbdător ca oricând, plecase cu prima. Cu toate că era mic de statură, capul său, cu părul alb, fluturând în vânt, apărea înălțat deasupra tuturora.

Ambarcațiunile înaintau prudent, ocolind cu mare grijă locurile primejdioase. Pe măsură ce se apropiau, numărul colților de stâncă era tot mai mare și înaintarea devenea anevoioasă. În fața lor, crescând din ape, insula își înălța neospitalieră malurile înalte, înfruntând cu temeritate asaltul furibund al valurilor.

Nicăieri nu se zărea vreun loc unde ar fi putut să acosteze fără primejdie. Prima șalupă viră la dreapta, începând să dea ocol masivului stâncos. Cealaltă o urmă cuminte, căutând să păstreze distanța.

Și nu după multă vreme în malurile înalte și zimțate se deschise un golf larg, cu ape liniștite. Șalupele putură să se apropie acum cu mai multă îndrăzneală. Găsind un loc prielnic, opriră motoarele și aruncară parâmele. Pe punte începură manevre însoțite de scrâșnete metalice. În curând, câte un podeț de metal, ușor, lega punțile șalupelor de malul râpos și primul care păși pe pământul insulei necunoscute fu neastâmpăratul Turanov…

II

De cum ajunse pe uscat, profesorul, fără să arunce măcar o privire în jur, îngenunche și începu să pipăie solul. Ciocanul cu care desprindea bucăți din stânca dură răsuna străin și nefiresc în pustiul insulei, și fiecărei lovituri îi răspundeau zeci de ecouri.

Ceilalți se adunaseră în jurul inginerului-șef. Lăsându-l pe profesor să-și vadă de treburile sale, întregul grup o porni spre centrul insulei. Drumul era destul de anevoios. Se aflau parcă pe un munte neumblat, lipsit de vegetație, cu stânci golașe mărginind prăpăstii nenumărate, cu îngrămădiri haotice de bolovani prăbușiți de pe înălțimi. Urcau încet și cu grijă, în monom. La un moment dat, însă, un baraj de stânci ce păreau inaccesibile le închise drumul. Părea să fie marginea unui crater vulcanic. Bill vru să încerce o escaladare, dar inginerul-șef îl opri. Câțiva marinari se răspândiră în stânga și în dreapta bastionului de piatră, în căutarea unui loc de trecere. Ceilalți se așezară, care pe unde apucă, pe bolovanii răspândiți în jur din belșug.

De acolo, de sus, orizontul părea mult mai larg. Abia acum văzură că din ape mai răsar câteva insulițe. Undeva, departe, în fața lor, se legăna, minusculă, silueta albă a lui „Neptun”. Puncte mici se mișcau neastâmpărate pe punte. Altele stăteau încremenite la balustradă, urmărind, pesemne, prin binocluri puternice, ascensiunea expediției. Soarele se înălțase mult la orizont și săgețile sale fierbinți începură să fie resimțite neplăcut de temerara expediție.

Trecuse destul de multă vreme până se-ntoarseră cei plecați în recunoaștere. Nu exista decât o singură posibilitate. Undeva în dreapta, meterezul de stâncă

prezenta o crăpătură destul de adâncă. Prin ea se puteau cățăra spre centru fără să mai fie nevoiți să escaladeze peretele întreg.

Tocmai în clipa în care expediția se urni, apăru și profesorul Turanov, suflând greu din cauza urcușului și a emoției. Îl căuta pe inginerul Ionescu și, când îl zări în fruntea grupului, își făcu repede loc pentru a ajunge lângă el.

Bill și Petea nu putură auzi ce spune profesorul. Dar, judecând după gesturile sale, se părea că făcuse o descoperire care-l uimise peste măsură. Inginerul-șef mergea încet, ascultându-l cu atenție, dând din cap aprobator. La urmă făcu un gest prin care păru să spună că nu-l mai miră nimic.

După câteva urcușuri și coborâșuri obositoare, expediția ajunse, în sfârșit, sub spărtura adâncă din meterezul de stâncă ce le barase drumul spre inima insulei. Un marinar mărunțel începu să se cațăre pe stânci cu mișcări agile, ca de pisică. Purta un colac gros de frânghie aruncat peste umăr.

Bill nu mai luă în seamă interdicția inginerului-șef. O porni și el pe urmele mărunțelului. Ajunseră sus aproape amândoi odată și, în timp ce marinarul începu să lege un capăt al frânghiei de un colț zdravăn de stâncă, pentru a le ușura urcușul celorlalți, Bill o porni mai departe, de unul singur.

Defileul prin care mergea se îngusta tot mai mult. În jur era o liniște de mormânt. Nicio vietate. Peste tot domnea pustiul dezolant.

Bill merse destul de mult până când defileul începu să se lărgească din nou. Și iată că, după o cotitură, apăru capătul său. Bill o luă la fugă, nemaiputându-și stăpâni emoția. Dar, deodată, se opri simțind că i se taie picioarele. În fața sa se deschidea un crater demn de fantezia unui pictor de peisaje lunare. În mijlocul acestui crater adânc se înălța, mult peste marginile lui, cât un bloc cu zece etaje, o imensă navă cosmică, gata parcă de start. În prima clipă, Bill fu atât de uluit, de parcă l-ar fi lovit cineva, fără veste, drept în moalele capului. Apoi, revenindu-și, încercă să cumpănească lucrurile. Nu văzuse încă niciodată cum arată, în realitate, o rachetă cosmică. Totuși, după cărțile citite, după filmele și desenele văzute, ajunsese să-și formeze o părere despre felul cum ar trebui să arate o asemenea rachetă. Dar cea care se găsea în fața sa, în mijlocul imensului crater, depășea cu mult, prin dimensiunile ei, cele mai îndrăznețe închipuiri ale sale. Și, deodată, parcă toate întâmplările ciudate pe care le trăise acasă, în ultimul timp, îi apărură într-o lumină cu totul nouă. Se pare că nimerise, din întâmplare, într-o afacere despre care era mai bine să nu pomenească nimănui nimic. În schimb, el atrăsese și pe alții în aceste treburi, ascunse, după cum se vedea, cu strășnicie de ochii celor nechemați. Lucrurile nu puteau sfârși decât prost. Bill se întoarse și o luă la goană îndărăt. Nu mai simțea când se poticnea și cădea, zburând peste

bolovani. Picioarele parcă îl duceau singure la vale. Fugea de parcă îl gonea cineva din urmă.

Văzându-l cum vine, mai mult prăbușindu-se decât mergând, coloana, ce intrase în defileu, se opri descumpănită. Bill, venit cu viteză, se poticni și căzu la picioarele inginerului-șef. Ionescu îl ridică într-o clipă, îngrijorat. Imediat se strânseră cu toții ciorchine în jurul lor.

Văzându-i fața descompusă și ochii rătăciți, Ionescu se sperie de-a binelea:

— Bill, ce-i cu tine, băiatule? Te-ai lovit rău?

— Nu, domnule inginer, îngăimă Bill. Nu m-am lovit. Apoi luându-l pe inginerul-șef de mână îl trase, șchiopătând, după el: Vreau să vă spun ceva între patru ochi.

— Spune, că n-aude nimeni.

— N-are rost să mergem mai departe. N-avem dreptul să punem viața oamenilor în pericol! Să ne întoarcem cât se poate de repede! spuse el pe nerăsuflate.

— Bill, ai înnebunit? Vino-ți în fire, băiatule! Ce înseamnă asta?

— Domnule inginer, vă rog să mă ascultați! Nu trebuie să mergem mai departe! Sunt lucruri în care nu trebuie să ne băgăm!

— În ce să nu ne băgăm? Ionescu începu să-și piardă răbdarea.

— Domnule inginer, acolo jos e o rachetă. O rachetă mare cât un munte… o rachetă, dacă vă spun!…

— Bine, Bill. Fie și rachetă. Hai să vedem! îi răspunse inginerul Ionescu cu blândețe. Cine știe ce-ai văzut tu!…

Și inginerul-șef îl luă de braț și îl sili să meargă alături de el. Tot grupul îi urmă încet.

Deodată, Bill se simți parcă străbătut de mii de ace. Se zbătu, îi scăpă inginerului Ionescu din mână și se opri:

— Nu! Eu nu merg! V-am spus că e o rachetă!

— Bill, nu înțeleg… Parc-ai fi un iepure fricos. Nu te recunosc.

— Dumneavoastră nu știți… Nu mi-e frică, dar dăm de bucluc.

— Bill, mă scoți din sărite!

— Nu, dumneavoastră n-aveți de unde să știți. Se fac experiențe secrete… Eu știu… Pe pielea mea. Nu merg!

— Bine, Bill. Atunci n-ai decât să rămâi aici. Îmi pare rău că te-am luat. Trebuia să te las pe vapor, spuse Ionescu destul de enervat, dar cu voce egală și categorică. Apoi o porni în fruntea grupului.

Nehotărât, nevrând să se ducă cu ei, dar nedorind nici să rămână singur, Bill păși șovăitor în urma tuturor.

În crater era într-adevăr o rachetă, o adevărată astronavă. Se înălța în mijlocul unei căldări imense de piatră lucioasă, topită, parcă, de un uriaș incendiu, stingheră și maiestuoasă, impresionantă prin dimensiunile ei.

Oamenii, înghesuiți unii în alții între cei doi pereți ai defileului, o priveau muți de uimire. Era de necrezut, și, totuși, Bill avusese dreptate. Era o navă cosmică, zveltă ca un fus, dintr-un metal cu un luciu mat.

Inginerul-șef își reveni primul.

— Da, Bill, ai avut dreptate. Stânca în formă de havană, pe care o vedeam noi de pe vapor, e de fapt corpul unei astronave.

Ionescu vorbise foarte încet. Cu toate acestea, toți îl auziseră. Grupul se învioră.

— E racheta despre care s-a vorbit la radio, săptămâna trecută… Aia de ziceau că s-a prăbușit în Pacific, aruncă cineva timid.

— „Gigant I”, îl completă altul.

— Cred că „Gigant I” nu-i decât un biet pitic pe lângă asta… spuse Ionescu îngândurat.

— Cum, s-au lansat rachete și mai mari? se băgă Petea. Eu n-am auzit nimic.

— De pe Pământ nu! spuse scurt inginerul-șef.

Apoi, fără nici o altă explicație, o porni la vale, spre astronavă, sărind din stâncă în stâncă. Dezorientați, oamenii rămaseră pe loc, privind unii la alții. Inginerul Petrovici începu să-și curețe sârguincios ochelarii. Ba se auzi chiar cineva pufnind ironic. Primul care-l urmă pe inginerul-șef fu profesorul Turanov. Apoi întregul grup o porni după el.

III

Ciudatele cuvinte ale inginerului-șef produseră asemenea derută printre marinari, încât niciunul nu mai îndrăzni să pună vreo întrebare. Cercetătorii, la rândul lor, deveniră circumspecți. Mergeau câte doi, trei, în grup, schimbând replici scurte. Nimeni însă nu se lansă în comentarii asupra celor spuse de inginerul-șef.

Ajunseră în fundul căldării. În fața lor, astronava se înălța dominând totul în jur. Zveltă, impresionantă, plină de mister. Grupul se opri la o distanță respectabilă, așteptând parcă să se întâmple ceva neprevăzut. Dar nu se întâmplă nimic.

În jur, totul era pustiu și încremenit. Nicio urmă de viață. Tăcerea era atât de grea, de masivă, încât nimeni nu îndrăzni s-o tulbure.

— Ce spui, profesore? se adresă într-un târziu Ionescu lui Turanov.

— Nu știu ce să zic, apoi repetă și mai descumpănit: Nu știu… Ai dat, cred, singura explicație plauzibilă în cazul de față.

— Nu m-aș mira dacă ne-ar apare în față un marțian sau cine știe ce viețuitor al unei planete îndepărtate, interveni Petrovici. În ultima vreme nu mă mai miră nimic…

— A, nu! îl contrazise repede Ionescu. N-are pasageri. M-am gândit la asta încă de când am văzut-o prima dată. Dacă ar fi aterizat pe insulă o ființă rațională, nu se putea să nu lase urme ale trecerii sale. Astronava a venit fără pasageri…

— În privința asta n-aș fi chiar atât de categoric, spuse Turanov, gânditor. Dar n-are rost să discutăm acum. Să ne apucăm mai bine de treabă! Să cercetăm totul cu amănunțime, pentru a ne face o idee mai exactă despre ceea ce s-a întâmplat aici.

— De acord, spuse Ionescu, apoi se întoarse spre ceilalți cu o față foarte serioasă, chiar umbrită de grijă: Aș vrea să vă avertizez că apropierea de astronavă ar putea fi periculoasă, având în vedere uriașele agregate energetice pe care desigur că le posedă și cu care am și făcut cunoștință. Așa că rog pe toată lumea să nu riște o apropiere prea mare, până când nu vom veni cu aparatele necesare care să ne ajute să determinăm precis dacă există un pericol sau nu.

Timorați de avertismentul sever al inginerului-șef, cercetătorii se apucară de lucru, în timp ce Bill, Petea și marinarii, neavând altceva mai bun de făcut, se așezară la umbra unor stânci, privind într-una la astronavă fără să-și revină.

Întoarcerea se făcu în liniște, fără vreun incident. Toți mergeau tăcuți, rumegându-și gândurile. Petea și Bill erau cam bosumflați că nu-și putuseră satisface arzătoarea lor curiozitate. Cercetătorii n-ar fi scos un cuvânt, nici să-i fi picat cu ceară.

Sosirea pe „Neptun” provocă o vie agitație. Contrasta puternic tăcerea și rezerva expediționarilor față de curiozitatea și nerăbdarea celor rămași la bord. Cei din urmă se pregătiseră să afle, în sfârșit, dezlegarea tuturor multiplelor și ciudatelor mistere care puseseră pe jar atâta lume. Când aflară despre astronava descoperită pe insulă, nerăbdarea lor crescu la culme. Cercetătorii păstrară însă, în privința aceasta, o tăcere prudentă, ceea ce provocă multă dezamăgire.

După-amiază, pe neașteptate, fură pornite motoarele vasului. Oamenii începură imediat să se agite. Dar „Neptun” nu făcu altceva decât să-și schimbe locul, încercând să se apropie și mai mult de insulă. După o serie de manevre de o rară măiestrie, comandantul aduse vasul în apropierea trecătorii care permitea accesul spre craterul din mijlocul insulei și, abia când epuiză toate posibilitățile de înaintare, ordonă lăsarea ancorei.

De pe punte, astronava se vedea acum foarte bine, încât chiar și o serie de amănunte se distingeau cu ochiul liber.

Imediat ce manevra încetă, comandantul convocă adunarea întregului echipaj. Aliniați pe punte, oamenii așteptau cu înfrigurare. Comandantul veni în fața lor. Nu le vorbi nimic despre uluitoarea descoperire. Le spuse doar că trebuia deschisă o cale de acces spre centrul insulei, pentru a ușura munca cercetătorilor. Comandantul făcu apel la voluntari. În aceeași clipă, întreg echipajul făcu un pas înainte. Voiau cu toții să participe cât mai direct la dezlegarea tainelor insulei misterioase. Apoi, după luni întregi de călătorie pe mare, uscatul atrage întotdeauna, chiar dacă nu e vorba decât de o insulă aridă.

Entuziasmul echipajului, însă, departe de a simplifica lucrurile, dădu naștere la și mai multă bătaie de cap. Vasul nu putea rămâne fără oameni la bord, de aceea, comandantul trebui să hotărască el cine coboară și cine rămâne.

Bill făcea parte dintre fericiții admiși pe lista celor ce urmau să coboare. Și spre marea sa bucurie fu repartizat în echipa condusă de Norden. Petea însă nu obținu aprobarea să participe la lucrări și fu nevoit să rămână pe vas. Pe radiotelegrafiști îi așteptau zile grele.

Hotărârea unanimă fu ca munca să înceapă numaidecât. Într-o atmosferă de mare încordare se trase la sorți. Norden, ghinionist ca de obicei, căzu cu echipa sa abia în ultimul schimb.

Primele grupuri părăsiră vasul, însoțite de regretul celor rămași. Și, în curând, insula pustie se umplu de forfota oamenilor și de zgomotul vesel al ciocanelor pneumatice. Sub îndrumarea dulgherilor de pe „Neptun” și cu ajutorul cherestelei din cala vasului, se începu construirea unui debarcader. Șalupele nu mai conteneau cu drumurile de la insulă la vas și înapoi. Dar zadarnic se rugă Bill de subofițerul însărcinat cu transportul să-l ducă pe insulă. Comandantul dăduse

ordin strict ca membrii celorlalte echipe să se odihnească, iar subofițerul nu voia în ruptul capului să încalce acest consemn.

Nu după mult timp, văzduhul fu cutremurat de puternice explozii și Bill fu nevoit să se mulțumească doar cu priveliștea de pe vas a trâmbelor uriașe de fum ce se înălțau brusc, urmate apoi de bubuitura ca de tunet a exploziei.

Dar până la urmă veni și rândul echipei lui Norden. Când debarcară, Bill fu cât pe-aci să nu mai recunoască locurile. Debarcaderul era gata, iar trecătoarea fusese mult lărgită. Țăruși de fier, înfipți în crăpăturile de stâncă, trasau drumul de la mal și până la astronavă.

Echipei lui Norden îi revenea sarcina să degajeze trecătoarea de sfărâmăturile de stâncă, rămase de pe urma exploziilor. Formată aproape numai din vlăjgani – Bill apărea mărunțel în comparație cu ceilalți – echipa se apucă de lucru cu multă poftă și cu spor.

Timpul trecu nespus de repede. Soarele coborâse până aproape de orizont, dar harnica echipă a lui Norden încă nu voia să înceteze munca. Fu nevoie de intervenția energică a inginerului-șef, care se găsea în momentul acela pe insulă, pentru a le tempera zelul.

La întoarcere găsiră adunați pe punte o mulțime de oameni. Așteptau jocul de lumini de pe insulă. După părerea unanimă, nu mai era mult de așteptat. Erau convinși că spectacolul va începe îndată după apusul soarelui. Printre cei adunați lângă balustradă, Bill îl descoperi pe Petea. Prietenul îi aștepta întoarcerea…

Se făcuse noapte de-a binelea. Cu fiecare minut tensiunea pe punte creștea. Bill și Petea nu-și mai găseau astâmpărul. Până și inginerul-șef își încruntase fruntea. Dar pe insula cufundată într-un întuneric dens nu se întâmpla nimic. Deasupra se boltea cerul spuzit de stele, jos oceanul murmura leneș, izbindu-și fără convingere valurile de stânci.

Și, când nimeni nu se aștepta, izbucni un fulger scurt de parcă nici n-ar fi fost. Urmară secunde de liniște și tensiune de nedescris. Apoi o pală albăstrie săgetă spre cer. Altele și altele îi urmară, jucând fantastice pe valurile din jur. Ca și altă dată, contururile de pe insulă apăreau sinistre și amenințătoare, ascunzând parcă mii de taine de nedezlegat.

Un murmur trecu ca o adiere peste punte. Fulgerele nu se mai înălțau drept, ci în unghi spre cer, stârnind uimire și zeci de întrebări noi ce se încrucișau de la un grup la altul. Insula se părea că are încă multe surprize nedezvăluite…

IV

A doua zi, dimineață, nu se mai permise echipelor să-și continue munca pe insulă. Noul ordin stârni nemulțumiri pe punte și toată dimineața oamenii rămaseră întunecați, înșirați lângă balustrade, morocănoși și fără chef de vorbă.

Comandantul, îngrijorat de constatările făcute în ajun, convocase specialiștii într-o consfătuire. Părerile erau însă atât de împărțite, încât nu se putea ajunge la niciun rezultat.

Astronava prezenta, într-adevăr, o înclinare destul de vizibilă spre nord-est. Dar nu se putuse stabili dacă ea a fost întotdeauna așa sau dacă se înclinase doar în ultimul timp.

Încă de la început s-a presupus că astronava se află implântată destul de adânc în solul pietros. Altfel nici nu se putea explica cum de se menține în poziție verticală, fără ajutorul unor suporturi sau al unor schele metalice. Din această pricină, specialiștii încă nu-și putură forma o părere despre sistemul ei de propulsare, deoarece acesta se afla îngropat adânc în pământ. După ce s-a constatat că astronava e înclinată cu câteva grade față de verticală, problemele ce se ridicară în fața cercetătorilor deveneau și mai încurcate.

Unii erau de părere că astronava e mult mai adânc scufundată în sol decât se crezuse și că se aflase întotdeauna în această poziție, ușor înclinată.

Alții, mai pesimiști, susțineau că înclinarea se datorește exploziilor efectuate pe insulă, care au provocat șocuri și mișcări tectonice. Acestea, adăugându-se la uriașa greutate a astronavei, au făcut solul să înceapă să cedeze.

Inginerul-șef nu își exprimase încă niciun fel de părere. Asculta tot ce spuneau ceilalți, din când în când nota câte ceva, atunci când vorbeau oameni de specialitate, dar nu intervenea în discuție.

O echipă de geologi plecase pe insulă și se întoarse foarte repede cu vestea că în jurul rachetei solul era dungat în cruciș și curmeziș de crăpături mari. Aduceau și alte argumente care dovedeau că fenomenul a avut loc de curând și că astronava inițial nu era înclinată.

Cauza însă rămânea închisă în carcasa ei de taine. Nimic, nicio explicație nu ducea la elucidarea problemei care se punea cu atâta ardoare: Oare nu amenință astronava să se prăbușească? Dacă va continua să se încline – și acest fapt părea inevitabil – atunci lucrările de pe insulă trebuiau întrerupte imediat, pentru a nu periclita viețile oamenilor. Dar, pe de altă parte, astronava prezenta un asemenea interes pentru știința pământeană, încât nu trebuia pierdut cu niciun preț acest prilej unic.

Toate acestea se băteau cap în cap în sufletul comandantului, îngrijorându-l. Și se părea că nu există nicio cale de ieșire din impas. Când comandantul îl prinsese odată, din întâmplare, pe inginerul Ionescu pe punte și-și exprimase

teama că astronava se va prăbuși, acesta îl privise cu ochii mijiți a râs și-i ripostase sibilinic:

— Captain, nu s-a găsit încă pământean care să o poată struni… Dacă ea vrea să se încline, nimeni în lume n-o poate opri.

Comandantul se despărți de inginerul-șef complet contrariat: „Mai și râde, al naibii!”

Ziua se scurse apoi în alte discuții sterile. Exasperat că lucrurile, în loc să se lămurească, se încurcă tot mai mult, Turanov propuse o soluție disperată: Să se continue cercetările!

Săriră toți cu gura, aprobând sau dezaprobând cu vehemență. Ionescu tăcu și de data aceasta. În hărmălaia generală nu se observă. Treptat se stabili un plan: întâi să se țină astronava sub o strictă supraveghere, pentru a determina ritmul în care avansează înclinarea; apoi, să nu se mai folosească niciun fel de explozibil la construcția drumului; și – în general – să se renunțe la orice lucrări care ar putea provoca șocuri, oricât de ușoare. În momentul în care înclinarea ar ajunge la un anumit punct critic să se părăsească imediat insula, iar „Neptun” să iasă în larg.

Când discuțiile ajunseră în acest stadiu, inginerul-șef se pronunță pentru propunerea lui Turanov. Și abia acum cercetătorii înțeleseră că cei doi se sfătuiseră îndelung asupra acestei probleme și că ajunseseră de acord încă mai demult.

Comandantul nu fu deloc încântat și numai după ce toți îl asigurară că, deocamdată, nu există un pericol prea mare își dădu consimțământul. Ordonă însă – fără replică – o serie întreagă de măsuri suplimentare de protecție.

De îndată ce oamenii aflară că „Neptun” rămâne la ancoră, că cercetările continuă și că deci își vor reîncepe activitatea, se însuflețiră, recâștigându-și buna dispoziție. Bill, în exces de zel, se rostogoli pe scări de la puntea superioară până la cabine, considerând că soluționarea „afacerii” merita câteva cucuie.

Specialiștii care aveau în sarcina lor supravegherea astronavei nu au înregistrat în cursul zilei nicio schimbare. Înainte de apusul soarelui însă, prin corpul astronavei trecu parcă un șoc și înclinarea spori cu aproximativ două grade față de verticală. În același timp se produse încă ceva neașteptat: astronava se deplasă ușor spre est.

Seara reîncepu jocul straniu și tainic de lumini. Dar și de astă dată el începu cu câteva minute mai târziu decât până atunci și faptul fu consemnat cu grijă.

Petea și Bill se grăbiră să-l înștiințeze pe inginerul-șef că același lucru îl observaseră și cu ocazia înregistrării semnalelor. Jurnalul lor arăta că acestea apăruseră în fiecare seară cu trei minute și douăsprezece secunde mai târziu,

adică exact cu cât întârziase și apariția jocului de lumini. Exista deci o perfectă concomitență între semnalele luminoase și cele acustice.

Noaptea bătu un vânt destul de puternic, care aduse cu el o vreme umedă și rece. În răstimpuri ploua cu stropi mărunți și insula zăcu toată ziua învăluită în ceață. Despre reluarea lucrărilor pe uscat în asemenea condiții nici nu putea fi vorba.

Oamenii se zgribuleau și aveau senzația stranie că ceva neobișnuit și înfricoșător se pregătea în spatele peretelui de vată al cetii.

Către seară, vremea se mai încălzi, ploaia stătu și ceața se ridică. Spre marea ușurare a tuturor, astronava se găsea exact în aceeași poziție. Îi încercase o spaimă absurdă că la ridicarea cetii n-o vor mai vedea la locul ei.

Și din nou, înainte de apusul soarelui, trupul astronavei se cutremură tainic și se înclină cu două grade, continuând în același timp deplasarea spre est.

Jocul de lumini – parcă pentru a confirma observațiile notate – începu iarăși cu trei minute și douăsprezece secunde mai târziu.

Toate acestea începură să cam clatine teoriile pesimiștilor, care vociferaseră în toate ocaziile, anunțând prăbușirea iminentă a astronavei. Și chiar dacă nu reușiră să le dărâme complet, totuși, existau acum anumite date după care se putea calcula cu aproximație ziua în care înclinarea va atinge punctul critic, după care astronava se va prăbuși strivind totul în jur sub uriașa ei greutate, provocând poate un nou cutremur sau o nouă erupție vulcanică. Și această zi, după cum arătau calculele, nu era chiar atât de apropiată.

Câțiva dintre specialiștii mai tineri ai secției de electronică au mers atunci până acolo cu îndrăzneala, încât au propus ca grupul principal de cercetători să se mute pe insulă, cu tot aparatajul, pentru a se câștiga timp cât mai mult. Dar geofizicienii săriră imediat ca arși și-i combătură cu vehemență. Oricând puteau să aibă loc noi mișcări tectonice, urmate de erupții vulcanice, și acestea nu puteau fi prevăzute nici măcar cu aproximația cu care se prevedeau schimbările situației atmosferice.

Cele două tabere se certară îndelung și cu temei. Reușiră totuși să ajungă la o concluzie: problema unei căi de acces, comode, spre astronavă căpătă din nou o importanță deosebită. Ea urma să asigure o deplasare zilnică lesnicioasă, sau o evacuare rapidă a insulei în caz de pericol.

Se reluară astfel lucrările la drum. Datorită situației nou create, specialiștii elaborară o serie întreagă de măsuri de siguranță și stabiliră un cu totul alt sistem de muncă. Cercetătorii reușiră să-l convingă și ei pe comandant să le permită să-

și continue activitatea pe insulă. Așa că, până la urmă, toată lumea se declară mulțumită.

Dimineața zilei următoare îi găsi pe toți pe punte, fierbând de nerăbdare să ajungă cât mai repede pe insulă. Și fiecare șalupă care se desprindea de „Neptun" era urmărită de zeci de ochi; unii nerăbdători să plece mai repede, alții nemulțumiți că trebuie să rămână pe vas.

Dar spre deosebire de alte dăți, de pe insulă nu mai răzbătu niciun zgomot, nici măcar cântecele vesele ale celor ce lucrau la drum.

V

Bill era unul dintre cei mai vajnici „constructori de drumuri"! Avea o înflăcărare, o bună dispoziție contaminantă și o putere de muncă strașnică. Ba, mai avea și pricepere! Nu de puține ori șeful său de echipă, uriașul Norden, îl chema la sfat, atunci când se ivea o problemă mai dificilă.

Bill muncea cu plăcere. Viața de „rentier" de pe vas îl cam moleșise. Se simțea ca după o perioadă lungă de întrerupere a antrenamentelor: mușchii parcă i se atrofiaseră și începuse să se îngrașe. Simțea că „marele drum", cum îl numea el, era șansa lui, șansa de a-și reface forma de altădată. Văzându-l umflându-se în pene, Petea îi spusese că, după părerea sa certă, drumul a fost scornit de inginerul-șef care-l cântărise pe Bill Webster într-o dimineață și se îngrozise. Și atunci inventase drumul!… Toate astea Petea le povestise cu gesturi multe și foarte animat, într-o seară, în sala clubului plină de oameni care râdeau în hohote.

Dar Bill rămase la fel de entuziast, se avânta unde era mai greu și îi mai și ajuta când pe unul, când pe altul. Abia seara, la terminarea lucrului, simțea oboseala. Dar, „să fie al naibii dacă nu era o oboseală strașnică! Plăcută, măi bătrâne, plăcută, dacă un «sedentar» ca tine poate pricepe asta"… îi spuse Bill, în cabină, prietenului său și ca urmare primi o pernă drept în ceafă, într-un mod cu totul nesportiv! Atac pe la spate!

De fiecare dată, seara, întoarcerea șalupei era așteptată de o mulțime de prieteni. Printre ei Bill descoperea încă de departe fluturarea basculului albastru al lui Petea. Tocmai de aceea, în seara în care șalupa fu primită de puntea pustie, „constructorii" începură să murmure, mirați din cale-afară. Bill însă nu dădu prea multă atenție acestei întâmplări. Se grăbea spre cabină și, mai ales, spre camera de baie, cufundat în gânduri.

Vremea trecuse nespus de repede și Bill constată cu tristețe că drumul se apropia de țintă. Începu să se întrebe, tot mai des, ce ar mai putea face ca să fie

util. De când devenise constructor de drumuri îl văzuse destul de rar pe inginerul-șef și rămăsese rupt de problemele colectivelor de cercetări, de care se interesase cu minuțiozitate înainte. Seara, la întoarcerea pe vas, era prea obosit ca să mai hoinărească pe la diversele servicii și laboratoare. Și apoi – asta o știa el, nu trebuia să i-o spună nimeni! – ce era acum cu adevărat interesant se petrecea pe insulă, nu ca altădată, în laboratoarele secției de electronică.

Și nici Petea nu era mai bine informat. „Raportul" lui zilnic conținea comentarii asupra meniului de la prânz; câte o anecdotă, recentă, pe seama vreunui om de știință; ce-a zis Marusia și ce-a răspuns el și alte parascovenii, cu care-i făcea lui Bill capul calendar. Ba, într-o seară, îi propusese cu toată seriozitatea să învețe românește. Îl auzise pe inginerul Ionescu spunând ceva foarte solemn de care Petrovici râsese ca niciodată. La insistențele lui, inginerul Petrovici îi mărturisise că „șeful" cădelnițase lung și foarte meșteșugit un fel de zicală complicată și cu haz, dar fără cuvinte spurcate, ca un descântec. Zău dacă nu merita să înveți românește! Cu un cuvânt, nici Petea n-avea habar de nimic.

Bill, cuprins de gânduri, nici nu sesiză că, de astă dată, Petea întârzia, amenințând să-l frustreze de „raport". Zăbovi îndelung sub duș. Când isprăvi, constată că se făcuse foarte târziu. Simțindu-se prea obosit ca să hoinărească în căutarea prietenului său, se hotărî să-l aștepte culcat în pat. Dar legănat de mișcările line ale vasului, adormi curând fără să vrea.

Era noapte de-a binelea când se trezi. Își dete seama că intrase Petea. Îl auzea moșmondind prin întuneric. Iar nu-și găsea pijamaua! Bill nu putea pricepe cum de reușea Petea să-și rătăcească de fiecare dată pijamaua într-un spațiu atât de mic. Brusc se auzi o bufnitură și Petea scăpă niște vorbe rusești printre dinți. Și fiindcă Bill apucase să învețe atâta rusește, nu-și mai putu stăpâni râsul.

— Of, Bill, te-am trezit! Iartă-mă!… se auzi vocea foarte necăjită a lui Petea. Sunt atât de neîndemânatic… și… e un întuneric de să-ți bagi degetele în ochi, nu alta!

— Dar aprinde, omule, lumina! Ce aștepți?

— Așa e! spuse Petea, ușurat. Ia uite, măi, ce deștept!…

Bill se frecă îndelung la ochi, apoi privind ceasul rămase năuc: era trecut de ora două.

— Unde ai hoinărit până la ora asta, corabie bătrână?

Petea însă nici nu catadicsi să-i răspundă. Așezat pe marginea patului, își trăgea pe el, tacticos, haina de la pijama.

— N-auzi, corupător de suflete neîntinate?

— Lasă-te de fleacuri, ripostă Petea superior și ușor absent.

Privindu-l mai atent, Bill își dădu seama că prietenul său e plin de o veste grozavă. Asta se vedea de la o poștă.

— Dar ce-i, ce s-a întâmplat?

Bill simți că începe să-și piardă răbdarea.

Petea își încheia tacticos nasturii pijamalei și abia într-un târziu răspunse:

— N-am chef de vorbă la ora asta…

Dar întinsese prea tare coarda! Bill sări în picioare în mijlocul cabinei.

— Apropo! Mi-a spus comandantul să-ți comunic că nu mai pleci la muncă, continuă Petea, căscând. Are nevoie de tine aici. Ți-a făcut rost și de niște țoale a-ntâia! Le găsești acolo, în dulap… Apoi tăcu din nou.

Bill se lăsă moale pe marginea patului lângă Petea, îngăimând:

— Hai, măi Petea, măi!… Ce-mi torni tu aicea!?…

— Asta-i! spuse Petea important.

— Măi bătrâne, povestește-mi ce s-a întâmplat.

— Tu nu vezi că abia mă mai țin pe picioare?…

Dar Bill începu să-l roage cu atâta insistență, încât Petea nu mai avu încotro.

— Ei! făcu el arogant. În loc să te văicărești ca o babă, mai bine ți-ai fi deschis capul la vreme. Să-ți fi petrecut mai cu folos diminețile, nu să te prăjești la soare. De trei zile, toate posturile de radio numai despre noi vorbesc – și dumnealui face plajă!…

— Dar ce, parcă tu ai știut ceva!

— Și ce dacă n-am știut? Nu e o scuză pentru tine. Află, domnul meu, că mâine – ai reținut? – mâine, cei mai renumiți reporteri vor fi oaspeții noștri, iar concetățenii tăi au lansat un satelit, ca pe vremea Jocurile Olimpice de la Tokio, ca să transmită direct, și înaintea tuturor, imagini ale minunii de pe insulă. Petea își atinsese țelul: îl uluise complet pe Bill. Încântat, continuă: Așa că vezi ce faci! Zâmbești cu toți dinții la vedere. Și când te-ntreabă cineva ceva, orice, înțelegi, spui ce mult îți plac izmenele firmei „Laster”, care-ți subțiază șoldurile, sunt ieftine, durabile și au un colorit plăcut.

— Așa am să fac! decise Bill, venindu-și în fire și nevrând cu niciun preț să-i dea câștig de cauză. Apoi adăugă, malițios: Dar nu cred că pentru atâta lucru ți-ai pierdut tu toată noaptea…

— Nu numai noaptea, ci și toată ziua, ținu Petea să precizeze. Vai de capul meu ce zarvă a fost! Câteodată mi se părea că nu mai sunt la o consfătuire, ci la un meci de rugbi.

Bill nu-și mai găsea astâmpăr:

— Hai, Petea, ce naiba, povestește odată! Dar ia-o de la început, de la începutul începutului.

Se așezară mai comod și Petea începu de la „începutul începutului”.

— Nu știu dacă ai aflat, dar ai noștri au cerut forurilor științifice să nu dea publicității descoperirea făcută înainte de a se ajunge la unele concluzii mai precise. Zarva care s-ar fi stârnit ar fi stânjenit mersul cercetărilor – susțineau ai noștri – iar tu știi că după unele capete timpul ne era măsurat, astronava amenința să se prăbușească…

— Etc., etc… făcu Bill nerăbdător, dar la mina ofensată a lui Petea se grăbi să facă un gest care însemna că din clipa asta e mut.

— Nu se știe însă cum, un copoi de ziarist a prins mișcarea! Unul din cei cu miros fin, care-și vâră nasul în toate. Un franțuz, mi se pare, dacă nu chiar un american de-al tău. Și deodată lumea a început să se intereseze de expediția noastră… Azi o aluzie, mâine o părere, până când s-a ajuns la interpelări în parlament.

— Auzi, domnule! Ce chestie!

— Ei, în fața acestei situații, sigur că nu s-a mai putut păstra taina. Și iată că, de trei zile, s-a stârnit o hărmălaie de te doare capul. Și dacă ai ști câte zvonuri și câte basme s-au scornit pe seama noastră! Te apucă amețeala, nu alta! Au, domnule, ziariștii ăștia o fantezie!… Tocmai pentru a pune capăt acestor povești, forurile superioare au cerut să li se trimită un raport detailat asupra mersului cercetărilor și să se organizeze o conferință de presă pe bordul lui „Neptun”. Așa că mâine să te ții, bătrâne!

— Lasă. Nu-mi purta tu de grijă! Hai, povestește mai departe!

— Să-l fi văzut pe comandant ce mai spumega: „De asta ne arde nouă acum, când fiecare clipă e prețioasă…” așa și pe dincolo… Petea făcu o pauză pentru a-și trage răsuflarea, apoi continuă cu mai multă însuflețire: Americanii tăi pregătesc și ei un vas expediționar, echipat cu utilajul științific cel mai modern, japonezii la fel… Din cauza acestei afurisite de conferințe de presă a început tot circul. Comandantul i-a întrunit pe cercetători pentru ca să tragă linie și să scrie fiecare dedesubt ce a făcut, să-și „expună punctul de vedere asupra principalelor probleme care vor constitui tema dezbaterilor”…

— Aoleu! sări Bill. Îmi închipui ce-a ieșit… Ce rău îmi pare că n-am fost și eu!…

— Să-ți și pară… Comandantul a fost furios că lipsești.

— Eu?! Ha, ha… Asta-i bună!… Eu?!…

— Zău, Bill. Mâine se va răscoli totul, de la facerea lumii încoace. O să înceapă cu prima înregistrare a semnalelor. Parcă te văd ajuns celebru: „Bill Webster, descoperitorul misterioaselor semnale! Bill Webster și descoperirea sa provoacă scandal în parlamentele țărilor europene!”

— Hai, bătrâne, lasă panglicăriile! Ce făcea inginerul-șef?

— Inginerul-șef a mâncat scărmăneală din cauza ta.

— Adică?

— Păi, cică de ce ți-a ținut parte, atunci când ai cerut să participi la construcția drumului, că ai fost neglijat, că nu s-a ocupat nimeni de tine, și alte politețuri.

— Bine, dar tu nu le-ai putut explica că eu am cerut să plec la drum, fiindcă voiam să fac ceva… și apoi, ce-s prostiile astea, că am fost neglijat! Tu de ce ai tăcut? N-ai putut să le spui…

— Atât mi-ar fi trebuit, să mai deschid și eu gura! M-am făcut mic de tot, să nu mă bage nimeni în seamă. Nu eram eu ăla care trebuia să mă ocup de tine?…

— Petea, eu nu înțeleg! M-am simțit atât de bine aici. Am făcut ce-am vrut. Mă primeau toți atât de frumos, îmi arătau tot ce voiam, îmi explicau…

— Da, dar, după părerea unora, nu te-ai simțit destul de bine și ai fost „complet neglijat”.

— Asta s-o creadă ei! Ce prostie! Mai bine spune-mi ce s-a discutat despre astronavă.

— Bravo! Unii sunt scărmănați din pricina ta și ție nici că-ți pasă.

— Îmi pare rău, făcu Bill amărât. S-a supărat tare inginerul Ionescu?

— Ei! știi tu cum e el… Dar nici bine nu i-a părut.

— Mă duc mâine-dimineață și lămuresc totul. Îmi cer scuze de la inginerul-șef, iar ălora de fac tărăboi, pe tema asta, am să le-o spun de la obraz… Dar despre astronavă ce s-a spus?

— Astronava… astronava…

Petea mai bolborosi ceva neinteligibil și adormi pe loc.

VI

Bineînțeles că Bill nu mai putu închide ochii nicio clipă. Se frământa, se răsucea în cușetă, când pe-o parte, când pe alta, ascultând, din ce în ce mai enervat, ușorul sforăit al lui Petea. Către dimineață începu să judece somnul prietenului său ca o sfruntată obrăznicie. Nu, nu era deloc prietenesc ceea ce făcea el.

După ce făcu un duș și mai încercă în fel și chip să-și treacă timpul, se consideră îndreptățit să-l scoale pe Petea. Și o făcu, cu grijă, cu menajamente și drăgălășenie, ca să nu-l supere. (Petea sculat brusc din somn se-nfuria îngrozitor și dădea în el cu ce apuca în mână.) Nici de data asta, cu toate precauțiunile, nu scăpă de o pernă în cap. Dar rămase tare pe poziție și avu câștig de cauză. Resemnat, Petea căscă îndelung, apoi cu un oftat:

— Eh, vasăzică… unde am rămas?

— La astronavă, se grăbi Bill să-i amintească, cu ochii lucind de nerăbdare.

— Da, așa e. Deci când aflu că s-a convocat consfătuirea, fac ce fac și mă strecor și eu în sală. Mamă, ce era acolo! Am simțit deodată că mi se face frig. Comandantul era posomorât de parcă ar fi fost Capul Horn în furtună, Turanov era cu nasul vârât în hârtii, de nu i se mai vedea decât creștetul capului, iar Ionescu plictisit, absent, cu gândurile duse cine știe unde. Și când inginerul-șef e așa, e bucluc. Colac peste pupăză, mai veni și povestea aia cu înalta ta persoană, discuții, controverse…

— Hai, Petea, treci peste asta! interveni Bill.

— Nu mă întrerupe! sări Petea ofensat.

— Bine, bine, bine! se strădui Bill să-l potolească.

— Vine, deci, comandantul și zice: „Cum facem mâine să lăsăm cât mai puține întrebări fără răspuns?" Își dă cu părerea unul, altul, unii îl susțin pe primul, alții pe al doilea, dar… nu iese nimic. Ba, lucrurile se încurcă și mai rău. Atunci se vâră „șeful" în hărmălaie și propune ca acest punct să se discute la urmă. Noroc de el! Toată lumea e de acord, toți răsuflă ușurați. Singuri nu le dădea prin minte soluția asta… Se trece la punctul doi. Raportor: profesorul Turanov.

— Așa! Așa! Aici voiam să ajungi. Bineînțeles că bătrânul a venit cu o „ipoteză bine fundamentată, în legătură cu apariția și rostul astronavei"…

— Exact.

— Ha, ha, parcă-l văd. Ei, ce zicea profesorul?

— Măi Bill, spunea niște lucruri grozave. Turanov e de părere că erupția vulcanică care a avut loc cu mai bine de o lună în urmă – „Neptun" a fost primul care a semnalat fenomenul – a azvârlit odată cu torentele de lavă și astronava la suprafață. Ajunsă aci, bateriile ei solare s-au reîncărcat și, astfel, ea a început să-și îndeplinească, tardiv, rolul ei de cosmosondă.

— Interesant, bătrâne! Acum mi se lămuresc și mie unele lucruri. Se pare deci că eu am recepționat tocmai avertismentul lansat atunci de „Neptun", dar legătura s-a întrerupt atât de brusc, încât n-am reușit să-mi dau seama de unde vine. Pe chestia asta am și încasat o mustruluială strașnică de la ofițerul de cart.

Cu o flăcăruie ironică în ochi, Petea îl întrerupse:

— Păi da! De altfel, ipoteza lui Turanov lămurește multe probleme rămase obscure. De exemplu, s-a verificat că racheta transmite informații asupra mediului înconjurător. Deci, profesorul nu s-a înșelat atunci când interpretând diagrama semnalelor a susținut existența unui zăcământ uriaș de oxizi de fier, înăuntrul căruia se produc fenomene încă nestudiate de savanți. Îți amintești, nu?

— Sigur că-mi amintesc! Dar de semnalele propriu-zise ce spunea?

— Zicea că, împreună cu „distinsul și eminentul" său coleg, inginerul Ionescu, a ajuns la concluzia certă că acestea nu sunt altceva decât un semnal purtător…

— Deci, îngână Bill grozav de dezamăgit, nu-i vorba de niciun fel de mesaj…

— Cum nu! strigă Petea nerăbdător. E un semnal de recunoaștere care poartă cu el tot felul de mesaje către cei care se interesează de Pământ și au nevoie de informații asupra lui.

— Ia stai, bătrâne! Am impresia că ai început s-o iei razna. Aceste informații ar fi fost utile acum o sută sau o mie de ani, adică atunci când astronava s-a apropiat de Pământ. Dar după atâta timp… Cine știe de când s-a pierdut legătura cu ea!? Cine s-o mai urmărească? Doar nu-ți închipui că „cei de dincolo” au putut să prevadă întâmplarea care a scos-o la suprafață!…

— Cel care o ia razna ești tu! De ce nu mă lași să vorbesc? se bosumflă Petea. Turanov se bazează pe rezultatele analizelor făcute de geologi, când afirmă că racheta a căzut în ocean, acum mai bine de o mie de ani. Pe de altă parte, mai face și un raționament logic. El spune așa: Dacă astronava ar fi sosit de curând, apariția ei ar fi fost semnalată de stațiile de observație terestre. În afară de asta, am fi descoperit urme ale trecerii astronauților, care au venit cu ea sau i-am fi întâlnit chiar. Pentru că – zicea el – n-avea rost să trimită o asemenea huidumă fără echipaj. După cum știi, însă, nu există nicio urmă care să ateste existența unei ființe vii în jurul astronavei.

— Are dreptate bătrânul. E limpede ca lumina zilei că…

Petea însă îl privi superior și foarte ironic, satisfăcut că-i venise apa la moară.

— O fi limpede pentru tine, căposule, dar uite că sunt unii care au o cu totul altă părere.

Bill rămase năuc.

— Adică… cine… cum… ce zic?

— Zic că întâmplarea joacă un rol prea mare în ipoteza lui Turanov. Din întâmplare racheta este azvârlită la suprafață. Tot din întâmplare se găsește în poziție verticală. Asta înseamnă să acordăm prea mult credit întâmplării!

— Replica asta nu poate fi decât a inginerului-șef, se însufleți Bill.

— Chiar așa!

— Adică, reluă Bill aprins, Ionescu este de altă părere?

— Exact, domnul meu.

— Formidabil! Hai, Petea, spune!

— Păi asta fac, dar dacă mă tot întrerupi… Deci, profesorul și-a expus calm, meticulos și documentat ipoteza. Și a convins pe toată lumea. Adică, aproape. Toți îi admirau logica formidabilă, demonstrația, știi, „riguros științifică”. Am izbucnit în aplauze când a terminat. Profesorul însă n-a fost deloc încântat. Ne-a aruncat o privire în care mi s-a părut că citesc mai mult compătimire decât surprindere. Vezi, Bill, el cunoștea poziția inginerului-șef tot atât de bine ca și pe

a sa. Îmi închipui câte discuții or fi avut „distinșii colegi” pe tema asta. Și-ți dai seama cât s-or fi chinuit să-și apropie părerile.

— De, băiete! Cu știința nu-i de glumă!

— E lată rău, ce mai! Și cum îți spun, a urmat coreferatul inginerului-șef. Se vedea că e foarte stânjenit. Și, deodată, în loc să-și citească coreferatul, a aruncat fraza aia cu întâmplarea. Mamă, parcă a tras un foc de pușcă! În sală s-a făcut o liniște de ziceai că ne-a pierit răsuflarea la toți. Fără să-i pese de gheața din jur, începu să-și expună apoi punctul său de vedere.

— Ce zicea?! sări Bill.

— Păi…

— Gata, gata, nu te mai întrerup.

— El susține că astronava este venită de o lună de zile.

— Ptii!

— Apropierea ei de Pământ, zice, a provocat erupția vulcanică și nașterea insulei. Iar procesele necunoscute, care se petrec sub scoarța ei, se datoresc tocmai uriașului câmp energetic al astronavei. Cum se explică faptul că n-are pasageri, deși dimensiunile ei sunt atât de impresionante? În primul rând, pe inginerul-șef nu-l sperie deloc mărimea ei. El zice că nu există obligativitate ca și locuitorii altor planete să aibă dimensiunile pământenilor. Dacă ar fi să raportăm volumul astronavei la proporțiile unor ființe raționale mult mai mari decât pământenii, ea n-ar mai apărea atât de imensă. Și tot atât de bine mai pot exista și o mie de alte cauze care să justifice dimensiunile ei. Și apoi, ne-a mai dat în cap cu ceva, de ne-am mirat singuri cum de nu ne-a venit și nouă ideea aceasta. Nici noi, pământenii, n-am început explorarea Cosmosului, a Lunii și a planetelor mai apropiate cu rachete având oameni la bord.

— Așa-i!

— Da, așa a spus: Până nu există siguranță că un asemenea zbor nu periclitează viața cosmonauților, rachetele noastre au zburat fără pasageri. De ce n-ar proceda și alte ființe raționale tot conform acestei logici elementare?…

Petea se opri. Respirară amândoi adânc, ca pentru a-și reveni. Se priviră lung, încântați. „E grozav șeful! Are cap, nu glumă!” Bill se ridică și începu să se plimbe înfierbântat prin cabină. Se gândea, se gândea…

— Măi Petea, treburile astea sunt al dracului de complicate pentru o minte neînvățată ca a mea. Îmi crapă capul, nu alta. După mine, și unul și altul are dreptate. Dar asta e imposibil!

— Lasă, Bill, că nici nouă nu ne-a mers altfel. Adică, noi ăștia, „nespecialiștii”. S-au încins discuții. Amândoi se bazau pe fapte concrete, analizate cu migală, arătau cum – împreună cu colectivele lor – au studiat fiecare amănunt, chiar și

pe cel mai neînsemnat, au cântărit de zeci de ori fiecare posibilitate și… au ajuns la concluzii diametral opuse. Îți dai seama? Aceleași fapte și totuși…

În cabină domni un timp liniștea. Apoi Bill spuse cu o ușoară părere de rău:

— Ipoteza inginerului nostru e prea frumoasă ca să fie adevărată…

— Asta zicea și bătrânul. Ne-a povestit cât s-a ciorovăit cu el ca să-i scoată romantismul din cap. Pe urmă ne-a enumerat o serie de lucruri asupra cărora au căzut de acord, de la început. A spus, apoi, că nu înțelege de ce se încăpățânează Ionescu să nu admită că tot întâmplarea a făcut ca racheta să se găsească în poziție verticală, parcă gata de start, acum când știm că această situație – după calculele geologilor noștri – tot n-o să dureze mai mult de nouă zile. „Trebuie să vă spun – a continuat profesorul – că inginerul-șef respinge categoric concluzia geologilor noștri, deși aceasta e bazată pe calcule foarte precise”… „Da, o resping!” a zis șeful. Turanov și-a potrivit ochelarii, s-a întors spre el și l-a întrebat de ce n-a amintit asta în coreferat. „Sper că nu din delicatețe pentru geologi”, a zis bătrânul. Și așa mereu, dă-i cu argumente, date, calcule pe care șeful abia prididea să le noteze. După Turanov au mai vorbit alții, dar n-am putut reține prea multe din cele spuse de ei, că prea erau chestiuni de specialitate, iar mie deja îmi crăpa capul. Nimeni, însă, n-a sprijinit concluziile șefului. Și, zău, parcă-mi părea rău. Tare erau frumoase și îndrăznețe…

— Da. Păcat că…

— Stai! sări Petea cu ochii strălucitori. Acum vine lovitura de teatru.

— Uite ce hal de a povesti! De ce mă fierbi atât?

Petea râse grozav de încântat:

— Intenționat! De ce să nu ai și tu emoții?…

— Hai, zi-i, cu emoții sau făr’ de, dar zi-i odată!

— În sală se făcuse liniște. Toți ochii se îndreptară spre Ionescu. Pauza se prelungea. Sala era stânjenită, multora le părea rău. În sfârșit, comandantul nu se mai putu stăpâni: „Ei, hai! N-ai curajul să te dai bătut?” Atunci Ionescu s-a uitat la ceas și a cerut un răgaz de două minute. Uf, Bill, au fost cele mai lungi minute din viața mea! Mereu ne uitam la ceas, dar nimeni nu se mișca, nimeni nu spunea o vorbă. Vremea, însă, parcă se oprise în loc. Și, deodată, începu să clipească semnalul optic al videofonului de pe masa comandantului. Petrovici – abia acum observarăm cu toții că lipsea din sală – cerea să facă o comunicare. Cu câteva secunde în urmă, astronava s-a rotit din nou spre sud-est, dar în loc să-și mărească unghiul față de verticală, a început să și-l micșoreze. Îți dai seama cât de uluiți am fost cu toții, în prima clipă… Însemna că undeva, în calculele atât de precise ale geologilor, se strecurase o greșeală. Unul din ei s-a ridicat și a spus că, după părerea sa, din cauza uriașei greutăți a astronavei s-a produs o deplasare în

straturile de rocă, sau ceva asemănător – n-am înțeles prea bine – care a dus la abaterea respectivă și că, într-o zi sau două, ne va putea spune exact ce s-a petrecut în subsolul insulei. „Iarăși întâmplarea”, spuse zâmbind șeful. Și atunci s-a pornit: „Nu! Nu e vorba de nicio întâmplare. Niciuna! Noi, electroniștii, am așteptat să se producă acest fenomen. Încă de la început s-a văzut că există o anumită regularitate în deplasarea vârfului astronavei. De când îl urmărim, el a descris o anumită curbă. Din interpretarea ei am tras concluzia că în deplasarea sa trebuie să se producă azi, mâine, o modificare. Și fiindcă faptele ne-au confirmat previziunea, îndrăznesc acum să afirm că vârful astronavei se mișcă conform unui anumit program. Probabil că el țintește mereu spre planeta natală, sau spre un satelit natural sau artificial al acesteia, și transmite într-acolo informații despre bătrâna noastră Terra. Și această presupunere poate fi valabilă numai în cazul în care astronava e venită de curând.”

— Formidabil!

— Turanov nu s-a lăsat! A adus argumente, și dă-i, și dă-i…

— Bine, dar până la urmă cum s-au sfârșit lucrurile? întrebă Bill, la capătul răbdării.

— Asta n-o mai știu.

Bill rămase năuc.

— Cum, nu știi?

— Foarte bine. Am intrat de cart.

— Petea, ești un monstru! strigă Bill, fierbând de indignare. Mă chinui ca pe hoții de cai!

— Așa-ți trebuie! spuse Petea râzând. De ce m-ai trezit din somn?…

Într-o clipă, toată cabina fu întoarsă pe dos. Petea se predă, dar nu-i folosi la nimic. Și atunci îi veni ideea salvatoare.

— Hai, repede pe punte! Acolo o să aflăm totul.

Și așa a scăpat Petea de la „moarte”, cum povestea Bill mai târziu…

VII

Se apucară în cea mai mare grabă să facă ordine în cabină. Abia reușiră să se descurce în harababura pe care o creaseră, nici ei nu știau cum. Apoi, ciocnindu-se unul de altul, fugiră la duș și se spălară în pripă. Întorși în cabină, Petea scoase din dulap costumul pregătit pentru Bill și era gata să se pornească din nou pe ironii. Dar Bill i-l smulse decis din mână:

— Măi deșteptule, nu vezi ce târziu e, și noi suntem încă în chiloți!

Bill se îmbrăcă repede, chinuindu-se amarnic cu nasturii care nu intrau cum trebuie în butonierele noi. Petea, în schimb, își perie cu grijă costumul, privindu-

se lung în oglindă, din față și din profil. Bill observă abia acum că își pusese hainele de gală.

— Măi, măi! se miră el. Sunteți invitat la vreo recepție?

— Ce-ți pasă! Tu te-ai ferchezuit ca un mire și ai vrea ca eu să trec drept ruda ta săracă. Domnul meu, v-ați înșelat. Nu uita că vin oaspeți pe bord. Nu cumva ai vrea să apar în fața lor în slip?

— Ar avea de ce râde! ripostă Bill.

— Ia, te rog!

— Bine, bine, n-ar râde! Dar haide odată.

— Stai că viu!

Petea își aranjă cu migală moțul de pe frunte, în timp ce Bill se învârtea ca un leu în cușcă. Își mai suflă un fir imaginar de praf de pe reverul hainei, se controlă satisfăcut în oglindă și, pe neașteptate, o zbughi pe ușă.

Bill o porni în fugă după el și, în urma lor, ușa bufni cu putere. Bill sprintă puternic pe coridorul spațios, îl depăși, dar, când vru să urce scările spre punte, observă că Petea o cotise spre dreapta.

— Încotro? strigă Bill.

— Vorba! și ține-te după mine.

Și fiindcă vorbise extrem de poruncitor, Bill se supuse pe loc. Îmblânzit, Petea se simți dator să-i explice:

— Trecem întâi pe la radiotelegrafiști să aflăm când sosesc…

Aflară că ziariștii vor sosi cam peste un ceas și că vasul ține o legătură permanentă cu ei.

— Pun, de pe acum, atâtea întrebări, încât comandantul, plictisit, mi-a ordonat să nu-l mai deranjez pentru orice fleac, le spuse radiotelegrafistul de cart.

Tot de la el aflară că primirea se va face pe insulă, drept care, Petea și Bill o zbughiră repede pe punte, uitând să-și mai ia rămas bun. Abia acum îi cuprinse cu adevărat teama că s-au trezit prea târziu ca să mai prindă un loc pe șalupă.

— Ne-am ars! spuse Bill furios. Nu ne mai rămâne decât să „rechiziționăm” una din bărcile de salvare sau să trecem înot…

Spre norocul lor, îl descoperiră însă pe inginerul-șef gata de îmbarcare.

— Hai, băieți! Ce ați întârziat atât?

Fără să mai aștepte răspunsul lor, începu să coboare scărița spre șalupă. Îmbrâncindu-se, cărându-și ghionți, fericiți că totuși ajunseseră la timp, Bill și Petea se grăbiră să-l urmeze. Și, ca de obicei în asemenea împrejurări, Bill – deși era mai voinic – rămase ultimul, pentru că în sprinteneală nu se putea măsura cu Petea, care era agil ca o pisică. Mai mult prăbușindu-se peste prietenul său, Bill

ateriză în șalupă, exact în clipa în care aceasta se desprinse de vas. Petea fu gata să facă haz, dar vocea ofițerului îi tăie tot elanul:

— Gromov! Ia-ți în primire aparatul! Ce, ai plecat în voiaj de plăcere?!

Devenit brusc serios, Petea își luă în primire aparatul de emisie și recepție și, secondat de Bill, începu să caute legătura cu avioanele delegației de ziariști. Nemaiavând cu ce să-și ajute prietenul, Bill își scoase apoi binoclul și începu să cerceteze, minuțios, bolta senină a cerului. Cu toate că era ocupat, lui Petea nu-i scăpă gestul.

— Ce faci? Cauți avioanele? spuse el înveselit.

— Nu. Caut satelitul, răspunse Bill candid.

— Ce vorbești, domnule! pufni în râs un marinar de alături. Ăla de nu reușesc să-l descopere astronomii noștri, cu toată huiduma lor de telescop.

Bill clipi din ochi nedumerit, apoi observând că Petea se prefăcu, deodată, extrem de ocupat, băgă binoclul la loc, în toc, și nu răspunse. În gândul său însă, hotărî să lămurească neapărat și acest mister. Cu orice preț. Și vai de Petea dacă l-a tras iarăși pe sfoară.

Ajuns pe insulă, Bill fu cuprins de o mare nedumerire. Singurul loc mai neted se afla pe coasta vestică. Într-acolo se și îndreptară cu toții. Spațiul fusese curățat de bolovani, dar era totuși atât de restrâns, încât nu-și putea închipui cum o să poată ateriza un avion pe el. Nu-și mărturisi îndoiala nimănui, de teamă să nu stârnească iarăși hazul. Se resemnă să privească pregătirile care se făceau, îl ajută pe Petea să-și instaleze antena, apoi se așeză alături pe o piatră și aștept㎃.

Nu mai era mult până la sosirea ziariștilor. Petea avea de lucru până peste cap cu aparatul său, care acum îndeplinea și rolul de radiofar, iar Bill nu voia să-l stânjenească.

Deodată, toate privirile se întoarseră spre nord-est. La orizont apăruseră două puncte minuscule, care creșteau cu iuțeală. În curând, se desluși fuzelajul, aripile în formă de delta și se auzi zgomotul ca de tunet îndepărtat al motoarelor. Și, pe neașteptate, spre surprinderea lui Bill, acest zgomot încetă. Primul avion începu să coboare lin spre insulă, în timp ce celălalt plutea în cercuri deasupra ei, la mare înălțime. Abia târziu descoperi Bill elicea mare de pe axul vertical și se dumiri. Erau avioane de tipul celor cu decolare și aterizare verticală.

Inginerul-șef îi făcu semn să vină lângă el. Alături se găsea secundul vasului. În spatele lor, în așteptare, se grupaseră ceilalți, cu excepția lui Petea, care nu-și părăsi aparatul.

Cu un bâzâit ușor, ca o uriașă libelulă, primul avion atinse solul. Celălalt încremenise pe loc, sus, la mare înălțime. Și în clipa în care se deschise ușa, un grup zgomotos se năpusti asupra insularilor.

— Hello, boys! Dați-vă la o parte! La o parte! căuta să-și facă loc un ins mai mărunțel, opintindu-se cu niște aparate. Hello, nu se aude? Sunt reprezentantul televiziunii…

Dar nimeni nu-l luă în seamă. Aparatele de fotografiat porniră să țăcănească din toate părțile și primele întrebări începură să curgă de-a valma asupra inginerului Ionescu, care se găsea în mijlocul grupului de pe „Neptun”.

— De unde credeți că a venit astronava?

— Dacă nu din galaxia noastră, din una învecinată precis, răspunse Ionescu înveselit.

— Cum arată locuitorii acestei planete?

— Hm! Poate că sunt mai înalți și mai solizi decât pământenii.

— Care este explicația științifică a acestui fenomen?

— Consumul de vitamine.

— Sunteți de părere că vitaminele stimulează dezvoltarea organismului?

— Desigur, mai ales atunci când sunt ingerate prin intermediul alimentelor și la vârsta potrivită.

— Deci, sunteți adversarul administrării de vitamine sub formă de pilule?

— Nu. Când e absolut necesar… Dar prefer să fie luate prin intermediul alimentelor.

— Domnilor, ne îndepărtăm de subiect, protestă unul dintre ziariști. Spuneți-ne mai bine unde se află echipajul astronavei. Am auzit că sunt niște tipi grozavi, cu pielea violetă…

Un hohot de râs se stârni printre cei de pe „Neptun”, iar inginerul-șef nu mai fu în stare să găsească un răspuns potrivit.

— Hello, boys! Dați-vă la o parte!

Mărunțelul reprezentant al televiziunii americane folosise prilejul pentru a-și instala camera de luat vederi drept în fața lui Ionescu.

— Ne aflăm cu aparatele noastre, începu el repede, pe celebra insulă din mijlocul Pacificului, care preocupă atât de mult opinia publică în ultimul timp. Din clipa în care s-a aflat că ea adăpostește unul din cele mai mari miracole ale secolului nostru, astronava gigantică venită de cine știe unde și de cine știe când, toate privirile s-au ațintit spre acest loc. Și iată-ne acum, cu aparatul nostru, aici, pe insula misterioasă. În fața noastră – în clipa aceasta obiectivul se mișcă puțin spre stânga – îl vedem pe vajnicul comandant al navei de cercetări oceanologice „Neptun”…

— Sunt secundul vasului, îl corectă ofițerul, furios.

— Rectificăm: pe secundul navei care a înfruntat cu atâta vitejie furiile dezlănțuite ale oceanului…

— Dacă continuați așa, îl întrerupse Ionescu, o să intrăm direct în legendă.

Dar reprezentantul televiziunii nu se intimidă deloc:

— …Cu binecunoscutu-i umor, una din figurile centrale ale acestei aventuri, apoi întinzând repede microfonul spre Ionescu: numele dumneavoastră?

— Ionescu, spuse acesta luat prin surprindere.

— …inginerul Ionescu ne-a întâmpinat încă de la început cu multă bunăvoință, furnizându-ne ample explicații riguros științifice.

Și pentru că inginerul voise să protesteze, îi făcu semne disperate cu mâinile, din spatele camerei de luat vederi, în timp ce gura îi mergea ca o morișcă. Apoi aparatul se înclină ușor spre dreapta.

— Tânărul cu alura de sportiv, domnul… și întoarse microfonul spre Bill…

— Bill Webster…

— …englez, pe cât se pare…

— Ba nu, american, interveni Ionescu plictisit. Este cel care a înregistrat pentru prima dată semnalele lansate de astronavă. Apoi, continuă decis: Iată câțiva din cercetătorii și oamenii din echipajul de pe „Neptun”. Și acum, după ce am făcut cunoștință, întrerupem emisiunea pentru câteva momente, pentru a ne deplasa până la craterul în care se află astronava.

Fără să mai poată replica, reporterul televiziunii fu nevoit să întrerupă emisiunea. Apoi, întorcându-se spre Ionescu, îi spuse distrus:

— Domnule, mă nenorocești! Emisiunea costă o avere și dumneata vrei să strici totul!

Inginerul-șef nici nu-l luă în seamă.

— Domnilor, se adresă el ziariștilor, e timpul să devenim serioși! Pe calea asta nu vom putea informa cum trebuie opinia publică. Or cu asta noi, cei de pe „Neptun”, nu putem fi de acord. Mergem la astronavă și, acolo, o să vă informez pe scurt despre mersul cercetărilor. Dacă va rămâne ceva neclar, o să răspund și la întrebări – la acelea la care se poate răspunde în momentul de față.

Apoi, luându-i de braț pe secund și pe Bill, se întoarse și o porni hotărât spre ridicătura din centrul insulei. Și inginerul-șef păși cu atâta vioiciune, încât grupul ziariștilor abia reuși să se țină pe urmele sale.

VIII

Pe „Neptun”, comandantul oferi un prânz în cinstea oaspeților acestora atât de neastâmpărați, care răscoliseră totul, căutând să dea de firul tuturor tainelor.

Pe insulă, cu o răbdare de care Bill nu l-ar fi crezut în stare, inginerul-șef le explicase de zeci de ori câte o problemă, căutând să nu lase loc unor interpretări fanteziste, găsise răspunsuri la cele mai năstrușnice întrebări, animase întreaga

societate cu buna-i dispoziție. Ba, până la urmă, pentru a-l împăca pe reprezentantul televiziunii, acceptă rugămintea acestuia de a adresa un cuvânt telespectatorilor americani, chiar din fața uriașei astronave, lăsându-se prezentat din cele mai căutate unghiuri. Dar inginerul nu pierdu acest prilej pentru a-i chema pe cercetătorii americani să grăbească pregătirile și să vină cât mai repede pe insulă.

După ce Ionescu îi purtase pe toate coclaurile, încât abia își mai trăgeau sufletul, oaspeții fură fericiți când – în numele comandantului – secundul îi invitase la masa organizată pe bordul lui „Neptun".

Când șalupele se apropiaseră de vas, întregul echipaj îi aștepta pe punte, iar comandantul le făcuse o primire cu adevărat sărbătorească. Obosiți, poate și intimidați de ținuta sobră a comandantului, oaspeții nu îndrăzniră să-l deranjeze cu prea multe întrebări, deși acest lucru nu le prea stătea în obicei. Se mulțumiră cu câteva impresii generale și cu câteva fotografii de efect.

Marea sufragerie, ornată festiv, ca și mulțimea de mâncăruri pregătite pentru toate gusturile nu rămaseră nici ele fără efect.

Masa decurse în liniște. Se toastă pentru reușita cercetărilor și pentru sănătatea tuturor celor de față, pe rând. Apoi limbile începură să se dezlege. Și cei care dădură tonul fură ziariștii americani. Îl descoperiseră abia acum pe Bill și se năpustiseră cu întrebările asupra lui, secondați, bineînțeles, și de ceilalți confrați. Bill se ținu tare. Dădu răspunsuri scurte și clare, uzând foarte des de câte o glumă sau o mică ironie, după cum îl văzuse procedând pe Ionescu, atunci când se vedea pus în încurcătură.

Și, cum inginerul-șef se asocie și el cu glumele sale, masa se sfârși în cea mai bună dispoziție.

Apoi, după îndelungi strângeri de mână, șalupele îi încărcară pe toți oaspeții și îi purtară înapoi pe insulă. Pe punte, șepcile marinărești și brațele cercetătorilor se agitară încă multă vreme în urma lor. Doar radiotelegrafiștii răsuflară ușurați. Avuseseră una din zilele cele mai grele de când se găseau pe bordul lui „Neptun". Abia reușiseră să facă față atâtor știri și reportaje, transmise în toate colțurile lumii.

Cele două avioane se înălțară în văzduh și se pierdură curând la orizont, iar viața pe vas își reluă făgașul ei obișnuit. Doar Bill mai zăbovi pe punte, cu ochii pierduți în zare.

Se făcuse târziu. Soarele coborâse la orizont, pregătindu-se să apună. Și Bill încă mai stătea în același loc, cu brațele sprijinite de balustradă. Apoi pașii cuiva, care se apropia, îl smulseră din visare, întoarse capul. Era inginerul-șef.

— Ei, Bill, iată-te ajuns celebru! îl luă el peste picior. Apoi, văzându-l îngândurat, se sprijini de balustradă, alături de el. Ce-i cu tine, old boy?

— Mă întreb și eu ce îmi mai rămâne de făcut de acum încolo? Lucrul la drum mi-a prins foarte bine. Dar drumul s-a terminat. Nu știu ce aș mai putea face… Am atât de puține cunoștințe. Mă mir și eu cum de am reușit să-i duc pe gazetari! Cred că și-au închipuit că sunt cel puțin inginer. Cât despre povestea cu naufragiul meu, n-au crezut o iotă. Ciudați oameni, zău! Aveau tot timpul impresia că le ascundem ceva. Dar nu despre asta voiam să vă spun. Mi-e necaz că iar o să stau degeaba!

— Lasă, Bill, nu-ți fă griji din pricina asta. Găsim noi ceva și pentru tine. Ne așteaptă zile foarte agitate. Va trebui să încercăm să pătrundem în astronavă. Cine știe câte lucruri noi și neașteptate o să ni se dezvăluie. Da, da, Bill! Abia intrarea în astronavă o să ne ajute să lămurim unele probleme. Dar lucrul acesta, crede-mă, nu va fi ușor, deși unii susțin contrariul…

— Îmi dați voie să stau și eu prin preajma dumneavoastră?

— Vezi bine că-ți dau voie, râse Ionescu, îmbrățișându-l amuzat. O să-ți găsesc eu și ție ceva de lucru, nu te teme! Toți cei din preajma mea o să dea în brânci de câtă treabă îi așteaptă.

Lui Bill începură să-i lucească ochii. Căuta cu disperare cuvinte potrivite ca să-i mulțumească, sau să-și exprime măcar bucuria. Ionescu îl privea afectuos. Apoi, deodată, nu-l mai băgă în seamă. Ridicase capul și asculta cu încordare, căutând să-și dea seama de unde vine zgomotul străin, care răzbea în răstimpuri din depărtări.

— Bill, tu nu auzi nimic? Ce poate fi asta?

Bill ciuli urechile, dar nu distinse nimic, în afară de clipocitul valurilor ce se izbeau de vas. Se întoarse spre Ionescu și, deodată, în lumina înserării, îl văzu pălind.

— Fir-ar să fie! Îl așteaptă o moarte sigură.

Zăpăcit, Bill îl privea neînțelegând.

— Nu auzi? E un avion. Dacă vine spre noi, e pierdut.

Tot mai nedumerit, Bill nu-și mai desprinse ochii de pe fața lui Ionescu. Acesta luă brusc o hotărâre:

— Bill, repede! Până nu e prea târziu. Poate-l salvăm! E precis deșteptul ăla de la televiziune. Și doar i-am spus răspicat că-și riscă viața…

Inginerul-șef o luă la fugă spre laboratorul secției de electronică. Bill se ținu scai de el. Marea sală era cufundată în beznă. Inginerul aprinse lumina și, în timp ce se repezea la aparate, făcu semn spre videofon:

— Cheamă radiotelegrafistul de cart!

Bill apăsă clapeta de semnal și pe ecran apăru mutra uluită a lui Petea. Până ce acesta să-și revină, inginerul-șef îi comandă:

— Caută, cu orice preț, să iei legătura cu avionul care se îndreaptă spre insulă! Spune-le că li se ordonă să se îndepărteze imediat! Altfel pot să-și facă testamentul. Lasă videofonul deschis să văd ce faci. Tu, Bill, dă drumul la televizor! Apasă acolo, da, în stânga, pe butonul negru… Așa! Prinde repede canalul pe care emit cei din avion. Dar grăbește-te!

Bill umbla febril la butoanele aparatului, cu mâinile tremurând de emoție.

Glasul agitat al lui Petea răzbătea cu putere până la ei:

— Aici „Neptun”! Aici „Neptun”!… De ce nu răspundeți? De ce nu răspundeți? Aici „Neptun”! Sunteți în pericol de moarte! Sunteți în pericol de moarte!…

Inginerul-șef reuși să descopere avionul cu ajutorul puternicului său radiolocator. Pe ecranul mat, conturul acestuia creștea cu repeziciune.

— Ce se aude, Petea?

— Nu răspund.

— Nu te lăsa! Doar n-or fi atât de nebuni, încât să nu-ți dea ascultare. Țipă la ei, înjură-i, fă ce știi, numai să plece naibii! Apoi privind la ceas: Tii, drăcie! Deci, totuși asta voia! Mai sunt trei minute… Bill, ce se vede?

— Deocamdată doar marea, luminată de un reflector puternic, iar mărunțelul nostru amic îi trage cu adjectivele de te doare capul…

— Eram sigur că numai lui putea să-i treacă prin cap o asemenea idee. Te pomenești că are imaginea în culori.

— Se pare că da. Nu-mi dau prea bine seama.

— Mărește luminozitatea și dă drumul aparatului de filmat. Nu acolo. În partea cealaltă. Doar scrie pe el, nu-i așa?

— Da, spuse Bill moale și apăsă pe buton.

Inginerul făcu legătura cu comandantul și-i explică repede ce se întâmpla. Apoi se întoarse din nou spre videofonul deschis.

— Nimic, Petea?

— Nimic. Emit cu intensitate maximă. Dacă nu și-a scos căștile, la ora asta radiofonistul are zdrențe în loc de timpane.

Deodată imaginea de pe ecranul radiolocatorului se șterse.

— Tovarășe inginer-șef, am pierdut legătura! se auzi strigătul speriat al lui Petea.

— Știu, știu, nu te agita! N-ai nicio vină!

Și inginerul-șef, calm, trase mânerul semnalului de alarmă. Sirenele porniră să urle sinistru.

— Ce este? se auzi în difuzor vocea surprinsă a ofițerului de cart.

— Lăsați șalupele de salvare la apă, se auzi vocea egală a comandantului.

— …Dacă vom mai avea ce salva, mormăi Ionescu, apoi tare, în microfon: Îl rog pe inginerul Petrovici să verifice aparatele de căutare… Încercați să determinați locul unde se va prăbuși avionul.

Apoi, neobișnuit de furios, inginerul-șef se așeză lângă Bill, în fața televizorului. Lumina puternică a reflectorului din avion tocmai scotea la iveală conturul neobișnuit al insulei. Privită de sus, părea mai ciudată decât și-ar fi putut închipui cineva. Avea în aspectul ei ceva sinistru, amenințător. Se ivi și uriașul crater, ca o rană adâncă provocată de o arsură cumplită. În mijlocul lui, astronava luase o ciudată culoare lăptoasă. Brusc, izbucni un fulger albastru. Ecranul se lumină atât de puternic, încât le luă vederea. Apoi, tot atât de brusc, se stinse. Rămăsese alb și vocea reporterului nu se mai auzi.

— S-a isprăvit… murmură Bill îngrozit.

— Petea, caută un post de pe coasta americană și informează-i că am plecat să vedem ce s-a întâmplat, spuse inginerul-șef cu voce stinsă.

Frecându-se amarnic la ochi, o luă apoi, împleticindu-se, spre punte. Bill se ținu pe urmele sale și nici nu-și mai dădu seama cum ajunse și el în șalupă. (Încă câteva zile după aceea îl dureră ochii, iar Petea îl obloji în fiecare seară cu comprese de cartofi cruzi, pentru că Bill refuzase cu încăpățânare să se arate doctorului, de teamă ca acesta să nu-l rețină la infirmerie.)

Călătoria din noaptea aceea a fost una din cele mai fantastice ieșiri pe mare trăite de Bill. La lumina fulgerelor de pe insulă, neîntrerupte, înfricoșătoare, valurile păreau de plumb topit, iar fețele oamenilor erau livide, spectrale, de nerecunoscut. Părea că nimerise de-a dreptul în mijlocul unei ambarcațiuni de fantome, navigând pe un ocean de metal fluid. Îl auzea alături pe inginerul-șef dând indicații, dar nu-i mai recunoscu trăsăturile.

Era limpede că bâjbâiau prin haosul din jur. Șalupa își schimba mereu direcția. Aparatele nu ascultau de comenzile lor. Și aerul pe care-l respirau parcă devenise greu, apăsător. În gură aveau gust de metal.

În sfârșit, luminile de pe insulă își încetară jocul. Răsunară comenzi scurte și șalupa o porni cu viteză într-o direcție cu totul contrară mersului de până atunci. Reflectoarele puternice măturau valurile și, nu după multă vreme, scoaseră la iveală sfărâmăturile ce pluteau pe apă. Apoi ceva rotund se iți și, spre marea lor uimire, din valuri răsăriră mâini care se agitau frenetic.

Fură salvați toți, și cei trei oameni care formaseră echipajul avionului prăbușit, și prea zelosul reporter al televiziunii. Erau cu toții atât de năuci, încât nici atunci când fură ridicați pe bordul șalupei nu-și dădură prea bine seama de ceea ce se petrece cu ei.

Și nici mai târziu nu reușiră să povestească ce se întâmplase de fapt. Măruntul reporter știa doar atât că își pierduse deodată cunoștința și că se trezise apoi în apă. Cum de supraviețuiseră unei prăbușiri de la o asemenea înălțime, nimeni nu putea să-și explice.

A doua zi dimineața un avion special veni să-i ia și-i duse în Insulele Hawaii, de unde urmau să se întoarcă apoi în patrie.

IX

Pe „Neptun” incidentul fu repede uitat. Mereu noi probleme, tot mai spinoase, îi solicitau pe oameni. Nimeni nu se mai îndoia acum, după măsurătorile făcute, că mișcările pe care le efectua astronava se încadrau într-un program riguros calculat, și că nu există niciun pericol de prăbușire. Singurul lucru care ar fi putut pune în primejdie mersul cercetărilor era doar vreun cutremur sau o nouă erupție vulcanică.

Vârful astronavei se deplasa în fiecare seară, țintind într-o anume direcție. Inginerul Ionescu și-a exprimat mai demult părerea că, judecând după deplasarea sa, vârful astronavei urmărește mersul unui anumit corp din spațiul extraterestru, care se deplasează conform legilor mecanicii cerești. Calculele făcute de specialiști au confirmat întru totul această ipoteză. Dar cu toate străduințele grupului de astronomi, echipat cu aparataj din cel mai modern, acest corp nu a putut fi descoperit. Și nici observatoarele astronomice cele mai apropiate, cărora li se trimiseseră toate datele necesare, nu fură mai norocoase.

Se părea că astfel se confirmă ipoteza lui Turanov, cum că astronava e venită pe Pământ cu veacuri în urmă.

— Cum vă închipuiți voi că o să fiți în stare să descoperiți un obiectiv cosmic, după indicațiile astronavei, când el nu se mai găsește de multă vreme în locul respectiv. Indicațiile astronavei or fi fost utile, dar nu acum, ci cu sute sau mii de ani în urmă…

Astronomii însă căutau cu încăpățânare mai departe, iar mașinile electronice erau ocupate tot timpul cu calculele lor complicate.

Centrele științifice de pe tot globul cereau mereu informații despre mersul cercetărilor, iar opinia publică aștepta zi de zi să afle lucruri noi și senzaționale.

Pentru dezlegarea, măcar în parte, a misterului ce învăluia astronava, trebuia încercat să se pătrundă în ea. Intrarea în astronavă devenise problema cea mai acută, o problemă care nu mai putea fi amânată. Calea cea mai simplă, după părerea unora, era să se taie un orificiu în corpul uriașei nave, cam în locul în care se putea presupune că se găseau spațiile destinate echipajului.

Șeful secției de electronică respinse această idee, „oribilă” după părerea sa.

— Cum să tai astronava!? E ca și cum te-ai apuca să faci autopsia unui organism încă viu.

— De acord cu dumneata, îi replicase profesorul Turanov. Dar altceva ce putem face? Noi suntem cercetători, nu poeți! Găsește dumneata o altă soluție.

Și cum inginerul Ionescu nu găsi nici o altă soluție, într-o bună zi, macaralele se puseră în funcție și un puternic grup electrogen fu coborât în șalupe, pentru a fi transportat pe insulă.

De pe punte, inginerul-șef urmări cu un calm nefiresc mersul operației. Bill, care-i cunoștea părerea, se ținea pe aproape, căutând să nu-l supere prea mult cu prezența sa. Văzându-l, Ionescu îi zâmbi și îi făcu semn să se apropie.

— Ce zici, Bill? spuse, arătând spre unul dintre uriașele agregate. N-o să ne facă de râs?

— Inginerul Simon a zis, îi răspunse Bill informat, că e în stare să taie în două un cuirasat din cele mai solide, și asta numai în cinci minute.

— Ce vorbești, domnule! se amuză Ionescu. Numai, vezi că astronava nu e un simplu cuirasat. E făcută să înfrunte temperaturi din cele mai înalte, băiete! Eu nu cred că o să reușească…

Lanțul macaralei se desfășură încet, cu grijă, și în clipa în care ultimul dintre agregate ajunse pe puntea șalupei, aceasta trosni sec, iar șalupa se scufundă mult sub linia de plutire. Ofițerul, care urmărise manevra, încruntă din sprâncene, dar nu spuse nimic. Cu cercetătorii aceștia fusese nevoit, de nenumărate ori, să încalce prevederile legilor maritime. Numai de n-ar ieși într-o zi cine știe ce bucluc! Încet, cu motoarele icnind din greu, și ultima șalupă o porni spre insulă.

— Ce facem, Bill? Nu mergem și noi?

Lui Bill îi venise să spună că se miră cum de lipsește inginerul-șef din fruntea unei asemenea acțiuni. În loc de asta însă, buzele lui murmurară cu totul altceva:

— Dar cu ce să mergem?

— O, în privința asta, nu te teme! Ne descurcăm noi!

Și, într-adevăr, se descurcară. Pe apă fu lăsată o bărcuță cu motor, dar tocmai în clipa în care voiau să plece, deasupra balustradei se ivi capul ciufulit al lui Petea.

— Ce facem? Îl luăm cu noi?

— Eu zic să-l luăm, consimți repede Bill.

Inginerul-șef conduse cu multă pricepere bărcuța printre zecile de colțuri de stâncă ce pândeau pe sub apă, iar cei doi prieteni fură încântați să descopere o nouă calitate a favoritului lor. Ajunseră la craterul astronavei în toiul pregătirilor. Puternicele motoare Diesel duduiau de-ți luau auzul, iar specialiștii se învârteau în jurul astronavei, gata de acțiune. Inginerul-șef, însoțit de cei doi, se apropie tocmai în clipa în care Turanov desena cu creta un cerc măricel pe trupul navei.

Întorcându-se și văzându-l pe inginerul-șef, îl privi întrebător, așteptând să-și dea părerea.

Ionescu aprobă din cap, tăcut. Apoi încet către băieți:

— Păcat de timpul și de energia care se cheltuie! Mă mir de bătrânul profesor că s-a lăsat antrenat în această aventură. Dea domnul să reușească! Acum o doresc și eu din tot sufletul. Mi-ar părea rău să-i văd cătrăniți, după ce au pus atâta suflet în tot ce au făcut.

Ionescu chibzui o clipă, apoi se avântă și el, făcându-și loc printre oameni, până lângă inginerul Simon, șeful lucrărilor.

— A, iată-l și pe eminentul nostru electronist! Știam eu că n-o să poți să te ții deoparte, îl întâmpină acesta vesel. Apoi întorcându-se către oamenii săi: Hai, băieți, dați-vă la o parte că începem!

Îmbrăcat într-o salopetă specială, dintr-un material rezistent la temperaturi mari, inginerul Simon își trase pe mâini mănușile mari, grosolane, din același material, și își lăsă masca protectoare pe față. Nu voise, în ruptul capului, să cedeze nimănui favoarea de a face prima tăietură în trupul astronavei.

Mătăhălos la trup și îmbrăcat cum era, cu masca protectoare pe cap, părea un adevărat robot. Ținând în mână un uriaș arzător, se apropie cu pași greoi de astronavă. Inginerul-șef își puse și el o mască protectoare și îl urmă, oprindu-se însă la o distanță respectabilă în spatele său. Inginerul Simon ridică mâna și agregatele generatoare de curent începură să uruie înspăimântător. Apoi din arzător țâșni un jet de foc, aproape alb, și toți fură nevoiți să-și acopere ochii.

Prin larma infernală răzbătură totuși strigătele lui Ionescu.

— Nu așa! Apropie-te! Și mai!… Și mai!… Mărește intensitatea la maximum!…

Larma crescu, apoi, pe neașteptate, se făcu o liniște atât de mare, încât lui Bill începură să-i țiuie urechile. Un murmur de uimire trecu printre cei adunați. Când Bill își ridică ochii, îl văzu pe inginerul Simon cu mâinile date neputincios în lături, în timp ce Ionescu și Turanov se străduiau zadarnic să descopere vreo urmă pe trupul astronavei. Cineva le întinse o lupă, dar Ionescu o respinse furios. Nu-i ardea acum de glume.

La întoarcere îl luară și pe inginerul Petrovici cu ei, în barca cu motor. Ionescu conduse tot timpul mahmur, fără să scoată o vorbă. Petrovici însă nu putu răbda prea mult:

— Ce-ar fi să încercăm cu generatorul tău de ultrasunete?

Inginerul-șef păru că nici n-aude. Se dăruise cu totul conducerii bărcii cu motor și nu-și mai desprinse ochii de la prova.

— Ce zici, n-ar fi o idee? insistă Petrovici.

— Nu știu, nu cred! murmură într-un târziu inginerul-șef. Dacă vrei, poți să încerci. N-am nimic împotrivă.

X

Eșecul inginerului Simon și al grupului său produse multă mâhnire pe bordul lui „Neptun”. Pe deasupra, la înapoiere, în timpul transbordării grupurilor electrogene, una dintre șalupe se ciocni de vas și suferi avarii serioase, iar doi dintre mateloți se aleseră cu răni atât de grave, încât fu nevoie să se ceară ajutor de pe uscat. Un avion sanitar decolă imediat de la baza aeriană din Hawaii, îi luă la bord și-i duse la cel mai apropiat spital. Cu același avion sosi pe „Neptun” și unul dintre cei mai cunoscuți specialiști americani în domeniul construcției de rachete cosmice, John Robertson, un om deosebit de atent și amabil. Înalt, cu umeri largi, avea o înfățișare de sportiv, scoasă parcă și mai mult în relief de părul cărunt, tuns perie. Abia debarcat, îl și căută pe inginerul Ionescu, cu care avusese, nu demult, un îndelungat schimb de vederi prin radio în privința aparatajului necesar vasului american de cercetări, al cărui conducător științific era. Apoi îl îmbrățișă cu căldură pe bătrânul profesor Turanov, marele său adversar în problema noilor teorii asupra influenței magnetismului terestru asupra zborurilor cosmice. Purtaseră, cu luni în urmă, o îndelungată polemică în presa internațională de specialitate, polemică întreruptă doar temporar din pricina neașteptatei descoperiri de pe insula din mijlocul Pacificului.

Dar cel care stârni cel mai mare interes savantului american fu inginerul Petrovici. Povestindu-i despre încercarea nereușită de a pătrunde în rachetă și cerându-i părerea asupra ideii sale de a folosi efectul radiațiilor ultrasonice, Petrovici fu uimit să descopere în american pe cel mai înfocat susținător al său.

Cei doi se retraseră imediat în laboratorul de electronică, unde Robertson nu mai sfârși cu laudele la adresa generatorului conceput de inginerul Ionescu. Apoi, împreună, se cufundară în calcule nesfârșite, uitând cu totul de lumea din jur. Nu apărură decât seara pe punte, frânți de oboseală, însă cu ochii lucind de satisfacție.

Inginerul-șef care, sub pretext că nu se simte bine, se retrăsese din laborator, ca să nu le diminueze cumva entuziasmul cu îndoielile sale, îi întâmpină fără să-și ascundă câtuși de puțin curiozitatea. Bill, care se ținuse tot timpul ca o umbră pe urmele sale, se apropie și el.

— Știu, știu că sunteți siguri de victorie! le spuse Ionescu, zâmbind. Se vede după felul în care vă lucesc ochii. Aș dori tare mult să reușiți… Ei, cum v-ați gândit să procedați? Spuneți-mi și mie.

— Ne-a venit o idee interesantă… începu Petrovici.

— Da, într-adevăr, un procedeu îndrăzneț și nou, confirmă americanul.

— Se bazează pe proprietățile generatorului tău, îi luă Petrovici vorba din gură. George, sper că n-ai nimic împotrivă să-l folosim pe insulă.

— Nu fi copil! Mai bine povestiți-mi cum v-ați gândit să procedați.

— Să vezi…

Potrivindu-și cu un gest mecanic ochelarii fumurii, Petrovici se căută febril prin buzunare, scoase, în sfârșit, o fâșie lungă de hârtie și începu să explice pe îndelete.

Savantul american, politicos și rezervat, se mulțumi doar să intervină din când în când cu câte o completare. Și, pe măsură ce vorbeau, inginerul-șef deveni din ce în ce mai îngândurat.

Din discuție, Bill nu se alese cu nimic, dacă nu punem la socoteală durerea de cap care-l apucă din senin, tocmai pe el, care nu cunoscuse decât foarte rar o asemenea pacoste. Nemaiputând rezista, Bill o șterse tiptil spre infirmerie. De după un colț apăru, pe neașteptate, Petea. Se vedea că-l pândise mai demult.

— Hei! Ce se aude? Ce pun ăia la cale? îl chestionă repede, cu voce scăzută.

— Uf, bătrâne, n-am înțeles nimic… Degeaba. Sunt niște chestii!… Și-apoi m-a pocnit o durere de cap…

— Aoleu, făcu Petea, total dezamăgit. Vezi să nu faci cumva astenie!

Apoi mormăind într-una, nemulțumit, îl conduse totuși până la infirmerie. Ba mai făcu și scandal, părându-i-se că nu se acordă destulă atenție prietenului său, „care suferă”. Până la urmă, doctorul de gardă fu nevoit să-l poftească afară. Și zadarnic redeveni Petea blând ca un miel, doctorul rămase neînduplecat. Și poate că tocmai datorită acestui incident iscat de intervenția lui Petea, Bill fu internat la infirmerie.

În felul ăsta rămase Petea – din exces de zel – fără prieten și se trezi că n-are cum să-și petreacă restul timpului liber. Plictisit, se întoarse pe punte. Grupul era tot acolo. Petea încercă să se apropie pe nesimțite, doar, doar o prinde ceva. Când văzu însă expresia ciudată cu care asculta inginerul-șef explicațiile celor doi, Petea socoti că e mai bine să se retragă cât mai repede de acolo.

Până la urmă, se hotărî să treacă pe la club. Ca de obicei, în jurul aparatului de radio oamenii se adunaseră ciorchine, Totuși, atmosfera nu mai era atât de vioaie ca altădată, iar spiritele care se făceau pe seama câte unei afirmații hazardate, sau a vreunei expresii pompoase, scornită de un reporter zelos, i se părură fără niciun haz. Discuțiile nu se legau nici ele cum trebuie.

— Nu se intră chiar atât de ușor în astronavă, cum crede acest domn! aruncă unul dintre ascultători, referindu-se la comentariul unui celebru reporter, care tocmai se transmisese.

— Las’ că i se găsește și ei leacul într-o zi, spuse altul, vădit indispus.

— I-am auzit pe șefi discutând tare aprins pe punte. Cred că pun ceva la cale ca să-i vină de hac, intră al treilea în vorbă.

Petea, care avea chef de taclale, nu se mai putu stăpâni:

— Nu prea-mi vine să cred. Dacă ai fi văzut mutra inginerului-șef, te-ai fi lămurit.

Intervenția neașteptată a lui Petea îi făcu pe toți să ridice capetele. O clipă de liniște nedumerită, apoi un marinar vânjos se răsti deodată la el:

— Mă țâcă, pe tine te-a-ntrebat cineva ceva?!

Petea socoti că-i mai bine să nu-i răspundă și cu primul prilej o șterse repede de acolo. Dar, hotărât lucru, ghinionul se ținea scai de capul lui. În cabina goală și rece, din pricina absenței lui Bill, Petea, care se plimba furios de colo până colo, vrând să potrivească covorul, din mers, se poticni și căzu lovindu-se cu capul de spătarul unui scaun. Și din toată această întâmplare, se alese cu un cucui zdravăn pe frunte. Amărât, o porni spre postul de radiotelegrafie, deși mai avea încă mult de așteptat până să-și înceapă cartul.

Dis-de-dimineață, Bill fugi de la infirmerie, fără să mai aștepte doctorul. Îi era teamă ca nu cumva să-l mai rețină și să scape astfel prilejul de a asista la noua încercare de pătrundere în rachetă.

Inginerul Ionescu, care nu știa nimic de isprava lui, îl luă bucuros cu sine.

Era o vreme umedă și mohorâtă, iar insula părea mai neprimitoare ca oricând. Savantul american, care nu văzuse încă de aproape „minunea de pe insulă”, o luă înainte fără să-i pese de peisaj. Ajuns lângă uriașa astronavă, care părea mai mată și sticloasă decât altădată, începu să o pipăie cu degete febrile. Apoi, clătinând din cap nedumerit, se întoarse lângă inginerul Petrovici și se apucă să-l ajute să pună la punct generatorul de ultrasunete.

Se apropiase și inginerul-șef și începu să examineze atent locul unde se încercase, cu o zi în urmă, tăierea peretelui. Nu rămăsese nicio urmă. Până și cercul desenat de Turanov dispăruse.

Și a doua încercare se sfârși mai repede decât își închipuise Bill. Din clipa în care generatorul de ultrasunete fusese apropiat de corpul navei, el tot așteptase să se vadă sau să se audă ceva, semn că aparatul începuse să acționeze. Când colo, totul se petrecuse fără ca el să bage măcar de seamă. Abia când văzu gestul necăjit al lui Petrovici și pe american lăsând mâinile în jos, descurajat, înțelese că totul se sfârșise cu un nou eșec. Racheta se dovedi mai încăpățânată în a-și păstra tainele decât s-ar fi așteptat.

Totuși, strădania celor doi oameni de știință nu rămase, până la urmă, complet inutilă. La propunerea inginerului-șef – „dacă tot am adus aparatul până aici” – au început să facă o serie întreagă de măsurători complicate.

Folosind ultrasunetele, au reușit să obțină schema unei secțiuni orizontale în corpul astronavei. În primul rând, diametrul maxim, apoi grosimea pereților exteriori care – deși s-a dovedit a fi destul de respectabilă – era totuși mai mică decât și-au închipuit-o specialiștii. Au mai descoperit că pereții sunt formați din trei straturi de materiale deosebite și au obținut o imagine aproximativă asupra despărțiturilor din interior.

Era și asta o realizare – totuși mult prea neînsemnată față de așteptări. Tocmai de aceea, noutățile fură primite fără niciun strop de entuziasm, atât pe bordul lui „Neptun”, cât și de presa mondială.

XI

După-amiază, vremea se mai limpezi puțin. Soarele își făcu loc printre nori, dar cu destul de puțină convingere. În atmosferă se simțea apropierea anotimpului friguros.

Ritmul lucrărilor de cercetare trebuia grăbit, altfel riscau să-i surprindă iarna în mijlocul oceanului. Ultimele eșecuri creaseră o atmosferă de neliniște pe bordul lui „Neptun”. Până și inginerul-șef, cunoscut pentru calmul său, imperturbabil în momentele grele, manifesta uneori semne de nerăbdare, de oboseală. Seara era văzut plimbându-se pe punte ore întregi de unul singur, iar noaptea rămânea până târziu în laboratorul secției de electronică.

Dintre toți, Bill suferea cel mai mult de pe urma acestei situații. Se învârtea ore întregi pe urmele inginerului Ionescu, dar acesta parcă nu mai vedea pe nimeni, pierdut în gânduri cum era. Și nici nu mai găsea câte un cuvânt bun sau măcar un zâmbet, atunci când Bill îi apărea pe neașteptate în cale.

În această atmosferă apăsătoare, către orele cinci, ora bordului, se anunță apropierea motonavei americane de cercetări oceanologice „Oregon”. Știrea fu primită cu mare interes și spiritele se mai înviorară puțin.

Pe punte începu imediat o forfotă plină de însuflețire. Sub supravegherea directă a comandantului, se făcură ultimele pregătiri pentru întâmpinarea vasului. Atrași de noutatea aflată, apărură, pe rând, și oamenii de știință, diverșii specialiști, ba chiar și oamenii din personalul auxiliar.

Inginerul-șef însă nu se arătă decât foarte târziu, spre marea mâhnire a lui Norden și a lui Bill, care-l pândeau mai demult.

Ce se întâmplase? Imediat după masa de prânz, când Bill tocmai se tolănise comod într-un fotoliu și începuse să răsfoiască, leneș, una din cărțile procurate

de Petea, se auzi o bătaie ușoară în ușa cabinei. Petea, care trândăvea întins în cușeta sa, ridicase capul mirat.

Bill se sculă și deschise ușa. În fața ei aștepta Norden, timid și încurcat, cum nu și l-ar fi putut închipui niciodată.

— Poftim, intră, domnule Norden! îl invită Bill, dezorientat.

Uriașul căruntpăși neîndemânatic și sfios peste prag, apoi se opri nehotărât în mijlocul cabinei.

— Te rog, ia loc! spuse Bill, neștiind ce să mai creadă.

Norden se așeză și fotoliul gemu din greu, sub trupul său masiv. Un timp stătu pe gânduri, apoi încet, cu grijă, își scoase punga mare de tutun și începu să-și îndese pipa.

— Se poate fuma aici la voi? își aduse el aminte să întrebe, rămânând cu chibritul aprins, suspendat în aer.

— Sigur că se poate, se grăbi Petea să încuviințeze. Fumează cât poftești!

Bill îi puse o scrumieră la îndemână, apoi se așeză și el, așteptând, curios să vadă ce-l adusese pe Norden la ei și, mai ales, ce putea să-l frământe atât.

Dar căruntul pilot al submersibilului de pe „Neptun” nu se grăbea deloc să-și destăinuiască păsul. Liniștea se prelungea și degeaba încercară, când Petea, când Bill, să-l antreneze într-o conversație, căruntul răspundea monosilabic, dar de cele mai multe ori părea că nici n-aude.

Într-un târziu, după ce-și fumase și a treia pipă, lucru cu totul și cu totul neobișnuit la el, Norden se ridică să plece.

Cei doi intrară în panică. Bill nu se mai putu stăpâni:

— Domnule Norden, ce-i cu dumneata? Ce ți s-a întâmplat?

Căruntul îl privi mirat cu ochii săi albaștri, mari și plini de îndoială. Stătu o clipă în cumpănă, apoi răspunse tot cu o întrebare:

— Băieți, voi cunoașteți sistemul de propulsie al submersibilului nostru?

— Cu reacție, mi se pare, spuse Bill nehotărât.

— Nu, nu asta voiam să întreb, îl opri căruntul repede. Motorul… știți pe ce principiu funcționează?

— Nu prea, mărturisi Bill.

— E un motor cu combustibil nuclear, se băgă și Petea în vorbă.

— Nu, nu așa, băieți! N-am luat-o bine. E un sistem motric bazat pe un generator cu plasmă sau, mai precis, un sistem bazat pe transformarea energiei nucleare direct în curent electric, spuse Norden plin de importanță. Pe bordul lui „Neptun” se mai află încă un asemenea generator de rezervă. Acum ați priceput ce mă roade și ce mă apasă?

Bill și Petea se priviră îndelung, apoi lăsară capetele în jos, rușinați. Le părea rău că-l dezamăgesc, dar nu înțelegeau nimic.

— Of, dar e foarte simplu! spuse Norden, văzându-i atât de încurcați. Principalul e că există acest generator de rezervă. Un asemenea generator e capabil să dezvolte o energie uriașă și o temperatură căreia nu-i rezistă nici cel mai afurisit metal. Cu puțină imaginație, i s-ar putea aduce unele modificări pentru a-l folosi ca pe un arzător cu plasmă. Un arzător cu plasmă până astăzi fără egal în lume…

Bill și Petea se însuflețiră pe loc.

— …Un arzător căruia să nu-i reziste nici materialul din care e făcută astronava! i-o luă Bill înainte, entuziasmat. E o idee fantastică și dumneata taci din gură! De ce nu vorbești cu inginerul-șef? Nu vezi cât e de cătrănit din cauză că nu se poate pătrunde în astronavă?

Norden lăsase capul în jos, încurcat.

— Ei, băieți, tocmai aici e buba. Am vrut eu să mă apropii de el, dar e tot timpul atât de întunecat, încât mi se taie tot elanul. Pe ceilalți îi cunosc mai puțin și n-aș vrea să mă fac de râs în fața lor. Vedeți, măi băieți, de la idee și până la punerea ei în practică e o cale destul de lungă. Singur nu sunt în stare s-o străbat. Inginerul-șef și-ar da seama imediat dacă, cu posibilitățile noastre de pe vas, se poate face ceva sau nu. Dar el e tot timpul atât de întunecat, de-mi piere tot curajul când vreau să-i vorbesc. Norden șovăi o clipă, apoi continuă moale: De aia am venit la voi. M-am gândit că poate tu, Bill, care te învârtești toată ziua în jurul lui, ai putea să prinzi mai ușor un prilej ca să-i vorbești…

Și prilejul se ivi mai repede decât s-ar fi așteptat ei. Din clipa în care se anunțase sosirea navei americane de cercetări oceanologice, știau că inginerul-șef trebuia să apară și el pe punte. Fără să mai stea pe gânduri. Bill și Norden o zbughiră sus. Petea, pe care vestea îl prinsese în pijama, urma să vină mai târziu. Dar Ionescu se lăsă așteptat mai mult decât își închipuiseră ei. Vasul american trebuia să apară dintr-o clipă într-alta la orizont și atunci ar fi fost prea târziu. În sfârșit, îl zăriră venind și, fără să mai șovăie o clipă, Bill se năpusti asupra lui.

Luat prin surprindere, inginerul-șef se oprise, dar nu înțelese aproape nimic din vorbele lui, aruncate mai mult la întâmplare, „ca să-i trezească interesul”, după cum povestea Bill mai târziu.

— Stai, Bill, oprește-te că m-ai amețit! îl temperă inginerul-șef, apoi spre Norden: Spune dumneata, dar mai coerent, ca să pricep și eu.

Roșind ușor de emoție, Norden începu să-i relateze pe larg ideea sa. Și pe măsură ce vorbea, inginerul-șef parcă devenea tot mai abătut, mai întunecat la

față. Bill nu știa ce să mai creadă. Când Norden sfârși de vorbit, inginerul-șef rămase în continuare pe gânduri, privind undeva departe în largul oceanului. Și atunci când totul părea pierdut și Norden începu să-i facă semne discrete lui Bill că e timpul să se retragă, Ionescu spuse pe neașteptate:

— Da, se poate. Petrovici, Turanov și americanul or să se bucure că-i scoți din încurcătură. Numai de-am avea destul combustibil nuclear pe bord…

În clipa aceea, un freamăt izbucni pe punte. La orizont apăruse vasul american și toată lumea se înghesui să-l vadă cât mai bine.

— Veniți pe seară la mine, să vedem ce-i de făcut! mai apucă inginerul să le spună, apoi fu luat și el de valul celor ce se grăbeau spre babord, partea din care se apropia vasul.

Comandantul lui „Neptun” luase toate măsurile pentru a-i întâmpina pe americani cu tot ceremonialul marinăresc de rigoare. Vasul lor, „Oregon”, se apropia încet și în curând se văzu că puntea sa e tot atât de plină cu oameni care-și agitau cu frenezie brațele, ca și puntea lui „Neptun”. O șalupă porni în întâmpinare, ducându-l pe pilotul care avea să conducă vasul printre colțurile de stâncă ce pândeau din valuri, până la locul ales cu grijă, mai demult, de către specialiștii de pe „Neptun”.

Șalupa se întoarse înțesată de oameni. Noii veniți erau dornici să afle ultimele noutăți de pe insulă, să-i cunoască pe „bătrânii lupi de mare” de pe „Neptun”. Dar cea mai mare uimire o iscă faptul că printre pasagerii șalupei fu descoperită o fată înaltă, subțire, îmbrăcată în pantaloni albi și cu o jachetă de piele aruncată pe umeri.

Stătea la prova, cu părul de culoare închisă fluturând în vânt, și privea cu interes spre „Neptun”. Și cu cât se apropia șalupa, cu atât creșteau murmurele de admirație la adresa ei. Bill se apropiase și el, curios să vadă despre ce e vorba. Și, în clipa în care o văzu, rămase mut de uimire. Era Annabel…

XII

Descoperirea făcută îl puse într-o serioasă încurcătură. Ce căuta Annabel pe vasul american de cercetări oceanologice? Gândul acesta nu-i mai dădu pace. Și, în loc să se grăbească spre primele rânduri pentru a-și saluta compatrioții, Bill rămase undeva în spate, căutând să rămână neobservat. Pe Norden și pe Petea îi pierduse demult în înghesuială. Și când ceremonialul de primire se sfârși, Bill se retrase printre primii.

Ajuns în cabină, se trânti, așa îmbrăcat cum era, pe pat. Se simțea deodată singur și neliniștit. Știa prea bine că n-avea cui să-i destăinuie ceea ce îl frământa. Cine ar fi fost în stare să dezlege toate aceste povești, atât de încâlcite, pe care le trăise înainte de naufragiu? Sau, cine ar fi stat să-l creadă, dacă i-ar fi povestit cele întâmplate?! Și acum, după ce-și câștigase liniștea și echilibrul, oare începe iarăși totul de la început?

Dar Bill n-avu răgaz să-și depene gândurile mai departe. Ușa se deschise brusc și Petea năvăli în cabină.

— Aici erai?… Petea făcu o mutră de parcă nu-i venea să-și creadă ochilor. Apoi furios: Te-am căutat peste tot. Ce naiba te-a apucat? Bill, te faci de râs! Au venit compatrioții tăi și tu nici nu catadicsești să le dai bună-ziua. Hai, repede, sus! Șeful s-a supărat, să știi!

Bill nu-i răspunse. Se sculă totuși și-l urmă plictisit până în marea sală a clubului. Aici, în jurul unei mese, ședeau noii-veniți, alături de toată elita oamenilor de știință de pe „Neptun”, în cap cu comandantul vasului. Conversația era foarte animată și Bill folosi prilejul pentru a se așeza și el într-un colț mai ferit. Nu-l descoperi pe inginerul-șef printre ei, ceea ce îl puse într-o serioasă încurcătură. Nu știa ce să facă, cum să procedeze. Să se ducă, așa, la oaspeți și să le spună: „știți, eu sunt Bill Webster”, nu-i venea deloc la îndemână. Începu să se întrebe serios dacă n-ar fi mai bine s-o șteargă, când îl descoperi pe Ionescu, rezemat de bar, prins cu totul într-o conversație cu frumoasa Annabel. Bill simți că i se face negru înaintea ochilor. „Nu-și dă seama ce fel de șarpe e femeiușca asta”, își spuse el îngrijorat și, fără să vrea, se sculă și o porni spre ei.

— Hello, Bill!

Annabel îl întâmpină de parcă abia s-ar fi despărțit, fără să manifeste vreo surprindere sau bucurie. Doar ochii îi sclipiră într-un fel ciudat, cum Bill nu mai văzuse la ea.

— Hello, Annabel! răspunse el pe același ton. Apoi, întorcându-se spre inginerul-șef: Am aflat că m-ați căutat…

— Da, voiam să te prezint compatrioților tăi. Dar acum e greu. Nu-i vezi ce prinși sunt? Pun pariu că peste un ceas vor cere să-i conducem pe insulă.

— Atunci, pot să plec? ceru Bill, pe un ton oficial.

— Dar ce treburi ai? Stai cu noi! Annabel mi-a povestit foarte multe despre tine. Habar n-aveam că ai fost un sportiv atât de vestit: „Idolul fetelor frumoase din California". Parcă așa ai spus, domnișoară, nu?

Bill roși. „De ce dracu își bate joc, în continuare, de mine?" își spuse în gând. Apoi tare:

— Annabel exagerează. N-am fost decât componentul unei biete echipe de amatori.

— Lasă că n-am exagerat deloc, spuse Annabel, amuzată. De când ai devenit atât de modest, Bill? Cum se schimbă oamenii, domnule! Așa se întâmplă cu toți când devin celebri?

Bill lăsă capul în jos și nu mai spuse nimic. Annabel își aprinse o țigară, iar inginerul-șef începu să se foiască nemulțumit. De la masă, comandantul îl chemase printr-un semn discret.

— Uf! făcu el. Mi se pare că o vom porni spre insulă mai repede decât mă așteptam.

Cerându-și scuze, Ionescu îi lăsă singuri.

— Ce cauți aici? o luă Bill repede la rost.

— Sunt trimisa revistei „Star".

— Ce vorbești? făcu el pe miratul. Pe altcineva mai isteț n-au găsit? Probabil că tot persoana influentă…

— Prostii! Pur și simplu, m-am folosit de numele tău, spuse ea triumfător. Toată lumea știe că am fost prieteni buni. Și uite așa m-au trimis și pe mine.

— Deci nu ești singura reprezentantă a celebrei reviste…

Annabel începu să-și piardă răbdarea:

— Ce înseamnă asta, Bill!? Ai uitat să te porți de când trăiești printre străini?

— Lasă că știi tu prea bine de ce mă port așa! Ce vrei să scoți de la inginerul-șef?…

— Ah, voiam să aflu cât mai multe despre mersul cercetărilor și… despre tine…

— Nu, zău!

— Bill, nu fi obraznic. Annabel bătu furioasă din picior. Apoi devenind deodată atentă: Vezi că te cheamă.

Bill se întoarse. Într-adevăr, în timp ce oaspeții se sculau de la masă, Ionescu îi făcu semn să se apropie. Șovăi o clipă, apoi, înainte de a pleca, îi spuse repede, cu vocea scăzută:

— Te rog să-l lași în pace pe inginerul-șef! E cel mai cumsecade om pe care l-am cunoscut vreodată.

— De asta mi-am dat și eu seama, din prima clipă, încercă ea să-l îmbuneze.

Dar Bill se încruntă și mai tare:

— Să-l lași în pace, altfel o să ai de-a face cu mine!

— Bill, am impresia că ești complet nebun, spuse ea descumpănită.

Bill însă nu mai stătu s-o asculte. Se grăbi spre inginerul-șef. Acesta când îl văzu se întoarse spre un ins înalt, de lângă el:

— În sfârșit, iată-l și pe Bill.

— O, îmi pare bine, spuse americanul. Numele meu e Hobson. Sunt conducătorul expediției americane.

— Îmi pare bine, îngăimă Bill, mai mult ca să spună și el ceva.

— Domnule Webster, continuă acesta netulburat, am dorit demult să te cunosc. Contribuția dumitale la descoperirea astronavei este unanim recunoscută. Ai făcut un serviciu imens științei mondiale.

— Sunteți foarte amabil, continuă Bill pe același ton.

Apoi fu prezentat și celorlalți oameni de știință americani. Și fiecare îi strânse mâna, ca apoi să-și reia discuția întreruptă. Secundul vasului „Oregon” însă se simți dator să-i spună și el câteva cuvinte frumoase:

— Și acum sper că o să vă mutați la noi, nu-i așa, domnule Webster?

— Desigur, încuviință Bill, nemaiavând încotro.

Se trecu apoi pe insulă și americanii rămaseră profund impresionați de cele văzute. Numai Hobson nu putu să nu-și manifeste o nedumerire:

— Cum de n-ați reușit încă să pătrundeți în astronavă? se adresă el lui Ionescu. Noi credeam că n-o să mai avem nimic de făcut, decât să studiem rezultatele muncii voastre… Ziarele vorbesc, zilnic, despre pătrunderea iminentă în astronavă și dezlegarea tuturor tainelor.

— Vedeți, domnule Hobson, lucrul acesta nu-i chiar atât de simplu, îi răspunse Ionescu, îngândurat. Materialul, cu o structură necunoscută, din care e confecționat învelișul exterior al astronavei e foarte rezistent. Nici ultrasunetele n-au reușit să-l perforeze.

— Și cum? se miră americanul. Nu există nicio soluție?

Inginerul-șef rămase o clipă în cumpănă:

— Ba cred că da! De curând mi s-a prezentat o nouă propunere, extrem de interesantă, după părerea mea…

Bill simțea că-i crește inima și-i păru tare rău că nu era și Norden de față, să se bucure și el.

— E vorba de folosirea unui puternic arzător cu plasmă. Dacă vom reuși să punem sistemul la punct și, mai ales, dacă vom avea destul combustibil nuclear, învelișul astronavei nu are cum să mai reziste.

În jurul celor doi se adunase un grup numeros de oameni care ascultau tăcuți.

Bill însă, văzându-se de prisos și, mai ales, înțelegând foarte puțin din cele ce se spuneau, se întoarse discret, hotărându-se să facă o mică plimbare. Pe drum se întâlni din nou cu Annabel. Stătea de vorbă cu un tip spălăcit și neinteresant. Totuși, Bill se hotărî să-i rețină figura.

XIII

Seara, în saloanele luxoase de pe „Oregon", se organiză o petrecere în cinstea „veteranilor", cum fură botezați cei de pe „Neptun". Șalupele împodobite cu lampioane colorate făcură de nenumărate ori drumul, dus-întors, între cele două vase.

Bill sosi printre ultimii. Se codise mult până să ia această hotărâre. Până la urmă însă, n-avu încotro. Petea nu-l slăbise o clipă:

— Cum să nu te duci? Ce are să spună lumea? Bill, vino-ți în fire!…

Bill rezistă cât rezistă, dar când Petea și-a pus o dată ceva în gând, nu mai ai cum să scapi. Începu să se îmbrace, încet și cu lehamite. Petea, care urma să-și înceapă în curând cartul, îl conduse până pe punte, dându-i tot felul de sfaturi asupra felului cum trebuie să se poarte în societate, sfaturi pe care Bill aproape că nici nu le auzi. În sinea lui se hotărâse să fie cât mai rezervat și, pe cât posibil, să rămână nebăgat în seamă.

Când ajunse pe vas, petrecerea era în toi. Din toate difuzoarele izvora o muzică de jazz, cunoscută, familiară, și Bill simți pe dată că-l cuprinde o ușoară nostalgie, dorul după cei rămași acasă, după locurile natale.

În salonul cel mare se dansa. Bill se opri în ușă, urmărind cele câteva perechi care se legănau în ritmul ultimului blues la modă și, printre ele, îi descoperi, nu fără uimire, pe inginerul-șef împreună cu frumoasa Annabel.

Apoi cineva îl conduse la o masă mare, unde îi găsi pe inginerul Petrovici și pe Norden, antrenați într-o discuție plină de însuflețire cu câțiva dintre compatrioții săi. Dar, dintre ei, Bill nu-l cunoștea decât pe Hobson.

Odată prezentările făcute, uitară repede de el și Bill începu să se simtă stingher și de prisos în mijlocul lor. Nu înțelegea nimic din cele ce se discutau, de parcă ar fi vorbit cu totul altă limbă și nu bătrâna și familiara sa engleză. Fără să vrea, privirile i se îndreptară din nou spre dansatori. Annabel părea că se simte de minune în compania oacheșului inginer român și Bill simți că-l încearcă din nou regretul că venise.

Apoi dansul se sfârși și inginerul-șef, luându-și partenera de braț, o conduse spre masa lor.

— Ia te uită la ei! spuse Ionescu vesel. Nici să petreacă nu mai știu. Pun pariu că iar despre generatorul cu plasmă e vorba. Vor să intre în astronavă și pace!

— Fiecare cu gusturile lui, îl întâmpină Petrovici, zâmbind. Văd că tu preferi dansul.

— Cu o asemenea parteneră, nici nu-i de mirare, interveni Hobson.

— E adevărat că-mi place dansul, ripostă Ionescu, calm. Dar asta nu înseamnă că celelalte probleme nu mă preocupă deloc. Apoi, serios și îngândurat: Numai că, vedeți, părerile noastre diferă destul de mult. Cred că ar trebui găsită o altă cale pentru a pătrunde în astronavă, nu cu ajutorul generatorului cu plasmă…

Cuvintele inginerului-șef stârniră o mirare greu reținută. Până și Petrovici, care-i cunoștea această idee, rămase tăcut. Doar Annabel își păstrase cumpătul:

— Cum? Credeți că există și o altă posibilitate de a intra în astronavă?

— Nu știu, spuse inginerul-șef, încet. Dar tare mult aș vrea să existe… Apoi, revenindu-și: Dar asta nu înseamnă că sunt împotriva încercării care se proiectează. Nu o să fie ușor, vă asigur!…

Și Ionescu începu să le expună pe larg greutățile pe care le prevedea și mijloacele prin care credea că pot fi înlăturate. Discuția deveni curând atât de aprinsă, încât uitară cu totul de frumoasa Annabel. Aceasta se apropiase pe nesimțite de Bill.

— Of! spuse ea, cu un zâmbet amuzat. Aici suntem de prisos, old boy. Mai bine hai să facem o plimbare, sus pe punte.

Și fără să mai aștepte un răspuns, Annabel o luă înainte, iar Bill o urmă supus, împotriva voinței sale.

Hoinăriră aproape toată seara împreună și Annabel se purtă atât de drăguț cu el, încât Bill simți că toată neîncrederea sa se topește fără urmă. Fata îi povesti cum fusese primită, la Beachtown, vestea descoperirii astronavei și cât erau de mândri cei de acolo aflând despre contribuția lui la această descoperire.

Bill îi mărturisi cât de rău îi pare că nu s-a găsit un loc și pentru Tom pe motonava „Oregon”, și cât de mult îi lipsesc cei de acasă.

Se întoarseră târziu. În salon nu mai rămăsese nimeni, în afară de grupul celor antrenați în discuția despre generatorul cu plasmă, grup care mai crescuse între timp. Câțiva dintre marinarii de pe „Neptun” așteptau respectuoși să-i conducă îndărăt, fără să îndrăznească să-i tulbure. Singura care-și luă această libertate fu Annabel:

— Ei, domnilor, la ce concluzie ați ajuns? interveni ea fără veste în discuția lor.

Și abia atunci își dădură seama cât de târziu s-a făcut. Cerându-și mii de scuze, inginerul-șef îi promise că o va pune neapărat la curent, dar nu acum, pentru că trebuie să se întoarcă pe „Neptun”. Apoi, spre Bill:

— Tu ce faci? Rămâi aici?

— Din păcate nu i-am găsit niciun loc mai convenabil, spuse Annabel, vădit indispusă. Nu știu cum se stă la voi, dar aici e o înghesuială nemaipomenită.

— Stau foarte bine, spuse Bill repede.

Fata nu avea de unde să știe ce greu i-ar fi venit să se despartă de inginerul-șef și de ceilalți prieteni de pe „Neptun”.

Datorită eforturilor unite ale specialiștilor de pe cele două nave, arzătorul cu plasmă fusese pus la punct mai repede decât se prevăzuse.

Și iată că, într-o dimineață, șalupele începură să transporte tot materialul pe insulă. Bill și Petea nu pierdură prilejul de a se strecura și ei printre personalul care părăsea vasul. Pe insulă o întâlniră pe Annabel și pe ceilalți ziariști de pe „Oregon”. Până să se termine pregătirile, se plimbară în lung și în lat prin toată insula, sporovăind veseli.

Se întoarseră tocmai în clipa în care inginerul-șef începuse să-i concedieze pe toți cei care erau de prisos pe insulă. Bill se făcuse mic de tot. Știa că experiența nu era lipsită de unele riscuri și îi era teamă să nu fie trimis și el înapoi pe vas. Dar Ionescu se făcu că nu-l vede.

De sus, de la marginea craterului, urmăriră apoi cu răsuflarea tăiată ultimele pregătiri. Ziariștii își pregătiseră aparatele de fotografiat și pe cele de filmat și toți așteptau cu nerăbdare începerea „noii încercări”.

Nu se auzi niciun zgomot, doar un fulger țâșni deodată din arzător, rămânând parcă suspendat între acesta și corpul uriașei astronave, apoi un fum gros, albicios, acoperi totul.

Târziu, când fumegarea încetă cu desăvârșire și cei de jos își părăsiră adăposturile, Bill și Petea nu se mai putură stăpâni. O porniră în goană la vale, urmați de Annabel și de ceilalți ziariști.

Pe măsură ce se apropiau simțeau însă că ceva părea să nu fie în regulă. Inginerul-șef examina cu atenție învelișul astronavei, urmărit de privirile nedumerite ale celorlalți.

Arzătorul cu plasmă nu lăsase decât o vagă umbră pe trupul astronavei, ca urma unei răni de curând cicatrizată.

— E absurd! izbucni furios roșcatul Hobson. E absurd și cu totul împotriva științei ca un metal să reziste unei asemenea încercări!…

Și totuși învelișul astronavei rezistase, deși se consumase aproape toată rezerva de combustibil nuclear.

Treptat oamenii de știință începură să se retragă, în liniște, unul câte unul, și până la urmă nu mai rămase decât inginerul-șef lângă astronavă, uitat parcă de lume. Bill îl așteptase zadarnic să vină. Plecase și ultima șalupă și Ionescu tot nu

apăruse. Rămas singur pe țărmul pustiu (avusese grijă să nu i se observe lipsa, ceea ce nici nu era greu, ținând seama de starea de spirit care-i cuprinsese pe toți), Bill se hotărî să plece în căutarea lui. Îl găsi în crater, lângă astronavă, continuând să examineze urma lăsată de arzător.

Căutând să-l tulbure cât mai puțin, Bill se apropie și se tolăni pe un prag de stâncă din apropiere, așteptându-l. Soarele depășise demult marginea craterului și în vale se făcuse umbră când Ionescu, resemnat, veni să se așeze lângă el.

Stătură îndelung așa, unul lângă altul, fără un cuvânt. Inginerul-șef își ținea capul sprijinit în palme, privind în gol, iar Bill nici nu îndrăznea să se mai miște.

Și, deodată, Bill își simți pleoapele nespus de grele și ochii i se închiseră fără să vrea. O stare neașteptată de euforie îl cuprinse și avu senzația că plutește undeva sus, foarte sus, purtat de o adiere ușoară, ca o pasăre. Apoi plutirea încetă și Bill se văzu într-o cameră mare, fără geamuri. Uriașe ecrane îi oglindeau chipul, amănunt cu amănunt. Pe unul dintre ele apăru apoi un schelet și Bill își dădu seama, fără să-și poată explica cum, că nu e altceva decât imaginea propriului său sistem osos. Dedesubt se înșirau, într-o succesiune rapidă, tot felul de semne cabalistice, dar Bill știu că nu sunt altceva decât formule chimice ale compoziției oaselor, măduvei, sângelui și a tuturor organelor sale vitale. Totul era cântărit, măsurat, cu cea mai mare grijă. Bill descoperi că i se ia pulsul, tensiunea arterială, că până și respirația sa se bucură de o atenție deosebită. Nu mai știa în care direcție să privească, unde era mai important de urmărit acest interesant joc de imagini și semne necunoscute pe care totuși le înțelegea fără efort. Și Bill privea când într-o parte, când în alta, și era pătruns de un sentiment de mare bucurie că este obiectul unei asemenea atenții.

Apoi treptat lumina din cameră păli și Bill se simți din nou plutind în imensitatea albastră a unui cer necunoscut. Ceva îl atrăgea mereu în jos, dar Bill nu voia să coboare, Bill voia să plutească în continuare, mereu, până la nesfârșit.

Și totuși forța care-l atrăgea în jos era mai puternică decât el. I se încleștase de umărul stâng și îl scutura fără milă. Bill fu nevoit să se supună și deschise ochii cu multă părere de rău.

Aplecat peste el, inginerul Ionescu, palid, cu fața descompusă, îl privea neliniștit:

— Ce-i cu tine, Bill? Ai adormit? și vocea sa părea că vine de tare departe.

— Cred că da, murmură Bill moale, încă sub impresia celor trăite. Și-am avut un vis… Se părea că plutesc undeva sus de tot…

— Taci! îl întrerupse Ionescu aspru, pierzându-și pe neașteptate cumpătul.

Și Bill se supuse, fără să înțeleagă cu ce l-a supărat. Împleticindu-se, o porniră amândoi în sus, prin trecătoare, către debarcader. Și nu după multă vreme veni o șalupă și-i luă de acolo.

Și amândoi erau într-un asemenea hal, încât nimeni nu îndrăzni să le adreseze o vorbă.

XIV

Bill se trezi târziu, a doua zi dimineața, fără să-și dea prea bine seama unde se află și care dintre întâmplările prin care trecuse s-au petrecut în vis și care în realitate. După ce încercase de nenumărate ori, fără succes, să-și facă o oarecare ordine în gândire, se hotărî să se scoale și să-l caute pe inginerul-șef. Numai el era în stare să-l ajute. Și abia acum băgă de seamă că, de fapt, nu se afla în cabina lui Petea, ci iarăși la infirmerie. Strângându-și în grabă lucrurile, Bill o zbughi repede pe ușă, apoi porni să-l caute pe Ionescu.

Îl găsi sus pe punte, tolănit la soare într-un șezlong, cu totul absent la ceea ce se petrece în jur. Ionescu era palid și tras la față, iar ochii îi erau înconjurați de cearcăne adânci. Tresări speriat când îl văzu pe Bill, apoi revenindu-și îl pofti să ia loc lângă el.

Un timp tăcură amândoi, apoi Bill nu mai putu răbda:

— Domnule inginer-șef, ajutați-mă să înțeleg și eu ce s-a întâmplat cu mine ieri, lângă astronavă. Am avut un vis tare ciudat. (Spre marea sa mirare începea să-și aducă aminte de toate amănuntele.) La început mi se părea că plutesc, undeva tare sus și mă simțeam atât de bine…

— Gata, Bill, ajunge! Știu ce vrei să-mi povestești, îl întrerupse Ionescu, repede.

Bill tăcu descumpănit. Nu reușea să înțeleagă de ce era Ionescu deodată atât de pornit împotriva lui. Nu se știa vinovat cu nimic.

— Domnule inginer-șef, întrebă el într-un târziu, amărât, cu ce v-am supărat?

— Bill, tu vrei să mă convingi de un lucru absurd, total absurd, spuse Ionescu vădit neliniștit. Vrei să mă convingi că am avut amândoi unul și același vis. Or asta-i imposibil, înțelegi? Apoi, văzându-l cât e de amărât, continuă străduindu-se să fie ceva mai cald: Lasă-mă puțin, Bill, până-mi adun și eu gândurile. Atunci o să mai stăm de vorbă. Deocamdată e mai bine să nu spui nimănui nimic. S-ar putea să te creadă nebun…

Spre seară, Bill păru că uitase incidentul. Starea de neliniște îi dispăruse aproape fără urmă. Rămas singur în cabină și neavând ce face, se hotărî să dea o raită pe la club. Aici se adunase mai multă lume ca oricând, în jurul aparatului de

radio. Cineva îl informă, binevoitor, că peste puțin timp urma să se transmită o emisiune specială despre activitatea celor două vase de cercetări din Pacific. Și, într-adevăr, emisiunea fu deosebit de interesantă. Într-un stil destul de sobru se relata despre ultimele realizări ale echipelor de cercetători, despre colaborarea și prietenia cu europenii de pe „Neptun", părerile unora dintre oamenii de știință asupra perspectivelor de viitor. Dar cea mai puternică impresie o produse un scurt reportaj, transmis de Annabel prin intermediul stației de radio de pe „Oregon". Cu vocea ei caldă, fata evocă evenimentele care precedaseră „marea încercare" de pătrundere în astronavă, când prin colaborarea specialiștilor de pe cele două vase fusese construit marele arzător cu plasmă, „căruia nu putea să-i reziste nimic", după opinia unanimă. Și apoi cum, totuși, astronava a rezistat acestei încercări. Annabel vorbi cu atâta convingere și patos despre strădaniile cercetătorilor și despre elanul și dăruirea lor „care constituiau o forță de o asemenea amploare, încât nu i se poate rezista la infinit". Bill, ca și ceilalți ascultători, rămase adânc impresionat de optimismul și încrederea în reușită a fetei.

Abia târziu, băgă de seamă că printre ascultători apăruse și inginerul-șef. Și, după terminarea emisiunii, îi făcu semn lui Bill că vrea să-i vorbească.

Bill se grăbi să-l urmeze pe punte. Inginerul-șef se oprise lângă balustradă cu ochii pierduți departe în întuneric, în direcția insulei.

— Ascultă, Bill! vorbi el, întorcându-se fără veste. După toate cele întâmplate, ai avea curajul să mergi cu mine pe insulă?

— De ce nu? răspunse Bill, mirat de o asemenea întrebare. Când doriți să vă însoțesc?

— Chiar acum! spuse Ionescu, hotărât, și ochii îi luciră ciudat în întuneric.

La asta nu se așteptase. Căutând să-și stăpânească emoția, Bill îl ajută să lase bărcuța cu motor pe apă și, în curând, cei doi se aflară departe de „Neptun", undeva între cer și apă.

În sfârșit, barca cu motor acostă la debarcader. Ionescu o luă în sus pe țărm și, la lumina anemică a unei lanterne de buzunar, începură să-și dibuie drumul spre crater. Noaptea era foarte întunecoasă, stelele sclipeau sus de tot și oceanul umplea văzduhul cu răsuflarea lui monotonă și adâncă. Drumul era nespus de greu și aproape la fiecare pas, când unul, când altul, se poticneau. Pătrunseră în trecătoare și Bill parcă se simți sufocat între pereții înalți. Tot drumul nu scoaseră o vorbă. Tăcerea îi stârni lui Bill o senzație puternică de neliniște. Dacă nu i-ar fi fost rușine, tare s-ar mai fi întors îndărăt pe vas. Îi era necaz pe sine pentru această – cum o numea el – dovadă de slăbiciune.

Și, ciudat, pe măsură ce coborau în crater, întunericul devenea mai puțin dens. În curând, nici nu mai avură nevoie de lanternă. Piatra pe care stătuseră tolăniți cu o zi înainte se vedea albind în fața lor. Ionescu îi făcu semn să se oprească. Abia trăgându-și sufletul, Bill se așeză. După o clipă de ezitare, se așeză și inginerul. În fața lor, astronava, lucind alburiu, se înălța gigantică, plină de enigme. Ionescu rămăsese cu ochii țintă la ea, fără să spună o vorbă.

Erau singuri, singuri cu astronava. Noaptea, zgomotul îndepărtat al oceanului, bezna din jur, totul crea o senzație stranie.

Și, la un moment dat, Bill avu certitudinea că se întâmplă ceva neobișnuit. Simți mâna lui Ionescu pe umăr și atunci privi spre astronavă. În trupul ei, aproape de sol, apăruse o pată neagră, perfect rotundă, cu un diametru pe care Bill îl aprecie la peste doi metri. Inginerul îndreptă lanterna într-acolo și Bill simți că îl cuprinde frigul. Fără să se fi auzit nici cel mai mic zgomot, astronava le deschisese singură drum spre tainele ei. Inginerul-șef nu stătu o clipă pe gânduri. Se ridică hotărât și o porni într-acolo, iar Bill îl urmă fără să vrea. Trecură prin ușa rotundă și în urma lor aceasta se închise fără să bage de seamă. În semiîntunericul dinăuntru, Ionescu porni înainte ca și când ar fi cunoscut astronava de când lumea. Se pomeniră într-un fel de lift care-i duse parcă plutind, fără zgomot, cu o viteză amețitoare. Intrară apoi într-o încăpere neobișnuit de spațioasă. Deasupra, printr-un acoperiș ca o cupolă, văzură cerul plin de stele, încât Bill avu senzația că se află în aer liber. Treptat lumina din încăpere scăzu și, în penumbra din jur, Bill văzu că în pereții astronavei apăruseră niște pete mari, albicioase, perfect rotunde. La început crezu că sunt hublouri. Se apropie de unul dintre ele cu gândul să încerce să vadă dacă se deslușește ceva prin sticla lăptoasă a acestuia. Dar oricât se strădui nu reuși să vadă nimic. În timp ce inginerul-șef se aplecase peste niște aparate complicate, studiindu-le cu atenție, Bill încercă să-și închipuie cam unde ar da hubloul în fața căruia se oprise și ce ar putea să vadă de acolo de unde se găsea în momentul acela. Dar nu avu timp să-și ducă gândul până la capăt. Sticla alburie începu să se lumineze și Bill descoperi cu uimire că ceea ce luase drept hublou nu era în realitate decât un mare ecran. Și pe acest ecran, Bill văzu, parcă de undeva de sus, întinsul oceanului până departe la orizont, ca și când afară n-ar mai fi fost noapte. Și dacă cerul n-ar fi apărut cu fondul acela întunecat, spuzit cu miriade de stele sclipind ca o ploaie de nestemate, poate că Bill n-ar fi resimțit atât de puternic senzația că vede totul ca printr-un geam deschis, fără ca întunericul să-l stânjenească. Nu departe de insulă se legăna albă și grațioasă silueta lui „Neptun”. Puțin mai în stânga descoperi vasul „Oregon”. Punțile erau pustii, iar luminile de semnal apăreau ca o risipă inutilă de curent electric. Senzația de real era atât de puternică, încât lui Bill i se păru că aude până

și clipocitul valurilor care se izbeau de bordaj. Privirile îi hoinăriră îndelung pe suprafața încrețită a oceanului, furate de saltul vreunui pește care încerca să scape de urmăritori nevăzuți, sau de fierberea apelor apărută brusc în câte un loc unde mai marii acestor întinsuri s-au încăierat pentru vreo pradă.

Și Bill nu se mai sătura de această hoinăreală pe suprafața pustie a oceanului, uimit de claritatea și precizia cu care reușea să distingă până și cele mai neînsemnate amănunte. Încetul cu încetul căpătă certitudinea că, dacă ar vrea, ar putea să vadă și ceea ce se ascunde sub oglinda apei. O ciudată curiozitate începu să pună stăpânire pe el. Simțea tot mai arzătoare nevoia de a verifica această ipoteză și parcă îi era teamă să încerce. Îi era teamă mai ales de reacția organismului său din clipa în care va pătrunde sub apă. Dar până la urmă Bill își reținu respirația și începu să coboare sub oglinda apei, până pe fundul pietros, lipsit de vegetație și de aluviuni. Printre stâncile înălțate fantomatic zburdau cârduri de pești căutându-și hrana. Bill urmări un grup de peștișori multicolori care se îndrepta spre larg și abia târziu își dădu seama că respiră fără efort, că nu se resimte deloc în această călătorie pe sub apă.

Aducându-și aminte unde se află, întoarse capul. Prin semiîntunericul din încăpere desluși silueta inginerului-șef care cerceta cu minuțiozitate aparatele. Era atât de absorbit, încât uitase de Bill. Din când în când, probabil că atunci când Ionescu nu înțelegea ceva, ecranul cel mai apropiat sclipea scurt, prezentând o serie de imagini explicative. Interesat, Bill începu să urmărească acest straniu dialog. Dar ori de câte ori își arunca privirea spre ecranul lui Ionescu, acesta parcă începea să șovăie, neștiind ce să răspundă, prezentând goluri sau imagini suprapuse. Inginerul-șef începu să manifeste semne de nervozitate. Și, deodată, pe ecran apăru chipul lui Bill cu ochii arzând de curiozitate. Ionescu înțelese și îi făcu semn să își vadă de treburile sale și să nu-l mai încurce. Intimidat, Bill se întoarse din nou spre ecranul din fața sa.

Un timp rămas pe gânduri, apoi, plin de îndrăzneală, Bill se hotărî să facă o vizită în țara necunoscută de unde venise astronava. Și multă vreme pluti printre aștri, poate luni, poate ani, Bill pierduse complet noțiunea timpului. Planeta albastră cu un singur satelit rămase atât de departe, încât până la urmă o pierdu în noianul de stele din jur. Apoi urmă un coborâș vertiginos și Bill descoperi un peisaj cu totul și cu totul neobișnuit. Valuri domoale de lichid se spărgeau de un țărm de mărgean. O pantă lină urca spre faleza pustie. Ajuns sus, Bill descoperi o câmpie acoperită de iarbă grasă de culoare închisă. Din loc în loc se înălța câte un arbore singuratic cu ramurile date mult în lături, cu frunze mari, întunecate, acoperite de țepi mărunți. O lumină liliachie tremura la orizont, scoțând la iveală ca într-un miraj imaginea unui oraș gigantic. Cupole argintii sclipeau în lumină,

lucrate parcă în argint filigranat, și Bill avu deodată senzația că trăiește din plin într-o lume de basm pe care încă niciun pământean nu reușise s-o descrie. Dar orașul părea pustiu și pe Bill îl cuprinse părerea de rău. Un sentiment ciudat de singurătate începu să-l apese în timp ce străbătea străzile goale. Dar, pe neașteptate, imaginea se schimbă și pe ecran apăru capul unui om cu trăsături neobișnuit de regulate, cu ten închis și cu niște ochi mari, foarte mobili. Privirea ochilor cu irisul imens și corneea strălucitoare păru că-l cercetează cu mult interes. Apoi pe fața măslinie se așternu un zâmbet larg, prietenos și îmbietor. Parcă-l chema omul acela străin și ciudat. Senzația era atât de reală, încât Bill de teamă închise repede ochii. Și abia acum simți cumplita oboseală care îl cuprinse. Capul îi era greu și niciun gând nu se lega întreg. Și, totuși, nu voia să se ridice, să plece. Voia să mai vadă multe, multe lucruri, cu aviditate ar fi dorit să cunoască în totul viața aceea de miraj. Deschise ochii, căutând spre ecran, la întâmplare, și se concentră. Dar parcă o voință străină de a lui îi desprinse gândurile și nu-l lăsă să se adune. Apoi aceeași voință străină îl făcu să se ridice de pe scaun și să iasă din astronavă. Surprins, văzu silueta lui Ionescu, șovăitoare, urcând panta craterului.

Ca niște somnambuli, umblară apoi pe țărm, în timp ce toată ființa lor se dorea înapoi. Intrară totuși în barcă, porniră motorul și plecară, cu capetele întoarse însă tot timpul spre insulă, spre locul în care se înălța imensa astronavă.

XV

Cât a dormit, a doua zi dimineața, Bill nu-și mai aminti. Ca prin vis îl auzi pe Petea cum îl strigă, apoi se simți scuturat cu putere, dar tot nu fu în stare să deschidă ochii, să iasă din lumea de basm în care plutise, prin păduri cu arbori ciudați, scăldați în lumina liliachie a unui soare imens și necunoscut, printre insule cu țărmuri de mărgean, acoperite cu o vegetație exotică și abundentă, peste orașe cu oameni oacheși, cu umeri neobișnuit de largi și fețe zâmbitoare, care-l chemau.

Petea apucase să-l târască până la duș și Bill simțea că încă doarme pe jumătate. Se tot căznea să înțeleagă ce vrea Petea de la el, dar vocea acestuia venea atât de departe, încât Bill n-o auzea.

Fără să protesteze, se lăsă ajutat la îmbrăcat, apoi, tot atât de docil, se lăsă condus pe scări în sus până pe punte și apoi în cabina comandantului. Amețit de atât efort, nu mai așteptă să fie invitat și se lăsă cu toată greutatea trupului în fotoliul care se găsea cel mai la îndemână.

Ridicând ochii, îi văzu pe comandant, pe Turanov și pe Petrovici urmărindu-i mișcările. Alături se afla inginerul-șef… La un semn al comandantului, Petea, care stătea în ușă neobișnuit de stingher și încurcat, se retrase repede.

— Întrebați-l pe Bill! El poate să vă confirme că, azi-noapte, am descoperit amândoi calea de pătrundere în astronavă, spuse Ionescu calm, continuând o discuție începută mai demult.

Comandantul lăsase ochii în jos, încurcat, Turanov nu-și mai găsea astâmpărul, iar Petrovici privea când la Bill, când la inginerul-șef, fără să înțeleagă ce s-a întâmplat.

Cei doi erau atât de vlăguiți, încât se vedea că abia reușesc să se mențină treji.

— Eu zic că ar trebui să vă odihniți, spuse Turanov într-un târziu. Sunteți atât de dărâmați, încât dacă nu v-aș cunoaște, mai degrabă aș crede că azi-noapte ați tras o beție îngrozitoare și cine știe ce vi s-a năzărit.

— Bill, spune tu cum a fost! vorbi Ionescu, amărât. Pe mine nu vor să mă creadă, dar n-au curajul să mi-o spună în față.

— Daaa, se bâlbâi Bill. Așa e! Am fost… Era ca într-un vis… Noi, adică inginerul-șef și cu mine… Bill se chinuia amarnic să vorbească limpede, pe înțeles, dar nu reușea. Și, până la urmă, obosit de atâta efort, renunță mâhnit.

— George, ar trebui să vă odihniți amândoi, spuse Petrovici împăciuitor. Nu știu ce vi s-a întâmplat, dar nu arătați bine deloc.

— Aș dori o cafea, spuse Ionescu încet. Apoi din nou cu hotărâre: Dar după aceea mergem pe insulă. Trebuie să vă dovedesc că se poate intra fără efort în astronavă. Apoi stabilim planul de lucru pentru viitor. Avem atât de puțin timp la dispoziție. Dacă ați ști ce aparataj se află acolo!…

— Bine, să mergem pe insulă! consimți comandantul care nu mai putu suporta această situație.

Și, iată-i, după-amiază, târziu, din nou în craterul astronavei. Activitatea cercetătorilor se încheiase demult și erau singuri. Ionescu le arătă piatra mare albă din marginea drumului și îi pofti să se așeze.

În jur era o liniște adâncă, apăsătoare. În penumbra din crater, corpul astronavei căpătase o ciudată culoare albăstruie. Inginerul-șef rămase cu ochii țintă la ea, îngândurat.

Așteptarea se prelungi dureros de mult. Bill simțea că nu mai rezistă. Îl vedea pe inginerul-șef, palid, cu fruntea îmbrobonată de sudoare, privind într-una cu încăpățânare spre baza astronavei, către locul unde apăruse, noaptea, deschizătura rotundă. Dar în zadar, intrarea rămase ferecată.

Și din nou comandantul puse capăt unei situații care nu mai putea dăinui.

— Cred că-i timpul să ne întoarcem, spuse el, apucând mâna inginerului-șef. Ești prea obosit ca să-ți mai poți aduce aminte ce s-a întâmplat azi-noapte.

Ionescu tresări ca din somn, apoi văzând privirile compătimitoare ale celor din jur, lăsă capul în jos amărât:

— Da, să ne întoarcem, spuse și glasul său suna atât de înăbușit cum Bill nu-l auzise încă niciodată. Prea sunteți neîncrezători, continuă el trist, și neîncrederea voastră îmi strică totul, oricât de mult m-aș concentra. Nu, n-are rost să mai continui. Bine că nu v-am povestit nimic. M-ați fi crezut nebun.

Inginerul-șef căzu pe gânduri și tăcu. Și liniștea se prelungi stânjenitoare, dureroasă.

— Dar de ce atâta neîncredere? reluă Ionescu într-un târziu. Apoi întorcându-se spre Petrovici: Nici tu nu mai ai încredere în mine.

— George, nu te supăra, dar știi și tu prea bine că știința se bazează pe dovezi și demonstrații, nu pe încredere oarbă.

— Da, ai dreptate! vorbi inginerul-șef mai mult pentru sine. Nu pe încredere… Înțeleg! Pe dovezi. Și eu nu pot aduce nicio dovadă palpabilă. Înțeleg!…

Comandantul îl măsură cu ochii îngrijorați.

— Spune drept, te-au lovit chiar atât de mult insuccesele noastre? întrebă el cu voce scăzută. Păreai întotdeauna atât de senin și de încrezător în reușită… Cred că e absolută nevoie să te odihnești un timp. Apoi repede, ca pentru a preîntâmpina un protest din partea inginerului-șef: Nu mult, măcar câteva zile.

Dar Ionescu tăcu.

— Da, și eu cred că puțină odihnă ți-ar prinde de minune, interveni și Turanov. Nu știu ce ai vrut să ne arăți astăzi, dar de câteva zile observ că nu mai ești ca altădată. Arăți tare obosit.

Bill abia îndrăzni să respire. Ionescu se făcuse palid și strânsese pumnii.

— Să mă odihnesc, spuneți? Da, înțeleg. Poate că aveți dreptate. Da, așa am să fac, spuse el calm. Răspunsul fusese atât de neașteptat, încât îi descumpăni cu totul pe ceilalți.

Pe nesimțite craterul se umpluse de lumină, fără ca ei să bage de seamă. Treptat astronava începu să devină luminescentă și deodată scântei albastre începură să joace pe corpul ei.

— Repede, înapoi! strigă deodată inginerul-șef, înspăimântat de-a binelea.

O luară la fugă în sus. Aerul începuse să fie greu, de nerespirat. Bill simți că-i strivește umerii, pieptul, că puterile îl părăsesc. Și, deodată, pământul începu să se cutremure sub picioarele sale și Bill se prăbuși greoi, pierzându-și cunoștința.

XVI

A doua zi, Bill își aminti ca prin vis cum i se făcuse deodată negru înaintea ochilor și se prăbușise, apoi cum niște brațe puternice îl apucaseră și îl târâseră în sus, spre trecătoare. Fugea ca într-un coșmar, picioarele i se împleticeau greoaie și parcă fiecare pietricică era pusă anume pentru a se împiedica de ea.

Ținea minte apoi că fulgerele albastre pâlpâiau într-una, luminând apele până la mare depărtare și că, atunci când ajunseseră la mal, se prăbușise încă o dată, târându-i după el și pe cei care-l ajutaseră să fugă.

Și, totuși, spre marea sa uimire, nu se resimți deloc, după toate prin câte trecuse. Se trezise odihnit și proaspăt cum nu mai fusese de multă vreme.

Petea trebăluia prin cameră, în timp ce Bill continua să lenevească, gândindu-se la ultimele sale peripeții. Și tare ar mai fi vrut Petea să afle ce s-a întâmplat, dar nu îndrăzni să întrebe nimic, de teamă ca nu cumva amintirea celor petrecute să-l tulbure din nou pe Bill. Spre deosebire de alte dăți, Petea îl lăsă să lenevească în voie și, abia când Bill se plictisise de stat în pat, porniră amândoi să se plimbe pe punte.

Bill întrebase de câteva ori de inginerul-șef, dar nimeni nu știa unde dispăruse. Nu era nici în laboratorul de electronică și nici pe insulă nu plecase. Toată dimineața i se păru lui Bill, din cauza aceasta, deosebit de lungă și de plicticoasă. Până la urmă ajunse să-l enerveze până și felul atent și prevenitor în care se purta Petea cu el. Îl rugase de câteva ori să plece împreună pe insulă, dar de fiecare dată Petea îl refuză atât de abil, încât fu nevoit să renunțe să-l mai convingă.

După-masă, întorși în cabină, Petea îi propuse să tragă un pui de somn. Se culcară amândoi, dar, abia întins sub cuvertura moale, Bill își dădu seama că numai de somn nu-i arde. Cele trăite în ultimul timp erau atât de încurcate și de tulburi, încât Bill simțea nevoia să stea neapărat cu cineva de vorbă, să înțeleagă măcar în parte ce se petrecuse cu el. Într-un târziu, își aminti că inginerul-șef nu obișnuia să doarmă după-amiaza. Își petrecea vremea de obicei în cabină, studiind, citind un roman sau ascultând muzică.

Băgând de seamă că Petea adormise, Bill se strecură ușurel afară din pat, apoi luându-și hainele sub braț trecu să se îmbrace la toaletă.

Și iată-l bătând cu sfială la ușa lui Ionescu. Nu așteptă prea mult. Ușa se deschise și în prag apăru inginerul-șef, îmbrăcat într-o haină ușoară de casă și cu sprâncenele ușor încruntate. Văzându-l pe Bill, îi făcu semn să tacă și deschise larg ușa. Bill se strecură în cabină.

Ionescu tocmai asculta unul din discurile sale preferate, poate Bach, Bill nu reuși să-și dea prea bine seama. Un motiv solemn, grav, executat la orgă, îi evoca parcă o câmpie largă, plină de lumină și flori sau, poate, liniștea și răcoarea unei

păduri de brad. Apoi acordurile irupseră zguduitoare și se dezlănțuiră ca o furtună depărtată de primăvară, cu ape curgând năvalnic, pentru a sfârși brusc într-un suprem efort de invocare a divinei frumuseți a naturii.

Abia târziu, după ce discul se oprise automat, Ionescu ridică capul și zâmbi, ușor, depărtat, apoi privirea parcă i se întoarse de undeva dinlăuntrul său și se aținti asupra lui Bill.

— Ce faci, Bill, prietenul meu de suferință? Cum te simți?

— Bine, domnule inginer. Foarte bine. Numai că nu înțeleg ce s-a întâmplat și asta nu-mi dă pace, spuse el cu toată sinceritatea.

— Hm! Toate nu le înțeleg nici eu, dar unele lucruri parcă încep să mi se limpezească. Desigur că ai tras o spaimă zdravănă, când ai văzut că s-a deschis ușa de intrare a astronavei. Să știi că nu e nicio filosofie! Totul se explică prin acțiunea biocurenților. Am simțit o nevoie atât de arzătoare să intru, încât automatele care dirijează activitatea de pe astronavă mi-au deschis ușa. Sau, poate că tocmai ele m-au făcut să simt atât de puternic această dorință de a intra, pentru ca ea să acționeze asupra sistemului de deschidere.

Bill începu să zâmbească. Explicația inginerului-șef i se părea atât de simplă, atât de clară…

— Să nu uiți că atunci când ni s-a părut că am adormit lângă astronavă s-au luat toate datele despre noi. Așa că noaptea, când am apărut lângă astronavă, eram, cum să-ți explic (Ionescu zâmbi cu toată fața), ca niște bune cunoștințe pe care le primești într-o vizită de prietenie.

Bill izbucni în râs:

— Și gazda s-a simțit datoare să ne arate tot ce-i interesant de văzut, iar pe urmă, fiindcă am uitat să mai plecăm, ne-a poftit discret afară.

— Ei, chiar așa n-a fost! Nu uita că totul s-a făcut cu prețul cheltuirii unei imense energii nervoase. Nu mai eram în stare să rezistăm și atunci am fost conduși frumușel afară.

Bill rămase pe gânduri.

— Și credeți că de acum încolo vom putea intra oricând în astronavă?

— Te îndoiești, Bill? Eșecul de a doua zi, când au fost și ceilalți de față, are o anumită explicație. Ei nu credeau o iotă din cele povestite de noi. Creierul lor cred că a acționat, pur și simplu, ca o stație de bruiaj în raport cu dorința mea.

— Domnule inginer, nu vă supărați! Bill stătu o clipă în cumpănă: Sunteți chiar atât de sigur că o să mai puteți pătrunde și a doua oară în astronavă?

— Poate vrei să spui a treia oară!…

— Cum? Ați fost din nou acolo? sări Bill.

— Da, de ce te miri?!

Nu, Bill nu se mira, dar lăsase capul în jos întristat.

— Fără mine? spuse el încet și parcă cu dojană.

— Nu te supăra, căută Ionescu să-l îmbune. Dar tu erai atât de dărâmat, încât nu îndrăzneam să te mai deranjez și azi-noapte.

Bill rămase o vreme tăcut. Dar, până la urmă, nevoia de a ști totul îi învinse amărăciunea:

— Dacă nu vă supără prea mult, v-aș ruga să-mi spuneți la ce concluzii ați ajuns.

— Of, Bill! Lucrurile nu sunt nici pentru mine destul de limpezi. Cert e că cei care au trimis astronava sunt cu mult mai avansați decât noi, mai avansați decât credeam la început. Acum sunt absolut sigur că posedă o tehnică uluitoare de selectare și transmitere a informațiilor la distanțe cosmice. Îți dai seama ce înseamnă asta? Vasăzică, ei stau acasă, la căldură, în fața ecranelor, și văd ce se petrece la noi, așa cum ai vedea tu printr-un geam deschis. Nu sunt nevoiți să înfrunte un zbor îndelungat de zeci și zeci de ani, poate, în condițiile unei cabine strâmte de astronavă, pândiți de tot felul de primejdii. Și încă ceva, după părerea mea extrem de important. Am făcut aseară o experiență interesantă, împreună cu Petrovici, și până la urmă a fost și el nevoit să admită că informațiile astronavei circulă cu o viteză mai mare decât cea a undelor hertziene, deși se aseamănă foarte mult cu ele – deci cu o viteză mai mare decât viteza luminii. Nu știu când se va reuși să se construiască o rachetă care să se deplaseze cu o viteză apropiată de viteza luminii, dar unde care întrec această viteză iată că există. Și studierea acestor probleme ne-ar deschide și nouă, pământenilor, o cale mult mai comodă și mai practică de explorare a Cosmosului în viitorul apropiat. Ionescu rămase o clipă tăcut și îngândurat, apoi reluă: Vezi, Bill, scriitorii de romane fantastice au intuit foarte bine câteva din trăsăturile omului din viitor, ale omului eliberat de orice asuprire, ale omului care nu mai este robul nevoilor sale biologice. Și acest om începe să se simtă tot mai mult ca un fel de Robinson, un prizonier al propriei sale planete. Și pe măsură ce pe Pământ vor fi mai puține probleme de cercetat, de rezolvat, nevoia să arzătoare de a ști, setea de a cunoaște se va îndrepta spre Cosmos. Dar aici va trebui să înfrunte pe unul din cei mai aprigi dușmani ai săi dintotdeauna: timpul. Scriitorii au rezolvat relativ destul de simplu această problemă. Au imaginat nave spațiale care se deplasează cu viteza luminii sau, mă rog, cu o viteză apropiată de ea. Dar, dacă facem un calcul, cât de sumar, ne dăm seama că distanța pe care o parcurge o asemenea navă într-o viață de om este infimă în raport cu imensitatea spațiului extraterestru. Și, apoi, nu uita ce se întâmplă cu astronauții. Să presupunem că înfruntă cu bine toate încercările pe care le comportă un asemenea zbor și se întorc cu bine. Ce le mai rămâne de

făcut pe Pământ, unde în timp ce ei au zburat zeci de ani, au trecut sute de ani? Ce fel de viață îi așteaptă? Până și datele cu care se întorc pot să nu mai aibă nicio valoare practică, fiind depășite de realizările urmașilor care, cum e și firesc, au uzat, între timp, de mijloace tehnice mult mai avansate. A avut atunci vreun rost acest sacrificiu al lor? Nu. A fost inutil. Aș spune chiar că asemenea sacrificiu, din multe puncte de vedere echivalând cu o adevărată sinucidere, omenirea nici nu-l va admite. Nu știu dacă reușești să-mi urmărești gândurile, se întrerupse Ionescu pentru o clipă. Apoi cu oarecare șovăială: Vezi, cam astea sunt problemele care mă frământă de când am fost în astronavă. Poate că și ei, cei care au trimis astronava, au făcut cândva același raționament și atunci au început să caute și alte mijloace de a explora Cosmosul, mijloace mai practice și care să nu ceară sacrificii atât de mari. Unul dintre ele, dragul meu, și după părerea mea cel mai apropiat de posibilitățile noastre, ale pământenilor, este tocmai această cale, adică studierea Cosmosului de la mare distanță, fără ca omul să fie nevoit să riște zboruri de lungă durată, într-o lume necunoscută, fără să-și cheltuie anii sau chiar viața în zadar. În ceea ce mă privește, dragul meu, sunt hotărât, de acum încolo, să-mi închin toată viața studierii acestei probleme. Sunt sigur că oamenii mă vor înțelege și mă vor ajuta. Și sunt convins că mulți alții vor face la fel ca mine… poate și tu, Bill!

Bill ascultase tot timpul mut de uimire și, când Ionescu i se adresase direct, fu atât de emoționat, încât nici nu mai fu în stare să-i răspundă.

Și abia mai târziu, în cu totul alte împrejurări, Bill îndrăzni să riște o întrebare:

— Eu mi-am închipuit întotdeauna pe omul de azi, în fața Cosmosului, ca pe temerarii exploratori ai mărilor din trecut, care porneau cu corăbiile lor pentru prima dată pe căi nestrăbătute încă, riscând totul pentru a descoperi pământuri noi. Eu cred că asta stă în firea omului. Până nu merge el la fața locului, să vadă și să pipăie totul, nu e mulțumit. Dar așa cum vedeți dumneavoastră lucrurile, parcă nu mi-e la îndemână…

— Ai dreptate și nu prea, îi răspunse Ionescu. Ia gândește-te. Pot fi comparate primejdiile care-l pândeau pe temerarul marinar de altădată cu primejdiile pe care le înfruntă omul de azi în Cosmos? Pe ocean chiar și dacă naufragiezi tot îți mai rămân șanse să scapi. Adu-ți aminte de cei care au demonstrat că se poate trece Pacificul cu o simplă plută. În Cosmos însă până și cea mai mică defecțiune poate fi fatală. Și, apoi, să nu uiți că omul modern tocmai prin asta se deosebește de cel din trecut. Nu-și mai riscă viața cu una, cu două, mai ales când nici nu e nevoie de asta. Explorarea Cosmosului nu a început oare cu rachete fără pasageri, care ne-au transmis primele informații despre spațiul extraterestru? Abia după aceea s-a avântat și omul. Numai vezi că și potențele omului sunt limitate. El nu-

și pune problema, de pildă, să pătrundă în microcosmos pentru că nu se poate împăca cu gândul că nu vede și pipăie totul la fața locului. Eu cred că și în macrocosmos va trebui să se mulțumească un timp să studieze corpurile cerești, îndepărtate, de la distanță. Problema e să creăm aparate cu care să se vadă aproape tot atât de bine ca și când ai fi la fața locului. Și pentru un asemenea scop merită să-ți dăruiești viața!…

XVII

A doua zi, Bill observă o agitație neobișnuită pe vas. Tot felul de aparate fură cărate dincolo, pe insulă. Între ele, și generatorul de ultrasunete al lui Ionescu. Inginerul-șef însă nu era de găsit nicăieri.

Colaboratorii săi însă nu-și făcură niciun fel de griji. Ei știau că în asemenea momente, de obicei, „șeful coace ceva”. Și erau curioși să știe ce. De la ei aflase Bill că Ionescu trimisese la developat niște filme care stârniseră o mare nedumerire în laboratorul foto. Nimeni nu fu în stare să-și explice ce conțineau clișeele și unde fuseseră luate. Se știa doar că inginerul-șef avea nevoie de ele pentru o comunicare pe care urma s-o prezinte în cel mai scurt timp.

Forfota de pe punte nu-i da pace lui Bill. Îi propuse de nenumărate ori lui Petea să plece împreună cu ceilalți pe insulă, să vadă și ei ce se întâmplă. Și fiindcă Petea îl refuzase de fiecare dată cu încăpățânare, Bill se supărase și plecase fără el.

În craterul din jurul astronavei domnea o agitație cu totul neobișnuită. Compatrioții săi aduseseră și ei o serie de aparate. Dar Bill nu-și putu da seama la ce foloseau. Îi părea tare rău că nu era și inginerul-șef acolo. Atunci ar fi putut să coboare liniștit și, cu primul prilej, era sigur că Ionescu i-ar fi dat cu multă bunăvoință toate explicațiile. Da, inginerul-șef îi lipsea în ultima vreme din ce în ce mai mult!

Ceilalți se adunaseră aproape toți. Bill îl descoperi pe Petrovici, undeva în față, lângă generatorul de ultrasunete, pe Turanov aplecat deasupra unui aparat american, asistat de Robertson. Foștii adversari în problema influenței magnetismului terestru asupra zborurilor cosmice păreau să fi uitat demult de cearta lor.

Șezând sus, pe o muchie de stâncă, Bill urmărise multă vreme activitatea celor din vale și, judecând după reacțiile lor, se părea că totul merge ca pe roate, că succesul le zâmbește cu toată fața.

Mai târziu îi descoperi și pe ziariștii americani în crater. Fusese atât de absorbit de ceea ce se petrecea jos, încât nici nu-i observase când ieșiseră din defileul de stânci, trecând prin imediata sa apropiere. Annabel făcu niște fotografii, stătu de

vorbă îndelung cu Turanov, cu Robertson, cu Petrovici și cu încă mulți alții al căror nume Bill nu-l reținuse.

Mai târziu, pentru a surprinde o imagine de ansamblu asupra craterului, Annabel porni să urce dealul în direcția lui Bill. Acesta, ros de curiozitate, nu se mai putu stăpâni și o strigă.

La început, fata nu reuși să-l descopere. Apoi Bill începu să-și agite brațele și ea îl văzu în sfârșit.

— Ce făceai aici, old boy?

— Mă uitam și eu să văd ce se petrece în vale, spuse Bill moale. V-am văzut cum vă tot învârteați printre cercetători, dar n-am prea înțeles de ce.

— Cum, nu știi nimic? Tu care de obicei ești întotdeauna atât de bine informat?

— Nu, mărturisi Bill surprins. Dar ce s-a întâmplat?

— Hai, nu vii să ne plimbăm puțin? Am să-ți povestesc totul.

O luară prin trecătoare și coborâră apoi până aproape de țărm. Plină de entuziasm, Annabel îi povesti că lucrările de cercetare au intrat într-o fază cu totul nouă. În urma rezultatelor nesatisfăcătoare de până atunci, s-a renunțat la ideea de a se pătrunde în astronavă prin perforarea peretelui exterior. Robertson a venit cu o propunere nouă. Să se pătrundă prin duzele sistemului de propulsie al astronavei. Pentru aceasta trebuia să se determine exact până la ce adâncime se găsește scufundată astronava în pământ, și dacă se poate săpa un tunel până la una din duzele ei.

Datorită mai ales contribuției lui Turanov, s-a reușit să se măsoare totul cu cea mai mare precizie, iar probele de sol au arătat că se poate săpa tunelul fără niciun pericol. Săpăturile aveau să înceapă încă în aceeași zi.

— Ei, ce zici, Bill? Nu-i așa că-i o veste grozavă? În cel mult o săptămână o să pătrundem în astronavă!

Dar Annabel observă deodată că pe Bill nu-l impresionase deloc „vestea grozavă” pe care i-o împărtășise. Ba i se păru chiar că își reține cu greu un zâmbet ironic.

— Ce-i? Văd că ideea lui Robertson te lasă rece…

— Mmmda! Nu mi se pare prea grozavă, îi scăpă lui Bill fără să vrea.

Degeaba încercă el să dreagă apoi lucrurile. Annabel simțise că îi ascunde ceva.

— Unde-i inginerul Ionescu? îl întrebă ea pe neașteptate. El de ce nu-i jos?

— Nu știu, zău, crede-mă! încercă să se apere Bill.

Dar fata nu se lăsă:

— Bill, tu-mi ascunzi ceva!

— Dar de unde! Ce-ți veni, Annabel?! se feri el ca de foc.

Ea însă nu se lăsă convinsă.

— Ascultă, Bill, spuse foarte serios. Am de gând să fac un reportaj de răsunet mondial despre cele petrecute în dimineața asta în crater și, mai ales, despre perspectivele apropiate de pătrundere în astronavă. Îmi pun în joc tot prestigiul și toată cariera mea, înțelegi? Ce mă sfătuiești să fac?

Bill pălise.

— Să nu mai scrii reportajul, spuse el încet.

— De ce, Bill? întrebase ea, neobișnuit de calm de astă dată.

— Așa, fiindcă te rog eu.

— Asta nu-i destul. Trebuie să fiu sigură că ascultându-te nu fac vreo prostie. Îmi dau seama că e vorba de un secret. Dar, Bill, la mine nu te gândești? Crezi că nu știu să păstrez un secret, atunci când e nevoie?…

Bill tăcu cu încăpățânare.

— Bine, atunci te las, spuse ea ridicându-se să plece. Trebuie să-mi transmit materialul.

— Nu, nu încă, începu s-o roage el.

— De ce, Bill?

— Pentru că… pentru că… există o cale mult mai simplă de pătrundere în astronavă…

— Nu se poate, nu cred!

— Ba da, Annabel. Metoda încă nu-i pusă la punct, dar mâine, cel mult poimâine, inginerul-șef o să ne comunice rezultatul. Până atunci, trebuie să taci. Dacă Ionescu n-a spus încă nimic, înseamnă că trebuie să tăcem și noi. E o problemă complicată, cu biocurenți…

Annabel însă nu voia să-l creadă. Sau poate că doar regretul după reportajul ei, conceput atât de magistral, încât să uimească întreaga lume, o făcea să fie așa.

— Tu de unde știi? întrebă ea.

— Am fost cu el, când a intrat prima dată.

— Tu?

— Eu.

Stătură apoi multă vreme pe mal fără să-și spună o vorbă. Într-un târziu, se auziră glasuri. Cineva o striga pe Annabel. Ea tresări, se ridică și o porni repede într-acolo.

— Pe unde umbli, Annabel? se auzi o voce.

Dar Bill nu mai auzi ce răspunse fata.

O briză ușoară venea de undeva, de departe, dinspre est. Poate de acasă. Dar Bill nici n-o simți. Un sentiment ciudat de neliniște începu să-l roadă tot mai mult. Nu era, totuși, mai bine dacă nu spunea nimic?…

XVIII

Frământat de sentimente contradictorii, Bill hoinări încă multă vreme de unul singur pe malul apei. Spre est se înșirau o puzderie de insule micuțe, unele dintre ele fiind doar niște colțuri de stâncă abia ridicate deasupra apei. Și printre aceste insulițe, Bill văzu cu mirare apărând deodată o ciudată ambarcațiune cu pânzele în vânt. Înainta cu prudență, parcă ferindu-se să nu o observe nimeni. Mai târziu își dădu seama că era un cuter. Și, cum vântul căzuse, echipajul strânse pânzele. Apoi se auzi păcănitul unui motor. Bill mai desluși o antenă mare, goniometrică, și un ins masiv care scruta insula printr-un binoclu. În curând descifră și numele cuierului: „Shark”.[16]

Bill se ascunse după stânci și așteptă curios să vadă ce se va întâmpla. Cuterul acostă nu departe de mal. O barcă ușoară fu lansată pe apă și unul din cei doi membri ai echipajului, insul cel voinic, coborî în ea.

Încet, cu precauție, necunoscutul ocoli locurile primejdioase, unde valurile se izbeau cu putere de stânci și, în curând, ajunse la mal. Priponi barca, apoi se întoarse și începu să urce în sus. Și, în aceeași clipă, Bill avu senzația că pe omul acesta îl mai întâlnise cândva. Mișcările elastice, pumnii mari, pieptul vânjos și fața desfigurată de o cicatrice le mai văzuse undeva. Și deodată Bill își aminti: era unul din cei care-l urmăriseră la Beachtown.

Străinul urca cu prudență printre bolovani, oprindu-se, din când în când, să asculte dacă nu se aude ceva. Șovăind, o porni apoi în sus, spre centrul insulei. Bill se luă tiptil după el.

Și, deodată, de undeva din vale răzbătură niște voci. Străinul se opri nehotărât. Se părea că nu știe ce să facă, să-și continue drumul sau să se întoarcă.

În clipa aceea, de teamă să nu-l scape, Bill se aruncă asupra lui. Luat prin surprindere, necunoscutul se prăbuși, icnind cu Bill deasupra lui. Pentru o fracțiune de secundă, privirile li se întâlniră și Bill citi atâta ură în ochii dușmanului său, încât își pierdu cumpătul. În clipa următoare se simți zvârlit în sus, apoi recepționă un pumn în plină față. Bill strânse din dinți și se repezi din nou asupra lui, tremurând de furie.

Se prăbușiră amândoi, rostogolindu-se la vale și stârnind o avalanșă de pietre pe urmele lor. Dar Bill fu repede din nou pe picioare. Pândea apropierea adversarului, așteptându-l să atace. Acesta îl privea rânjind. Bill n-avu de unde să știe că lecția pe care o primise odată de la el îl învățase minte. Străinul simulă că lovește cu dreapta. Bill pară, azvârlindu-se într-o parte și căutând să-i apuce

[16] Rechin – în l. engl. (n.a.)

brațul într-o clasică figură de judo. Dar recepționă o stângă atât de zdravănă, încât simți că-i fuge pământul de sub picioare. Însă străinul îi subapreciase rezistența. Se apropiase prea mult cu garda deschisă. Bill nu scăpă prilejul și-l pocni cu sete.

Apoi din nou se încleștară unul de altul și iar se prăbușiră la pământ, rostogolindu-se până lângă apă.

— Hei, ce dracu v-a apucat? se auzi o voce, de sus, de pe mal.

Și peste câteva clipe Bill se simți apucat de niște brațe vânjoase și descleștat de adversarul său.

— Ei, Bill! îl recunoscu un marinar de pe „Neptun”. Ce v-a apucat? De ce vă bateți?

— A venit ca un hoț pe insulă! E un bandit, îl cunosc! Țineți-l bine, să nu vă scape! spuse Bill, abia trăgându-și sufletul.

— Tu ești bandit! ripostă străinul cu ură.

— Legați-l repede, să nu ne scape! comandă Bill. Apoi străinului: O să dai tu socoteală acum pentru toate!

Necunoscutul începu să se zbată cu violență și marinarii fură nevoiți să se arunce asupra lui și să-l lege, operație care se soldă cu câteva cucuie și vânătăi pentru fiecare.

Stăpân pe situație, Bill nu mai stătu o clipă pe gânduri. Lăsă un marinar să-l păzească pe străin, apoi, luând comanda micului detașament, porni să cucerească și cuterul. Strecurându-se la adăpostul nenumăratelor stânci și insulițe, ajunseră aproape pe neobservate la mica și ciudata ambarcațiune, cu un rechin sculptat la prova.

Atacul a fost fulgerător. Dar, în clipa în care se zvârliră asupra „dușmanului”, Bill strigă deodată cât îl ținură puterile:

— Nu dați în el!

Inamicul se dovedi a nu fi altul decât bunul său prieten Tom.

Stingheriți din cale-afară, o porniră îndărăt la mal unde îl dezlegară pe bietul Jim Paterson, fostul campion mondial de box. Apoi, odată încurcătura lămurită, cei doi protagoniști principali, Bill și Jim, coborâră până lângă apă și ajutându-se unul pe altul cu multă compasiune începură să-și oblojească rănile.

Vestea despre cei doi americani care au străbătut Pacificul într-un cuter pentru a veni pe insulă se răspândi mai repede ca vântul. Și în curând se văzură înconjurați de ziariștii de pe „Oregon”. care se aleseseră astfel cu un subiect gras pentru publicațiile lor.

După accidentul de pe pod, Tom rămăsese ascuns în căsuța lui Jim. Agenții poliției mai dădură un timp târcoale pe acolo, apoi incidentul fu uitat.

Cei doi noi prieteni petrecuseră împreună seri minunate. Jim Paterson avusese o viață agitată, plină de peripeții, cunoscuse lumea și oamenii și știa să povestească atât de frumos și înțelept, încât Tom simțea că nu se va plictisi niciodată lângă el.

Zilele treceau pe neobservate. Din când în când, Jim pleca la oraș să aducă provizii și să afle ce mai e nou. Dar veștile erau din ce în ce mai rare și lipsite de importanță. Aflară că Bill s-a îmbarcat și Tom se bucură că prietenul său scăpase astfel de orice pericol. Pe acasă nu-l mai căutase nimeni. Și, totuși, ascultând de sfatul lui Jim, Tom nu se întoarse la Beachtown.

Apoi, într-o bună zi, vestea descoperirii insulei misterioase și a astronavei necunoscute ajunse până la ferma lui Jim. Acesta plecă imediat la oraș, unde cumpără toate ziarele pe care le mai putu găsi. Astfel Tom află și despre isprava lui Bill, ba își mai văzu și propriu-i nume trecut alături de cel al prietenului său.

La început, Jim fu foarte fericit că toate se sfârșiseră cu bine: „ca-n povești, pentru că în viață…” Dar când îl văzu pe Tom că-și strânge lucrurile, se întristă foarte tare. Se legase atât de mult de noul său prieten, încât nu-i venea deloc la îndemână că va trebui să rămână din nou singur.

Tom se întoarse acasă, unde avu o discuție destul de aprinsă cu bătrânul Perkins. Acesta nu-i iertă cu una, cu două necazurile și grijile pe care le pricinuise celor apropiați. Și aceste discuții deveniră și mai neplăcute atunci când Tom nu mai fu reprimit la uzinele „Landham and Co”. Activitatea trustului era în declin și, abia cu câteva zile în urmă, se făcuseră concedieri masive. Apoi, Tom nici nu putu să aducă vreo justificare plauzibilă, care să motiveze absența sa de la serviciu. Iar când încercă să le spună povestea cu astronava și de faptul că numele său fusese pomenit în ziare, cineva îi replicase scurt:

— Păi, dacă așa stau lucrurile, înseamnă că ești cineva! Ce rost mai are atunci să te întorci la lucru? Dacă te-am ține aici, la laborator, ar însemna să nu-ți recunoaștem meritele. Dar deocamdată altceva nu avem. Mai încearcă peste câteva luni…

Amărât, Tom lua în fiecare zi drumul pe jos spre ferma lui Jim. Acesta era cum nu se poate mai bucuros că prietenul său nu-l părăsea. Jim făcu rost de un aparat de radio și cei doi nu scăpară nicio emisiune despre activitatea de pe insulă. Și, cu toate că Jim își da toată silința să-l facă să-și uite necazurile, Tom era din zi în zi mai abătut. Într-un târziu, Jim înțelese că prietenul lui suferă pentru că nu se află și el pe insulă, alături de Bill, mai ales de când acesta își exprimase în presă regretul că nu se găsise un loc și pentru Tom pe vasul „Oregon”.

Și, într-o seară, după ce Tom tăcuse multă vreme, pradă gândurilor sale triste, Jim nu se mai putu stăpâni:

— Ce-ar fi să plecăm și noi acolo?

Tom îl privi mirat. Apoi se supără:

— De ce mă mai necăjești și dumneata?

Dar într-o bună dimineață, devreme, Jim îi bătu cu putere în geam.

— Hei, Tom! Scoală, că am nevoie de tine!

Fără o vorbă, o luă înainte spre port cu Tom.

Încă pe jumătate adormit, după el. Se opri lângă o dană părăsită. Apoi, întorcându-se pe neașteptate, întrebă:

— Ei, ce zici! Îți place?

— Ce să-mi placă? nu pricepu Tom.

— Vasul nostru.

Tom tresări. Într-adevăr, la chei se legăna un cuter, cam vechi, dar încă destul de solid, căruia i se adaptase și un motor cu explozie.

Și din clipa aceea Tom deveni cu totul alt om. Exuberant, plin de energie, era gata să facă orice numai să poată pleca cât mai degrabă. Abia mai târziu află că Jim își vânduse toate medaliile și trofeele cucerite de-a lungul carierei sale de boxer, ca să facă rost de bani și să poată închiria cuterul. Tom nu găsi niciun cuvânt care să-i poată exprima sentimentele. Îl îmbrățișă însă cu ochii strălucitori și – de ce să nu recunoască – puțin umezi.

Călătoria decursese în cele mai bune condiții. Jim se dovedi un marinar de înaltă clasă, iar Tom un ucenic plin de râvnă și un radiotelegrafist de prima mână. Și astfel reușiră să ajungă fără incidente pe insulă, dacă nu punem la socoteală ciocnirea cu Bill.

Seara, cei doi temerari „lupi de mare” fură invitați împreună cu Bill pe bordul lui „Oregon”. Aici, înconjurați de atenția tuturor, fură nevoiți să povestească iar și iar despre călătoria lor pe mare. Și ochiul umflat al lui Bill, ca și gestul cu care Jim își freca din când în când bărbia tumefiată stârniră mereu zâmbete greu reținute.

XX

Dimineața, Bill tocmai se pregătea, împreună cu Petea, să le facă o vizită prietenilor săi pe cuter. Deodată observară o agitație neobișnuită pe bord. Cercetătorii se foiau de la un serviciu la altul și Bill nu reuși să oprească pe niciunul și să afle ce s-a întâmplat.

Pe ușa laboratorului de electronică, indicatorul roșu de neon atrăgea atenția: „Intrarea strict interzisă”. N-avură curajul să intre. Se făceau, desigur, niște

experiențe importante și pătrunderea luminii prin ușa care s-ar fi deschis ar fi stingherit mersul lucrărilor.

Bill și Petea se plimbară mai mult de o oră prin fața ușii, fără să reușească să afle despre ce era vorba. Deodată se pomeniră față în față cu Norden. Căruntul era deosebit de emoționat. Fusese chemat de inginerul-șef personal. Odată cu Norden se strecurară și ei în laborator. Toată atenția cercetătorilor era concentrată asupra marelui ecran al hidrolocatorului. În centrul lui apăruse din nou ciudatul corp rotund, care le mai dăduse o dată de furcă. De data aceasta însă, nu se depărta, ci părea să crească în mărime.

— Ce spui, Norden? se auzi vocea lui Ionescu din semiîntunericul laboratorului. Ai avea curajul să pornești pe urmele acestui „monstru marin", care era cât pe aci să-ți facă figura rândul trecut?

Inginerul-șef părea foarte binedispus și Norden se însufleți:

— Îmi datorează o explicație. Trebuie să mă întâlnesc neapărat încă o dată cu el!…

— Nu, Norden. Nu-i suficient atât. Trebuie să-l capturăm. Operația poate fi foarte primejdioasă. Ce zici, te încumeți?

— Ba bine că nu! Aștept ordinul de plecare. Dacă vă știu pe dumneavoastră aici, la aparate, nu mă tem să-l înfrunt nici pe dracul în persoană!

— Norden, gândește-te bine ce faci! Eu nu voi fi la aparate. Voi merge cu dumneata.

Hotărârea inginerului-șef provocă o liniște de mormânt în marea sală a laboratorului. Bill simți că i se taie răsuflarea și fără să vrea făcu un pas spre Ionescu ca spre a-l opri.

— Ei, ce facem? întrebă acesta din nou, cu voce egală.

— Plecăm! spuse Norden cu hotărâre.

— În cât timp poți să fii gata?

— În maximum o oră.

— S-a făcut!

Pregătirile de lansare a submersibilului fură urmărite cu cea mai mare încordare. Apoi Ionescu își luă zâmbind rămas bun de la toți. Pe Bill însă îl îmbrățișă, în timp ce băiatul își ascundea ochii în umărul lui. Se mai întoarse o dată și din turelă și le făcu semn, apoi chepengul se închise și „Broasca țestoasă" dispăru sub apă.

Pe ecranul hidrolocatorului urmăriră apoi afundarea submarinului care, îndrumat de pe bordul lui „Neptun", pornise să captureze ciudatul „monstru marin". Dar operația de dirijare se dovedi mai grea decât s-a presupus. Petrovici, din ce în ce mai nervos, își dădu seama că ceva nu mergea cum trebuie. Captarea

imaginii submarinului era tot mai anevoioasă. Interveniseră din nou acele câmpuri de forță care făceau aparatele să funcționeze prost.

Atunci Petrovici ceru să li se comunice celor doi să se întoarcă imediat. Dar cu toate străduințele, legătura nu mai putu fi stabilită. Submarinul nu răspundea.

Printre oamenii strânși în laboratorul de electronică trecu un murmur de neliniște. Petrovici trecu la marele aparat de televiziune submarină și începu să-l manevreze cu înverșunare. Dar totul fu de prisos. Nici pe această cale legătura nu mai putu fi stabilită.

Pe vas începu să sune alarma. Veni apoi un mesaj de pe „Oregon". Hidrolocatorul lor pierduse urma submarinului. Americanii cereau coordonatele exacte pentru a-l regăsi mai ușor. Și chiar în clipa aceea, imaginea lui dispăru și de pe ecranul hidrolocatorului secției de electronică. O adâncă neliniște îi cuprinse pe toți.

Comandantul ceru imediat legătura radio cu uscatul. Dar nici uscatul nu răspundea, cu toate apelurile disperate ale radiotelegrafiștilor de pe ambele vase.

De pe „Oregon" decolă imediat un elicopter care începu să facă zboruri de recunoaștere deasupra zonei în care se bănuia că navighează submarinul. Mai târziu sosi o știre care-i descumpăni cu totul. Elicopterul descoperise și fotografiase o pată mare pe suprafața oceanului, în imediata apropiere a regiunii în care se presupunea că se află submarinul.

— Nu, nu se poate, murmurase Petrovici îngrozit.

Bill simți că-l cuprinde disperarea. Șalupele porniră cu viteză în direcția indicată și după ore întregi de căutare se întoarseră fără niciun rezultat.

Bill umbla ca năuc peste tot, fără să înțeleagă ce se întâmplă, fără să vrea să înțeleagă. Gândul că Ionescu și Norden au rămas pentru totdeauna la mii de metri adâncime, fără nicio posibilitate de scăpare, i se păru absurd, nebunesc.

Zăbovi pe punte timp îndelungat, cu ochii țintă în direcția în care dispăruse submarinul. Și vremea trecea, iar submarinul rămase în adâncuri. Dar Bill scruta într-una zările, cu încăpățânare, și nici nu vru să audă când cineva veni să-l ia de acolo.

În același loc îl găsi și Annabel. Se așeză lângă el, căutând să-l tulbure cât mai puțin. Specialiștii de pe „Oregon" nu mai aveau nicio îndoială că cei doi se prăpădiseră demult. Cu cuvinte abia șoptite, Annabel încercă să-l îmbărbăteze, dar Bill nici nu o auzi.

Se făcuse noapte târziu și Bill era încă în același loc. O simți pe Annabel alături, zgribulindu-se de frig și atunci își dezbrăcă haina și i-o puse pe umeri.

Nu departe, în fața lor, ca o pată întunecată în mijlocul nopții, se vedea insula. Bill privi cu încordare într-acolo și deodată îi trecu prin minte o idee nebunească. Fără să mai stea pe gânduri, se ridică. Annabel nu-l întrebă nimic, dar îl urmă supusă ca o umbră.

În cabina radiotelegrafiștilor era Petea de cart. Se vedea că e frânt de oboseală. Nu încetase o clipă să-și lanseze apelurile în speranța că submarinul va răspunde totuși până la urmă.

— Petea, fă-mi și mie un serviciu, îl rugă Bill. Cheamă-i pe prietenii noștri de pe „Shark”.

— La ora asta? Poate că oamenii dorm.

— Nu-i nimic! Scoală-i din somn și roagă-i să vină cu barca să mă ia.

Petea îl privi cu luare-aminte, dar văzându-l cât e de hotărât se supuse.

Într-adevăr, cei de pe cuter dormeau. Trebuiră să aștepte destul de mult până se auzi vocea răgușită de somn a lui Tom.

Aflând că Bill are nevoie de ei, Tom comunică că vor veni imediat cu barca spre „Neptun”.

Bill și Annabel așteptară sus pe punte. În curând prin întuneric apăru o luminiță minusculă. Apoi zăriră și barca. Jim trăgea vârtos la rame, în timp ce Tom ținea cârma.

Apoi, Bill lăsă scărița în jos, dar când fu să coboare, Annabel se încăpățână să meargă și ea. Toate insistențele lui Bil, care căuta s-o convingă să rămână pe vas, fură zadarnice. Fata nu cedă în ruptul capului. Și, până la urmă, neavând încotro, trebui s-o ia și pe ea.

— Luați-o spre insulă! spuse Bill, când se văzu în barcă.

Fără o vorbă, Jim începu să tragă la rame, în timp ce Tom ținea în continuare cârma. Un vânt rece începuse să bată și apele se agitau neliniștite.

Nici nu apucaseră să acosteze că Bill și sări pe țărm, pierzându-se în beznă. Urcă poteca în sus, spre trecătoare, mergând din ce în ce mai repede. O înfrigurare neobișnuită pusese stăpânire pe el și Bill se grăbi din ce în ce mai tare până se trezi fugind de-a binelea. Trecu în goană prin defileu, trezind ecouri sumbre în urma să, apoi o luă la vale, spre crater.

Și Bill nici nu se miră când văzu intrarea în astronavă deschisă. Pătrunse în interior și, în clipa următoare, liftul pluti cu el în sus. Ajunse astfel în încăperea spațioasă a ecranelor. O clipă Bill rămase pe gânduri, apoi, hotărât, se apropie de unul dintre ele. Imediat, citindu-i parcă gândurile, ecranul se lumină și Bill văzu țărmul cu barca trasă la mal și pe prietenii săi așteptându-l. Annabel se așezase pe o piatră, cu haina lui strânsă în jurul umerilor, Jim se plimba de colo până colo

neliniștit, în timp ce Tom, câțiva pași mai sus pe cărare, scruta întunericul în direcția în care dispăruse el.

„Nu, nu asta vreau”, murmură Bill nemulțumit și, în aceeași clipă, imaginea se schimbă.

Bill căpătase acum o perspectivă largă asupra oceanului pe care, ca două puncte infime, se legănau vasele de cercetări. Apoi Bill își concentră privirea asupra locului unde se afundase „Broasca” și se cufundă și el sub oglinda apei. Începu o căutare lungă care i se păru fără sfârșit. Toate cotloanele din apropierea insulei fură cercetate, dar fără niciun rezultat. Apoi Bill descoperi o falie pe fundul de mare și porni în explorare de-a lungul ei. Adâncimea creștea amețitor de repede, încât Bill, de grăbit ce era, aproape că-și pierdu răsuflarea.

Și, în această prăpastie de pe fundul oceanului, Bill descoperi, până la urmă, departe de tot, la o adâncime înspăimântătoare, două umbre încremenite, care parcă se pândeau prin întuneric. Apoi una dintre ele se mișcă și Bill văzu că era o sferă lăptoasă din același material cu astronava, având tot felul de antene ce o făceau să semene cu un arici. Mai încolo zăcea „Broasca țestoasă”. Bill avu o tresărire dureroasă când o văzu stând așa, nemișcată, fără pic de viață. Dar bila care începuse să se miște îi atrase din nou atenția. Părea să caute un loc anume pe fundul oceanului. La un moment dat se opri și își retrase țepii în interior. Un fulger puternic sclipi sub ea și Bill tresări. Ce naiba face? Dar nici nu-și exprimase bine nedumerirea, când ecranul se și simți dator să-i dea răspunsul. Bill se pomeni străbătând odată cu fulgerul lansat straturile de depuneri de pe fund, determinându-le vârsta, compoziția chimică, proveniența, într-o succesiune rapidă, fără să se oprească la amănunte, știind că aparatele astronavei înregistrează totul, până și cele mai neînsemnate detalii. Și astfel, Bill descoperi cu mirare că straturile depunerilor de fund reprezintă de fapt pagini din istoria geologică nu numai a oceanului, ci și a întregii planete. Dar Bill nu avu răbdarea necesară să se oprească prea mult asupra acestor probleme. El venise cu un anumit scop pe astronavă.

Imaginea se schimbă și din nou apăru bila. Încet, cu prudență, ea își îndrepta un fel de oculare pe urmele unor pești ciudați. Dar nici asta nu-l interesa pe Bill acum. El căuta altceva. În sfârșit, descoperi și „Broasca țestoasă”. Era în aceeași poziție, lipită de fund, nemișcată și lipsită parcă de viață. Bill își simți inima bătând cu putere. Și, deodată, fără niciun efort, privirile îi străbătură prin pereții masivi și Bill îl văzu pe Ionescu concentrat, cu ochii ațintiți spre corpul sferei din față, în timp ce Norden meșterea de zor la aparatul de emisie. De emoție, Bill simți că i se taie picioarele. Trăiau, amândoi trăiau și-și continuau cercetările. Trebuia să le ducă imediat vestea celor de pe „Neptun”. Și Bill parcă se și vedea strivit de

strânsoarea zecilor de brațe vânjoase care-l îmbrățișau cu bucurie. Dar când fu să plece, Bill își aminti că ar trebui să le ducă ceva, un semn ca să-l creadă. Privi îndelung în jur. Fasciculul de lumină de pe ecran părea să vină de la un tub minuscul din metal ușor, de culoare alburie. Bill îl desprinse de pe suportul său și îl băgă în buzunar. Alături, pe un fel de pupitru, descoperi niște urme de scrum, dar nu le dădu nicio atenție. Și, deodată, privirile lui Bill descoperiră pe podea un muc de țigară strivit. Se aplecă, îl luă și se apucă să-l cerceteze curios. Ionescu nu fuma decât foarte rar și niciodată în timp ce lucra. Să aibă, totuși, astronava pasageri care nu se arătaseră încă și care fumau?… Ce aberație! Mucul de țigară, judecând după inscripția pe jumătate arsă, părea să provină de la o țigară „Chesterfield”. Bill îl vârî în buzunar, hotărât să dezlege misterul mai târziu și o luă grăbit spre ieșire.

Afară, vântul se înteți se. Când ieși din trecătoare îl întâmpină o rafală furioasă, gata să-l răstoarne. Prietenii îl așteptau plini de îngrijorare. Dar niciunul din ei nu spuse nimic. Și Bill, simțindu-se deodată nespus de obosit, se prăbuși în barcă aproape fără vlagă.

— Trăiesc! bolborosi el. Amândoi!… Amândoi trăiesc! Trăiesc amândoi! repeta el în neștire.

Înapoierea pe „Neptun” fu deosebit de grea. Marea devenise foarte agitată și zeci de stânci pândeau vrăjmașe de sub apă. Jim și Tom se schimbară de câteva ori la rame. Pe Bill nu se putea conta. El ședea pe fundul bărcii, fără să simtă apa care creștea în ea și murmura într-una:

— Trăiesc amândoi! Trăiesc!…

Și toți cei pe care Bill se apucase să-i trezească, pe bordul lui „Neptun”, îl priviră plini de compătimire, văzându-l în ce hal era și-i rugară pe prietenii lui să-l ducă la culcare…

XXI

Văzând că nimeni nu-l ia în serios, la insistențele prietenilor săi, Bill se lăsă condus în cabină.

În curând apăru și Petea. Toți erau foarte îngrijorați de starea lui Bill. Lui însă nu-i păsa de nimeni și de nimic. Era într-o permanentă euforie, de parcă ar fi fost băut. Îi venea să cânte, să joace și repeta într-una că cei doi trăiesc.

— Trăiesc! Înțelegi, Petea? I-am văzut cu ochii mei!

Petea clătină din cap cu milă. Tocmai pe el se găsise Bill să-l amăgească, el care ore în șir nu făcuse altceva decât să lanseze apeluri disperate în căutarea lor.

— Bine, bine! spuse el supărat. Și acum, la culcare!…

Marea se agita furioasă. Nici nu mai putea fi vorba de o întoarcere a lui Tom și Jim pe cuter. Apoi ar mai fi trebuit s-o ducă și pe Annabel până la vasul american.

Petea hotărî să rămână cu toții să doarmă la el. Pe Bill, mai de voie, mai de nevoie, îl urcă în patul său, unde adormi pe dată. Annabelei îi aranjă patul său, iar el, împreună cu Jim și Tom se culcară pe jos.

Cât timp dormiseră, nu-și putură da seama. Fură treziți de o bubuitură înfricoșătoare, care zgâlțâi vasul din toate încheieturile. O lumină puternică, alb-albăstruie, inundă cabina. Se repeziră claie peste grămadă la hublou. O coloană imensă de foc se înălța de pe insulă și lumina ei era atât de puternică, încât fură nevoiți să-și apere ochii. În clipa următoare se dădu alarma pe bord. Sirenele porniră să urle, acoperind totul cu sunetele lor scurte și stridente. Se auzea gravă și sirena de alarmă de pe „Oregon".

Apoi vocea calmă a comandantului, mult prea calmă, pătrunse peste tot:

— …Nimeni nu părăsește cabina! Închideți toate ușile de comunicație și toate hublourile!…

Strânși unul lângă altul, prietenii așteptară să vadă ce avea să se întâmple.

Dar în curând alarma încetă și o zbughiră cu toții pe punte.

Insula era învăluită în nori deși de fum, care se ridicau ca din craterul unui vulcan. De pe vasul american se înălțau semnale luminoase. Pe „Neptun" se făcu apelul și se constată că nu lipsește nimeni, în afară de cei doi dispăruți odată cu submarinul.

Apoi apăru o șalupă americană.

— Știți cumva ce s-a întâmplat? se auzi o voce din întuneric.

— Habar n-avem! răspunse cineva de sus.

— Pierderi aveți?

— Nu. Dar voi?

— Lipsesc doi ziariști: fata și un bărbat. Se pare că au rămas peste noapte acolo. Am încercat să ne apropiem de insulă, dar fumul e atât de des, încât n-a fost chip.

Annabel se apropie repede de balustradă:

— Pe mine mă căutați?

— Slavă domnului, spuse cel de jos. E și colegul dumitale acolo?

— Nu, nu știu nimic despre el. N-am fost împreună…

Pe neașteptate, pe punte izbucni o hărmălaie de nedescris, acoperind totul. Bill și prietenii săi se grăbiră într-acolo să vadă ce s-a întâmplat. Spectacolul era unic. Oamenii se îmbrățișau, se sărutau. Radiotelegrafistul de cart tocmai înregistrase un mesaj din partea inginerului-șef și a lui Norden. Se întorceau victorioși: reușiseră să captureze „monstrul marin".

Reflectoarele puternice începură să măture apele și, deodată, dintre valuri se ivi submarinul. Naviga la suprafață, având la remorcă o imensă bilă opacă.

Sosirea lui Ionescu și Norden pe bord fu întâmpinată cu urale puternice. Toți se înghesuiau să-i îmbrățișeze, să le strângă mâinile.

— Cum ați reușit să prindeți „monstrul", voia să știe fiecare.

— Monstrul cred că a dat ortul popii, povesti Norden vesel. Tot timpul fusese atât de zglobiu și de preocupat, încât ni se părea că-și bate, pur și simplu, joc de noi. Nici nu catadicsea măcar să ne bage în seamă. Și deodată, ce să vezi, când ne pierduserăm orice speranță de a-l mai captura, pe neașteptate, monstrul se cutremură și încetă să mai scurme fundul oceanului. Apoi, întorcându-se cu burta în sus, începu să se ridice la suprafață ca un pește mort…

Dar inginerul-șef păru să nu împărtășească deloc buna dispoziție a lui Norden.

— S-a întâmplat ceva neobișnuit în lipsa noastră? întrebă el nerăbdător.

Când află despre explozia îngrozitoare care a avut loc pe insulă, inginerul-șef se schimbă cu totul la față. Parcă îmbătrânise deodată și-și pierduse toată vioiciunea.

— Nu, nu se poate, murmura el într-una. Nu se poate. Tocmai acum când eram pe cale să aflu totul…

Și în noaptea aceea nimeni nu mai dormi pe „Neptun". Ionescu vru să plece imediat pe insulă, dar comandantul se opuse categoric. Trebuia să aștepte zorile.

Brusca schimbare a inginerului-șef îi îngrijora pe toți, peste măsură, și noaptea fu nespus de lungă. Apoi veni și dimineața și primele șalupe plecară spre insulă. Odată cu ele plecară și cei patru prieteni împreună cu Annabel.

Insula nu mai era de recunoscut. Parcă trecuse un uragan de foc peste ea. Totul fusese dărâmat, răscolit, distrus. Cât despre astronavă, nicio urmă…

Și din nou începură să se înfrunte păreri contrare. Unii susțineau că s-a întors la baza ei de plecare, alții – dimpotrivă – încercau să demonstreze că a explodat sau chiar că s-a autodistrus dintr-o cauză necunoscută încă.

Singurul care nu luă parte la aceste dispute fu inginerul-șef. Era atât de îngândurat și de abătut, încât toată lumea îl lăsă în pace. Majoritatea timpului și-o petrecea în laborator, stând ore întregi în fața bilei mari și opace, singura mărturie a vizitei pe Pământ a astronavei necunoscute. Nici măcar Bill nu îndrăzni să-l tulbure în primele zile, deși avea să-i spună atâtea.

Bill era singurul care încercase să facă o legătură între dispariția ziaristului cu mutră nesuferită și explozia de pe insulă. Într-o zi, plimbându-se cu Annabel, o întrebase direct:

— Ascultă, tu îl cunoști mai demult pe colegul ăsta al tău care a dispărut?

— Nu, mărturisi fata. A fost angajat special de revistă pentru că avea experiență în probleme de astronautică.

— Nu știam că patronul tău pe lângă pasiunea pentru sport o mai are și pe cea pentru astronautică, spuse el acru. Apoi, după ce își rumegase îndelung gândurile, puse o întrebare care ei i se păru de-a dreptul stupidă: Nu cumva colegul tău obișnuia să fumeze „Chesterfield”?

Nu, Annabel nu știa ce țigări preferase dispărutul. Totuși recunoscu că atunci când o întrebase de ce nu-și mai face reportajul, ca să scape de insistențele lui, i-a spus, până la urmă, că inginerul Ionescu cunoaște o cale mult mai simplă de a intra în astronavă.

Bill se blestemă în gând că nu știuse să tacă din gură, și se jură că, odată întors acasă, nu se va lăsa până nu va lămuri acest nou mister. Dar bănuielile sale nu îndrăzni să le împărtășească nimănui, nici măcar inginerului-șef.

Explozia de pe insulă lăsase un gol imens în sufletele oamenilor. Și printre cei care resimțeau cel mai puternic dispariția astronavei era și Bill. Parcă își pierduse orice chef de viață. Umbla năuc, de colo până colo, fără niciun rost și rar dacă schimba cu cineva câte un cuvânt. Imaginea aceea zguduitoare a craterului ras de pe fața pământului, a insulei acoperită de zgură și piatră topită care s-a prelins până în ocean îl urmărea până și în somn.

Rămânerea pe mai departe prin acele locuri devenise de prisos și se aștepta din zi în zi să sosească ordinul de plecare.

Gândul că trebuia să se întoarcă acasă fără niciun rezultat, că toate cele pătimite fuseseră fără rost, îl îmbolnăvea pur și simplu. Și într-o zi, nemaiputându-se stăpâni, își luă inima în dinți și îl căută pe inginerul-șef.

Îl descoperi într-unul din laboratoarele secției de electronică făcând, împreună cu Petrovici, niște cercetări asupra bilei. Se așteptase să-l găsească trist și amărât. Dar nu, Ionescu își recăpătase vioiciunea și neastâmpărul de altădată, ceea ce îl cam descumpăni pe Bill.

— Am venit să vă spun că m-am hotărât să mă întorc acasă, îi spuse el lui Ionescu. Nu mai are rost să zăbovesc pe aici.

— Da, ai dreptate, Bill! Te-ai gândit bine, confirmă inginerul-șef. Și noi așteptăm ordinul de întoarcere. Deocamdată nu mai avem ce face aici.

— Deocamdată?! Bill nu izbuti să-și ascundă ironia amară pe care i-o provocase acest cuvânt.

— Da, Bill, deocamdată… spuse Ionescu, încruntând sprâncenele.

— De ce deocamdată? Corect ar fi să spuneți niciodată…

Ionescu își întrerupse munca și se întoarse spre Bill, privindu-l cercetător. Acesta își lăsase ochii în jos, stânjenit.

— Ascultă, my dear, spuse inginerul-șef destul de aspru, eu obișnuiesc să mă exprim corect și în engleză, deși nu-i limba mea maternă. Apoi îmbunându-se: Ce-i descurajarea asta pe tine? Și tu ești dintre aceia care cred că totul e pierdut? Uiți că ne-a rămas bila și toate clișeele pe care le-am făcut pe bordul astronavei?… Cu timpul ele pot deveni cheia dezlegării unor taine care astăzi ni se par de nepătruns. E drept că o să fie nevoie de ani de muncă asiduă, poate de zeci sau chiar de sute de ani până se va descoperi secretul transmiterii și recepționării imaginilor la distanțe cosmice. Principalul e să știm că această problemă poate fi realizată și, apoi, avem unele elemente care ne pot călăuzi spre rezolvarea ei.

Bill făcu o mutră atât de uluită, încât Ionescu se opri și zâmbi fără să vrea.

— Credeți?… spuse el încet.

— Vrei să știi ce cred eu? ripostă Ionescu înveselit de-a binelea. Ei bine, dragul meu, eu sunt convins că nu o să treacă prea mulți ani până când ne vom întâlni din nou prin aceste locuri pentru a încerca să stabilim o primă legătură cu cei care au trimis astronava încoace. Și atunci, printre altele, se va lămuri și cauza dispariției ei. Dar să știi, Bill, adăugă el hotărât, pe tine n-am să te mai primesc decât în calitate de om de știință. Altfel n-o să ai ce căuta aici. Bagă bine la cap ce ți-am spus și mai ales grăbește-te, Bill. E clar?

— E clar! spuse Bill zâmbind. Apoi începu să se frământe din nou.

— Ei, ce mai e? Se vedea că Ionescu arde de nerăbdare să-și reia cercetările. Totuși Bill nu dezarmă.

— Domnule inginer, știți, atunci când am fost în astronavă ca să încerc să aflu ceva despre soarta dumneavoastră, gândindu-mă că n-o să fiu crezut când mă întorc cu vestea cea mare, am luat cu mine ca dovadă o piesă de acolo, un fel de tub minuscul din care mi se părea că provine lumina care inunda ecranul.

— Bill?! Ionescu devenise deodată extrem de neîncrezător și nervos. Unde-i piesa?

— În cabină.

— Fugi imediat după ea! porunci el aspru.

Bill o rupse la fugă și se întoarse cu tubul de care, în viitoarea evenimentelor petrecute, aproape că și uitase. Imediat Ionescu și cu Petrovici se năpustiră asupra ciudatului aparat, uitând cu totul de Bill. Acesta, simțindu-se de prisos, se retrase tiptil din laborator.

Atitudinea inginerului-șef, după dispariția astronavei, nu rămase fără ecou nici în rândurile oamenilor de știință. Într-o consfătuire care reunise pe specialiștii de

pe ambele vase s-a hotărât să se înainteze forurilor științifice internaționale propunerea să încredințeze inginerului Ionescu sarcina de a continua cercetările, punându-i totodată la dispoziție întregul material cules și fondurile necesare. Și forurile internaționale au aprobat această propunere mai repede chiar decât s-ar fi așteptat autorii ei. Apoi, prin intermediul radioului, lui Ionescu îi sosiră nenumărate invitații din partea unor institute și țări care-i puneau la dispoziție laboratoare ultramoderne pentru a-și desfășura munca. Inginerul-șef le-a mulțumit tuturor extrem de politicos, arătându-le însă că preferă să se întoarcă în patrie, fiind convins că doar acolo poate lucra cu maximă eficacitate. Apoi toată atenția se concentră asupra pregătirilor de plecare.

De pe urma exploziei, cuterul lui Jim se alesese cu avarii serioase. Comandantul vasului „Oregon” se oferi să-i ducă el în patrie pe temerarii navigatori. Dar atât Tom, cât și Jim refuzară invitația. Mai târziu li se alătură și Bill. Cu ajutorul binevoitor al specialiștilor de pe cele două vase se apucară de reparații și, în câteva zile, cuterul fu gata de drum.

Urmară apoi momentele grele de bun rămas. Pe „Neptun” se adună toată lumea pe punte, iar Petea își mușca buzele să nu izbucnească în plâns ca un copil. Bill îi întinse mâna lui Ionescu, dar acesta îl cuprinse în brațe și se vedea că-și găsea tare greu cuvintele:

— Bill, old boy, să nu uiți ce mi-ai promis atunci în laborator, îi spuse el încet. Trebuie să te apuci serios de carte!

— Vă jur că așa am să fac! spuse Bill copilărește și solemn.

Apoi strângerile de mână părură că nu se mai sfârșesc, iar pe Petea trebuiră să-l smulgă cu forța de lângă Bill. În brațele și în buzunarele lui Bill, marinarii și cercetătorii îi vârau emoționați fel de fel de cadouri, amintiri, și nimeni nu-și mai dădu seama dacă Bill râde sau plânge.

Ajuns, în sfârșit, pe bordul lui „Shark”, Bill descoperi cu uimire încă un pasager. Annabel se hotărâse să plece cu ei.

Și, încă multă vreme, pe cele două vase rămase în urmă, mâini de prieteni se agitară frenetic, urându-le „vânt bun”, până ce, ca un punct minuscul la orizont, cuterul dispăru spre soare-răsare…